Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

JUBILÆUMSBOGEN

VIBORG FODSPORTSFORENING

VFF

1896 ~ 1996

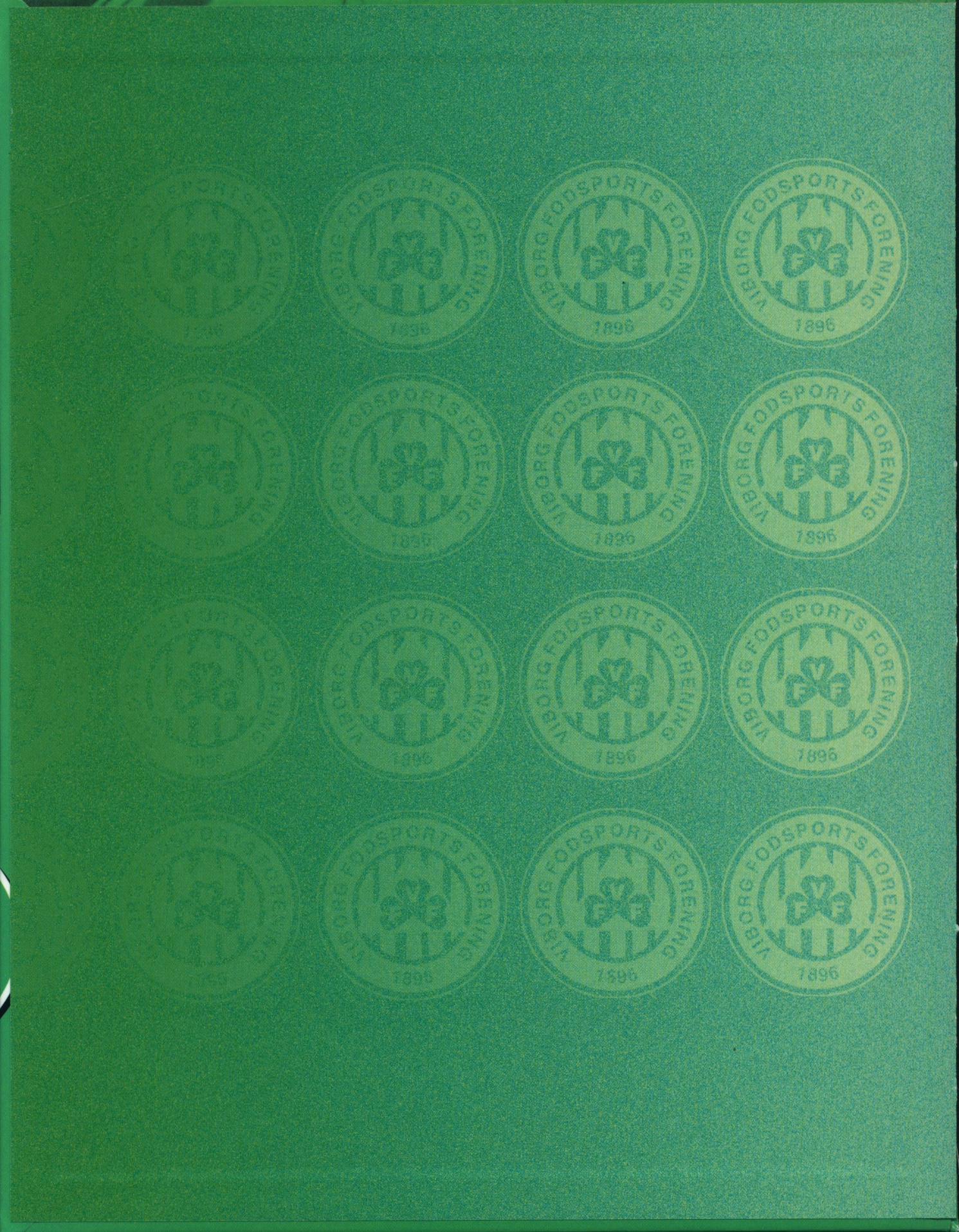
VIBORG FODSPORTSFORENING
1896

Viborg Fodsports Forening
1896 – 1996

JUBILÆUMSBOGEN

Viborg Fodsports Forening
1896 – 1996

Jubilæumsbogen - Viborg FF 100 år.
Redaktion: Per Andreasen.
Produktion: Henning Fryd Christensen.

Grafisk formgivning: Bettina Thorup, Sats & Tegn
og Tom Georgi, ABC-Bureauet.
Sats & reproduktion: Sats & Tegn.
Tryk: Nørhaven A/S.
Bogbind: Clements Eftf.

Billeder og arkiv: Aage Eltons, Palle Christensen,
Olaf Ditlev, Lars Klok, Svend Erik Schmidt,
Helmuth Nielsen og Hugo Krabbe.
Jubilæumslogo: Helmuth Nielsen.

Tak til Per Kjærbye, Morgenavisen Jyllands-Posten
og Viborg Stifts Folkeblad for udlån af billeder.

Tak til alle forfattere.

Viborg FF vil gerne rette en særlig tak til
Per Andreasen og Henning Fryd Christensen for
deres enorme arbejde med at gøre denne bog mulig.
Herudover tak til alle som har bidraget til bogens
tilblivelse.

Viborg Fodsports Forening

Tillykke med de 100 år, VFF

Det er nu 100 år siden, Viborg Fodsports Forening så dagens lys, idet klubben blev stiftet ved et møde på loftet af tømrermester Visti Olsens ejendom i Gravene på det sted, hvor Føtex nu ligger. Formålsparagraffen var ifølge gamle skrifter "at virke for udbredelsen af al legemlig idræt".

Navnet kan i dag virke lidt underligt, men klubben indeholdt i starten talrige idrætsgrene såsom gymnastik, cricket, hockey, boksning, atletik, skiløb, vægtløftning, brydning og endelig fodbold. Cricket og hockey var i de første år de populæreste grene, sidstnævnte også i førkrigstiden med en dameafdeling. Efterhånden blev fodbolden dog den dominerende idrætsgren og har de sidste mange årtier været enerådende i VFF.

Sammenlignet med i dag var forholdene i starten utrolig dårlige. VFF's første egentlige klubhus blev først taget i brug i klubbens 61. år, nemlig ved færdiggørelsen af det oprindelige Kirkebæksvejsanlæg. Indtil da foregik træning og kampe på eksercerpladsen omtrent ved det sted, hvor stadion nu ligger. De første klubhuse var utrolig primitive træhuse, men fordringerne var nu heller ikke så store dengang. Der er siden

Viborg F.F.'s amatørbestyrelse i 1996. Bagest fra venstre: Per Jensby (formand for ungdomsafd.), Palle Fløe Holm, José A. Fernández, Jette Eckhardt (formand for dameafd.), Jens Chr. Lund. Forrest fra venstre Martin Guldbrøn (kasserer), Niels Biskjær (formand), Svend Erik Schmidt (næstformand) og Keld Christensen (foto: Photovision).

Tillykke med de 100 år, VFF

Viborg F.F.'s professionelle bestyrelse i 1996. Bagest fra venstre: Claus Petersen, Palle Jensen, Lars Klok (salgs- og marketingschef). Forrest fra venstre Bjarne Vestdam (direktør), Kurt Kvist (formand) og Niels Biskjær (formand for amatørbestyrelsen). I bestyrelsen sidder desuden Jørn Jørgensen (foto: Photovision).

bygget til det nuværende anlæg flere gange, og 100 års-jubilæet bliver som ved tidligere lejligheder fejret i byggeriets tegn.

Klubbens fysiske rammer på Kirkebækvej er trange, og når næste jubilæum fejres, har et aflastende træningsanlæg forhåbentlig været i brug i flere år.

Gennem årene har klubben altid forstået at holde sig ung og i konstant fremdrift. Professionel fodbold indførtes i 1978 som en selvstændig afdeling med egen bestyrelse. Det er med glæde, at man kan konstatere, at VFF fejrer jubilæet med førsteholdet spillende i Danmarks fineste række "Coca-Cola Superligaen". Også dameafdelingen er i 1996 repræsenteret i divisionsrækkerne, så fremtiden ses fortrøstningsfuldt i møde.

Vi vil gerne gratulere med de første 100 år og ønske held og lykke med de næste 100.

Vi Fortsætter Fremad.

N. Biskjær
formand for
hovedforeningen

Kurt Kvist
formand for
prof.afdelingen

100 år i fodboldens tegn

af Carl Anker Jensen, borgmester

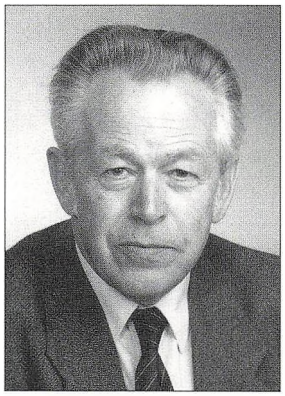

Viborgs borgmester Carl Anker Jensen

Tillykke til en bedaget forening, der i årenes løb har gennemlevet mangt og meget på fodboldens område.

I har formået at forvalte de mange år flot, og de grønne "fodbolddrenge" står i dag som en af de ting, der har været med til at indtegne Viborg på Danmarkskortet.

I tidens løb har der været mange VFF'ere, der har sparket til en fodbold - med større eller mindre held! Og det er vel netop en af fodboldens fordele: At alle kan være med - på det niveau, der passer til ens kunnen og ambitionsniveau.

I en god klub smelter idræt og socialt samvær sammen til en helhed. Men også for os, der nøjes med at se på, er en klub som VFF til stor glæde. Fodbold er en af de idrætsgrene, der tiltrækker de fleste tilskuere - om man står og fryser på langsiden, sidder foran fjernsynet derhjemme eller sniger sig til at høre radio under søndagsvisitten. Jubel, skuffelse, ærgrelse, vrede, lettelse - alle disse følelser giver I os lov til at gennemleve. Og det gode er, at følelserne er de samme, hvad enten det er sønnen på 10, der spiller træningskamp, eller et topopgør i Superligaen.

Tak for alle oplevelserne. Jeg er sikker på, at der kommer flere til! Og hvad enten man er lilleputspiller, "oldboys'er", aspirant til landsholdet eller træner, så synes jeg, at man er med til at tegne omridset af en forening, Viborg kan være stolt af!

Tillykke med jubilæet.

Det startede med traveture til Dollerup

Af Per Andreasen

Det vides ikke med sikkerhed, hvornår man begyndte at spille fodbold i VFF. Derimod er det sikkert, at man ikke har gjort det lige fra stiftelsen den 1. april 1896.

Fodbold i den nuværende form opstod i England i ca. 1850 og kom til kontinentet godt en snes år senere. Første organiserede klub uden for England var danske KB fra 1876, men selv om spillet tidligt var kommet til Danmark, forblev det i lang tid øst for Storebælt, og først omkring 1890 begyndte spillet at blive kendt i Jylland.

Det første, man kender til fodbold i Viborg, er en annonce i 1890, hvor den da tre år gamle cricketklub, Viborg Boldklub, i vintersæsonen søgte efter spillere til "Fodboldt", som det kaldtes. Der skulle altså spilles cricket om sommeren, og så skulle der spilles fodbold, når man ikke kunne spille cricket pga. vejret. Det vides dog ikke, om det lykkedes klubben at skaffe medlemmer.

I 1896 blev VFF stiftet, og det midterste "F" i klubbens navn står som bekendt for fodsport. Fodsport var den eneste idrætsgren, som blev dyrket i klubben fra begyndelsen og formentlig hele det første år.

Hvad er så fodsport? Ja, fodsport er det, som vi i dag vel kalder "fodslaw", og idrætten bestod altså i, at man gik på traveture i omegnen omkring Viborg, vist især til Dollerup.

Klubbens formål var at dyrke al slags idræt, og efterhånden blev flere idrætsgrene optaget på programmet, først og fremmest atletik, og om vinteren vægtløftning, boksning og brydning. Nogle år senere kom bl.a. svømning og skiløb på programmet, og man åbnede også en

Allerede i 1911 var der kvindelige medlemmer i VFF.
Det var i hockeyafdelingen, som her er fotograferet foran VFF's daværende bygning

hockeyafdeling for damer, som dog lukkede pga. økonomiske problemer i 1914.
I tidligere jubilæumsskrifter om VFF er det antaget, at fodbold begyndte i klubben i ca. 1897. Det eneste, som klubben selv har noteret om det, er, som der står i en gammel protokol, at man "inden længe begyndte at spille med den runde". Et tidligt medlem skriver imidlertid i ca. 1940, at fodbold først begyndte i efteråret 1900, og det støttes også af avisartikler fra omkring dette tidspunkt, så det er nok mest sandsynligt, at klubben faktisk var mere end 4 år gammel, før man begyndte at spille fodbold.
Fra starten spillede VFF mod lokale hold i byen. Cricketklubben Olympia havde på et tidspunkt et fodboldhold, og andre modstandere var Boldklubben Skjold Viborg og Afholdsforeningens hold.
Lidt senere blev de første kampe mod udenbys hold spillet. Det var især kampe mod Randers Freja og Skive. Tit spillede man om en til lejligheden udsat pokal. VFF var dog mere præget af atletikken i disse tidlige år, og man arrangerede med succes et stort idrætsstævne i 1899.
I 1902 blev klubben splittet på det fodboldmæssige plan. Nogle udbrydere af VFF stiftede Boldklubben Sparta, som imidlertid lukkede efter et års tid.
Samme år deltog VFF i den første organiserede turnering. JBU var blevet stiftet som cricketunion i 1895, og man begyndte med fodbold i JBU i 1902. Som konkurrent til JBU fandtes dengang Fællesforeningen af Jyske Fodboldklubber, og begge begyndte at afholde turneringer og kåre sin egen jyske mester. VFF var ikke med hos JBU, men derimod med i Fællesforeningens turnering, og klubben nåede i 1904 frem til finalen, som imidlertid blev tabt til Vejle med 2-0. Finalen blev spillet i Viborg, men med en dommer fra Vejle, hr. Hansen, som nærmest blev jaget ned ad Grønnegade mod stationen efter kampen af vrede Viborg-tilskuere.
VFF blev medlem af JBU i 1908, men allerede i 1906 deltog klubben i JBU's turnering for første gang, idet klubben - uvist af hvilken grund - overtog Århusklubben Olympias kampe. Det var den 9. turnering i JBU's regi, idet der blev kåret en mester både forår og efterår, og for 9. gang vandt et hold fra Aalborg. VFF tabte til Aalborg Boldklub, men var blandt de fire bedste hold af de 18 deltagende.
I 1907 deltog man ikke i nogen turnering, men man spillede en uforglemmelig kamp mod et københavnsk hold, som var på turne i Jylland. Det københavnske hold bestod af flere landsholdsspillere, som året forinden var blevet olympiske mestre ved at besejre Frankrig 17-1 og Grækenland 9-0 (efter en halvleg), herunder den senere Chelsea-anfører Niels Middelboe, og kampen blev en virkelig succes for fodboldens udvikling på Viborgegnen. VFF tabte 5-2, men Ringkøbing havde tabt 10-0, så det var ikke så galt. Kampen gav fodbolden så meget popularitet, at VFF kunne samle spillere nok til 2 hold i JBU's turnering det følgende år.
De første år i JBU's turnering var en blandet fornøjelse for VFF, som vist heller ikke altid tog turneringen lige alvorligt. Ofte udeblev man fra kampene, men rejserne var nu også besværlige dengang, selv om det længste man skulle var til Ringkøbing eller Aarhus. En tur til Randers tog cirka 6 en halv time. Tit spilledes kampene derfor midtvejs mellem byerne.
To år senere forsøgte man sig igen med københavnske gæster, men denne gang gik det knap så godt. Modstanderen var Boldklubben Velo, og kampen gav så stort et underskud, at man først var færdige med at betale af på underskuddet i 1912. Årene omkring 1910 var derfor ikke lette for VFF, men en ny ledelse fik heldigvis positive signaler ind i klubben, og fremtiden tegnede igen lys.

Prominente gæster på besøg hos VFF

Af Svend Erik Schmidt

Legendariske Gunnar Gren forsøger at få bolden forbi Danmarks Erik Therkelsen i B-landskampen mellem Sverige og Danmark på Viborg Stadion i 1956. Kampen satte ny nordisk tilskuerrekord og stadionrekord.

Kampen i 1907 mod et turnerende københavnsk hold var starten på en lang tradition i VFF med arrangement af kampe mod prominente modstandere og af landsdels- eller landskampe. Det seneste arrangement i klubben har været damelandskampen i 1989, som VFF's dameafdeling forestod.

Den 20. juni 1988 henvendte DBU sig til VFF og oplyste, at Unionen påtænkte at afvikle en damelandskamp i Viborg. Det drejede sig om en kamp i anledning af DBU's jubilæum mod Italien den 3. maj 1989. Leif Aasten og Svend Erik Schmidt svarede på VFF's bestyrelses vegne, at VFF stillede sig til disposition, og at man håbede, at landskampen ville blive vellykket.

Det blev en succes for dameafdelingen i VFF. Begge hold var indlogeret på Golf Hotel, og Turistkontoret var behjælpelig og henviste til en person, som netop var kommet hjem efter flere års ophold i Italien.

FDF's orkester spillede såvel før kampen som i pausen, hvor Viborg AF havde 1500 m løb for både mænd og kvinder. Danmark vandt i øvrigt kampen 5-2.

Det var første gang, at der blev spillet en A-landskamp i Viborg. Herrelandskampe under A-landsholdsniveau har VFF været arrangør af tre gange. I 1956 fejrede Viborg Stadion 25 årsjubilæum med en B-landskamp mod Sverige, hvor der blev sat såvel stadionrekord som nor-

disk tilskuerrekord til en B-landskamp med ikke færre end 18.000 tilskuere. Overskuddet blev på 75.000 kr., hvilket var en enorm sum på daværende tidspunkt.
I 1964 var VFF arrangør af en ungdomslandskamp mod Sverige, som Danmark vandt 3-1, og i begyndelsen af 70'erne spillede ungdomslandsholdet mod Norge, hvor det blev til en dansk 2-1 sejr. På det danske hold sås bl.a. en ung Allan Simonsen.
Herudover har VFF flere gange forestået de i datiden så populære landsdelskampe, hvoraf kampen mellem Jylland og København i 1953 huskes bedst.
Gennem VFF's 100 år har adskillige store klubber været i Viborg for at spille enten mod Viborg eller mod et udvalgt hold som fx. det såkaldte alliancehold, som var en sammenslutning mellem Viborg, Skive og Holstebro.
I begyndelsen af århundredet var det som nævnt københavnske hold, der tog på turne og skabte fine oplevelser for Viborg-tilskuerne, men allerede omkring 1920 var udenlandske storhold på besøg. De første modstandere var formentlig Hamburgklubberne, Altonaer Fussball Club og Hamburger Sport Verein. HSV var her med sikkerhed i sommeren 1922, men begge klubber havde vist allerede været her på et tidligere tidspunkt.
Den første rigtig store kamp blev spillet den 9. juli 1929 på Eksercerpladsen. Det franske storhold Racing Club de Paris var på Europaturne og ønskede at spille i alt tre kampe, en i Berlin, en i Stockholm og en i Danmark. Viborg havde haft fine resultater i 20'erne, og derfor blev kampen tilbudt til VFF, som med glæde tog imod det store arrangement. Det var en fantastisk begivenhed med 3.000 tilskuere på Eksercerpladsen, der var afspærret med lærred for at undgå gratister. Det franske hold bestod af spillere fra 6 forskellige lande, heriblandt Fenamore fra Uruguay, som året efter blev verdensmester. Desuden var der flere franske landsholdsspillere på holdet, som var et af de bedste franske hold dengang. VFF havde kun indbudt to forstærkninger til sit eget hold, men klarede alligevel at matche franskmændene nogenlunde. Kampen endte 5-1 til Racing Club.
Efter stadions indvielse i 1931 blev der i de følgende år arrangeret mange internationale kampe. HSV kom igen på besøg i 1935, og andre modstandere var Glasgow (1-3), Libertas, Wiener SC og Admira fra Østrig, Wimbledon (0-3 og 5-7), Örgryte og GAIS fra Göteborg samt Morton og Dundee fra Skotland.
Den 11. juni 1950 spilledes en af de sidste kampe mod et virkelig godt internationalt klubhold. Det var italienske Atalanta, der var på besøg, med danske topspillere som Karl Aage Hansen og Jørgen Leschly. Modstanderen var et forstærket alliancehold med flere AGF- og Esbjerg-spillere. Der blev sat ny tilskuerrekord med 8000 tilskuere på stadion, og der havde aldrig før været set så mange biler i Viborg. Allerede i det 1. minut drønede Karl Aage Hansen bolden ind under overliggeren, og han gentog bedriften til 2-0 i det 8. minut. Heldigvis ramte hans tredje dommedagsskud overliggeren, og så kunne alliancebholdet slippe nådigt med 3-6.
I 1954 blev Europacup-turneringerne indført, og det lagde givet en dæmper på de store holds lyst til at tage rundt og spille opvisningskampe. Hvis man i dag får besøg af store hold, er det oftest i venskabskampe, hvor der ikke altid spilles lige seriøst. I stedet kan man så håbe, at det vil lykkes for Viborg FF at nå op på det niveau, hvor der gives adgang til Europaturneringerne.

VFF sikrer sig jyllandsmesterskabet

Af Per Andreasen

I 1913 blev den såkaldte Landsfodboldturnering indført, men topfodbold i Danmark foregik i København, så det var ikke med deltagelse af jyske hold. VFF deltog i disse år blandt de knap 20 hold i den bedste jyske række, A-rækken, som var inddelt i et antal puljer.

I 1914/15 vandt VFF for første gang sin kreds, men klubben blev i semifinalen slået 5-1 af AaB. Klubben nåede lige så langt i 1917/18, hvor Vejle vandt semifinalen efter forlænget spilletid. Samme år blev den første ungdomsafdeling i VFF oprettet med såvel drenge- som juniorspillere.

Også de følgende år sikrede VFF sig kredsmesterskabet i nordvestkredsen, men i begyndelsen af tyverne var Skive blevet en tand bedre end VFF, og da mesterrækken blev oprettet i 1922, rykkede Skive op på bekostning af VFF, der måtte blive i A-rækken.

Dengang var der ikke direkte op- og nedrykning fra mesterrækken. Kun hvis et hold sluttede helt uden points, rykkede det direkte ned. VFF vandt allerede året efter A-rækken og kvalificerede sig dermed til oprykningskamp mod netop Skive, der i sin første sæson i mesterrækken var sluttet sidst. Kampen blev spillet i Århus, og VFF vandt 2-1 og rykkede dermed op til sin første sæson i mesterrækken. Oprykningen skulle blive begyndelsen til VFF's storhedstid.

Mesterrækken var dengang en jysk 1. division, som havde deltagelse af alle de bedste jyske hold, idet ingen jyske hold havde adgang til at spille om det danske mesterskab. Stik imod al forventning vandt VFF i den allerførste sæson i mesterrækken mesterskabet og blev derfor for første og eneste gang nogensinde jysk mester på øverste seniorplan.

Det blev hvert af de følgende år til pæne placeringer i mesterrækken. I 1927 vandt klubben endda det nordjyske mesterskab, og dette år blev der for første gang spillet et egentligt slutspil om det danske mesterskab, den såkaldte Landsfodboldturnering. VFF kom i pulje med Horsens, Fremad Amager og KB, men sluttede desværre sidst. Holdet vandt dog 4-0 over Fremad Amager, som på trods heraf blev vinder af puljen og kvalificerede sig til de afsluttende kampe.

Deltagelsen i Landsfodboldturneringen afsluttede VFF's storhedstid, og klubben rykkede ud af mesterrækken i 1929/1930, men formåede efter 2 sæsoner i mellemrækken at rykke op ved den 5. juni 1932 at besejre AIA med 1-0 i den afgørende kamp.

Viborg vinder 8-0 over Holstebro på Eksercerpladsen i 1918

Turneringsformerne er jo siden lavet om en del gange, men man kan godt sige, at VFF ikke siden 1932 har ligget lavere end mesterrækken eller det, der siden har svaret til mesterrækken. Imidlertid måtte der i to tilfælde i løbet af 30'erne andet end fodboldmæssige kvaliteter til for at redde pladsen i rækken for VFF.

I 1935 var VFF kommet i kontingentrestance til JBU, hvilket var blevet annonceret i JBU's blad. Det var desuden blevet anført, at hvis klubben ikke betalte inden 14 dage, ville klubben blive slettet som medlem. VFF "glemte" imidlertid fortsat at betale og blev derfor slettet som medlem. Det fik endelig ledelsen til at tage sig sammen, og klubben tog til den sidste nedrykningskamp mod Randers Freja medbringende kvittering for det indbetalte kontingent. Holdet sikrede sig et nødvendigt point og undgik nedrykningen på bekostning af Brønderslev, som imidlertid nedlagde protest, da de mente, at VFF ikke kunne spille lovligt og tjene points, når de var slettet som medlem. Brønderslev truede med sagsanlæg, men det hele endte med VFF's forbliven, mens Brønderslev rykkede ned.

Året efter gav JBU måske VFF sin velfortjente straf for den kedelige sag. Danmarksturneringen blev oprettet dette år, og VFF havde egentlig kvalificeret sig til at spille i 3. division. JBU ændrede imidlertid reglerne med tilbagevirkende kraft og lod målkvotienten afgøre placeringen, og så manglede VFF lige præcis 1 mål i at være kvalificeret. Med de gamle regler havde VFF været i 3. division allerede fra 1937!

De følgende år fik VFF kun dårlige placeringer i mesterrækken og serie 1, som mesterrækken blev omdøbt til i 1937 til 1941, og i 1939/40 landede holdet så endelig på sidstepladsen. På grund af krigsudbruddet blev der imidlertid transportproblemer, og antallet af hold i turneringen blev udvidet, hvorfor nedrykningen blev suspenderet. Dermed blev VFF igen reddet fra nedrykning og kunne fortsætte i samme række i krigsårene.

De store kampe i VFF's historie 1

Suveræne AGF måtte bøje sig for teknisk svage VFF

To af VFF's spillere i kampen mod AGF, den senere formand Hermann Brügmann og Aagaard Madsen.

25. april 1920, kl. 14.00
Kredskamp om det jyske mesterskab.
Randers Dyrskueplads, 1.000 tilskuere.

AGF-Viborg FF 2-3 (0-3)
15: 0-1 Christian Pedersen (st)
41: 0-2 Henry Pedersen
44: 0-3 Portør Husted
78: 1-3 Christian Pedersen
89: 2-3 Christian Pedersen (st)

VFF: A. Laursen, Christian Pedersen, Møller, Carl Dahl, August Brügmann, Aagaard Madsen, Portør Husted, C. Møller, Hermann Brügmann, Henry Pedersen, F. Friis.

I tiden omkring 1920 var det bedste jyske hold af alle uden tvivl AGF. I de syv år fra 1919 til 1925 oplevede denne klub sin første storhedstid med ikke færre end fem jyske mesterskaber. Det var i en tid uden en landsdækkende turnering, så det var det bedste, et jysk hold kunne opnå. Kun to gange i perioden vandt AGF ikke det jyske mesterskab, og begge gange var det Viborg FF, der stoppede dem.
Den ene gang var i 1924, hvor Viborg FF for eneste gang nogensinde selv tog det jyske mesterskab - i øvrigt efter tæt kapløb med AGF, som blev nr. 2. Allerede i 1920 havde VFF imidlertid slået de tårnhøje favoritter fra AGF ud i kvartfinalen om JM i en forrygende kamp i Randers og dermed sikret VFF et af sine fornemste resultater nogensinde.
AGF var på forhånd noget nervøse over, at JBU havde henlagt opgøret til Randers, eftersom AGF havde kvalificeret sig til kvartfinalen ved netop at slå Randers Freja. Så nervøse var man, at man havde tilbudt VFF fri rejse på 2. klasse og gratis ophold, hvis man ville acceptere, at kampen blev spillet i Århus, men VFF takkede nej!
Det dårlige vejr var skyld i, at kun 1.000 tilskuere var mødt op til kampen. Det regnede og blæste kraftigt på den højtliggende Randers Dyrskueplads, og VFF kom i medvind foran 3-0 ved pausen, endda efter at have brændt et straffespark.
I 2. halvleg var VFF kun en enkelt gang i nærheden af AGF's mål, mens århusianerne pressede resten af tiden. På AGF's hold så man Jyllands bedste centerforward før 2. verdenskrig, Johannes Langgaard, der viste glimrende spil. AGF var i det hele taget klart det bedste hold og viste også i kampen det bedste tekniske spil, men VFF'erne fightede fornemt og holdt dermed fint stand - og AGF's scoring nede på to mål.
Der var ikke noget at sige til, at spillerne blev båret i guldstol efter kampen. Sejren var ikke fortjent, men som Viborgs formand udtalte efter kampen, var den et bevis på, hvad sammenbidt energi kan udrette mod et stærkere hold, selv om man ikke har en "overdreven fin boldbehandling!"

Guldalderholdet var bygget op omkring olympisk længdespringer

Af Per Andreasen

Selv om Viborg FF var en af de første fodboldklubber i landet, vil det være overdrevet at sige, at klubben har været blandt de mest dominerende i dansk fodbold. Danmarksturneringen blev indført i 1937, men VFF måtte vente helt til 1960 med at få sin debut i turneringen, og først i 1981 lykkedes det klubben at få en sæson i 1. division.

Kun i en enkelt periode, nemlig fra 1924-1928, kan man med en vis ret sige, at Viborg FF var en af de dominerende klubber i dansk fodbold. Det var den periode, der betegnes som VFF's "guldalderperiode".

De bedste jyske klubber spillede dengang i mesterrækken. VFF lå i A-rækken, den jyske 2. division og blev egentlig ikke regnet for ret meget, da klubben lå til oprykning i 1923. Klubben selv var også ret betænkelig ved tanken om at skulle rykke op i den bedste jyske række, og det var faktisk så grelt, at klubben i fuldt alvor overvejede at trække sig ud af turneringen, hvis man endte med at rykke op, da man frygtede store udgifter og nederlag ved kampene i mesterrækken året efter.

Det blev til oprykning efter sejr over Skive, og dagen efter skrev Jyllands-Posten, at lige så lidt som Skive hørte Viborg FF til i mesterrækken, men oprykningen kunne måske anspore klubben til at lære at spille fodbold!

Jyllands-Posten skulle heldigvis komme til at fortryde denne bemærkning, for i den allerførste sæson i mesterrækken endte VFF som vinder af rækken, og klubben kunne dermed for første og eneste gang kalde sig bedste jyske klub. Det var en utrolig jævn sæson i mesterrækken, hvor VFF sluttede med 14 points foran AGF med 13, Chang med 12, Vejle med 11 og Vejen med 10. Haderslev blev sidst uden points. VFF vandt sin sidste kamp med 1-0 over AGF, men AGF havde en kamp mere, da deres kamp mod Aalborg Chang var blevet udsat. AGF skulle blot have uafgjort mod Chang for at blive

Viborgs jyske mesterhold.
Bagest fra venstre: Magnus Sørensen, Helmuth Weismose, Hermann Brügmann, Arnold Thisted (øverst), William Rønning (i midten), Casper Nielsen, Ejnar Bilgrav, Gustav Larsen (Forsingdahl), Otto Nielsen. Forrest fra venstre: Alex Nielsen, Aksel Pedersen, Alex Tungelund

vinder af mesterrækken, men tabte 2-6, hvorved VFF blev mester.

Ugen efter mødte VFF den fynske mester, B 1913, i kampen om det vestdanske mesterskab, men tabte 1-7 til dem i kampen om retten til at møde B 1901 om provinsmesterskabet.

Guldalderholdet var bygget op omkring en af de bedste sportsmænd i Jylland, Hermann Brügmann, der spillede back eller fløjhalf. Han havde debuteret på holdet helt tilbage i 1915 som 17-årig og spillede på 1. holdet, indtil en skade satte ham ud af spillet i 1935. Brügmann var ikke bare en lynende hurtig fodboldspiller, han var også blandt Danmarks bedste atletikudøvere og fik flere mesterskaber og rekorder i trespring og længdespring, ligesom han deltog

Hermann Brügmann var en lynhurtig universalspiller på VFF's hold fra 1915-1935

ved de olympiske lege i 1928 i Amsterdam, hvor han dog ikke nåede i finalen med et længdespring på 6,32 m.

Flere af spillerne på Viborgs hold nåede på det jyske hold. Ud over Hermann Brügmann var det målmand Aksel Petersen og centreforwarden Arnold Thisted.

I 1926 fik VFF for første gang en specialtræner i klubben. Det var den tidligere landsholdsspiller Harald Hansen, og senere blev en tidligere engelsk professionel ved navn Brown træner i klubben. Det gav formentlig lige VFF det sidste skub mod toppen af dansk fodbold.

Det vides ikke, om det var disse træneres skyld, men VFF's spillestil var i hvert fald en nyskabelse, som ikke var set før og måske heller ikke siden. Hvor andre hold dengang spillede med 5 mand fremme, havde VFF ifølge datidens referater Arnold Thisted som fremskudt centreforward, mens innerwings og halfbacks var trukket ned i forsvaret. Det må faktisk have mindet om nutidens defensive spillesystemer, idet der jo faktisk kun var en mand helt fremme. Viborg satsede således på, at Thisted kunne få puttet en bold i nettet, hvorefter de andre bare skulle sørge for at holde fast! Det lykkedes forbavsende ofte.

I årene efter det jyske mesterskab opnåede holdet pæne placeringer, og i 1927, hvor der var to kredse, vandt VFF nordkredsen. Imidlertid måtte man bøje sig ret klart til Horsens, der havde vundet sydkredsen.

I 1927 havde provinsklubber for første gang fået lov til at deltage i de egentlige kampe om Danmarksmesterskabet - som ellers var forbeholdt københavnerklubber - og her kom VFF med som nordjysk mester i en kreds med Horsens, Fremad A og KB. Det blev til endnu et klart nederlag til Horsens på 1-8, men Fremad A blev besejret med hele 4-0. Den københavnske presse var chokeret og skrev endda, at Fremad A-spillerne måtte have været fulde, men sagen var den, at VFF havde spillet sin sidste gode kamp i guldaldertiden.

Senere mødte VFF KB med store landsholdsnavne som Steensen Blicher, Valdemar Laursen og Erik Eriksen og var tæt på at vinde igen. Viborg spillede store dele af kampen med 10 mand, havde brændt straffe og var alligevel foran 1-0, da der manglede 3 minutter, men efter to hjørnespark fik KB hevet sejren i land. Igen fyldtes pressen med københavnske undskyldninger.

Hermed sluttede VFF's guldalder, og først i 1960 nåede VFF op i det fine selskab igen. Hvis KB var blevet besejret, havde VFF nok fået plads i Danmarksturneringen allerede fra starten i 1937.

Steffen Højer var topscorer for U 21-holdet i 1995. Her fra landskampen på Cypern, der endte 1-1 (foto: Per Kjærbye)

A-landsholdsspillere forklædte som SIF'ere

Af Henrik Liniger

Det er ingen hemmelighed, at VFF ikke har været storleverandør til de danske landshold gennem tiderne. Hidtil har kun meget få VFF-ere optrådt i den nationale dragt, og ingen har været i A-landsholdsdragten, mens de repræsenterede VFF. Flere spillere er dog siden kommet så langt efter deres tid i VFF.

VFF har leveret spillere til andre udvalgte hold, i svundne tider til det jyske regionshold og i nyere tid til diverse ungdoms- og ligalandshold. I arkiverne har jeg fundet oplysninger om en række spillere, der har opnået denne ære, og jeg vil her give en - langt fra komplet - oversigt over disse spillere.

Den første VFF'er, der kom på et udvalgt hold, var Arnold Thisted. Han var centerforward på det legendariske hold, som hjemførte det jyske mesterskab til VFF i 1924 i klubbens første sæson i mesterrækken. Han blev udtaget til det såkaldte "Sylowhold", som deltog for Jylland i en cupturnering mellem udvalgte hold fra lokalunionerne. To år senere fik han genvalg til holdet og denne gang følgeskab af tre klubkammerater: Aksel Pedersen, Helmuth Weismose og Hermann Brügmann. Sidstnævnte opnåede hele 12 kampe på jysk hold. Den sidste var i 1935, og i den kamp pådrog han sig en så alvorlig knæskade, at han måtte indstille karrieren.

Den første VFF'er, der kom med i den vigtigste af alle datidens regionskampe, Jylland mod København, var højre back'en, Robert Jacobsen, der debuterede i 1938. Han fortsatte senere karrieren i AGF. I tiden før og under krigen opnåede flere andre at blive udtaget til Jyllands hold. Carl Engel Poulsen, der senere spillede divisionsfodbold i Randers Freja (VFF kom jo først i divisionerne i 1960) debuterede mod Sjælland i 1938, og Holger Jensen og Kai Ove Nielsen, der i virkeligheden hed Ove Kai (!), debuterede året efter. Den senere OB'er, Holger Jensen mod København, og Kai Ove Nielsen mod Oslos byhold. Efter krigen fortsatte flere VFF'ere med at

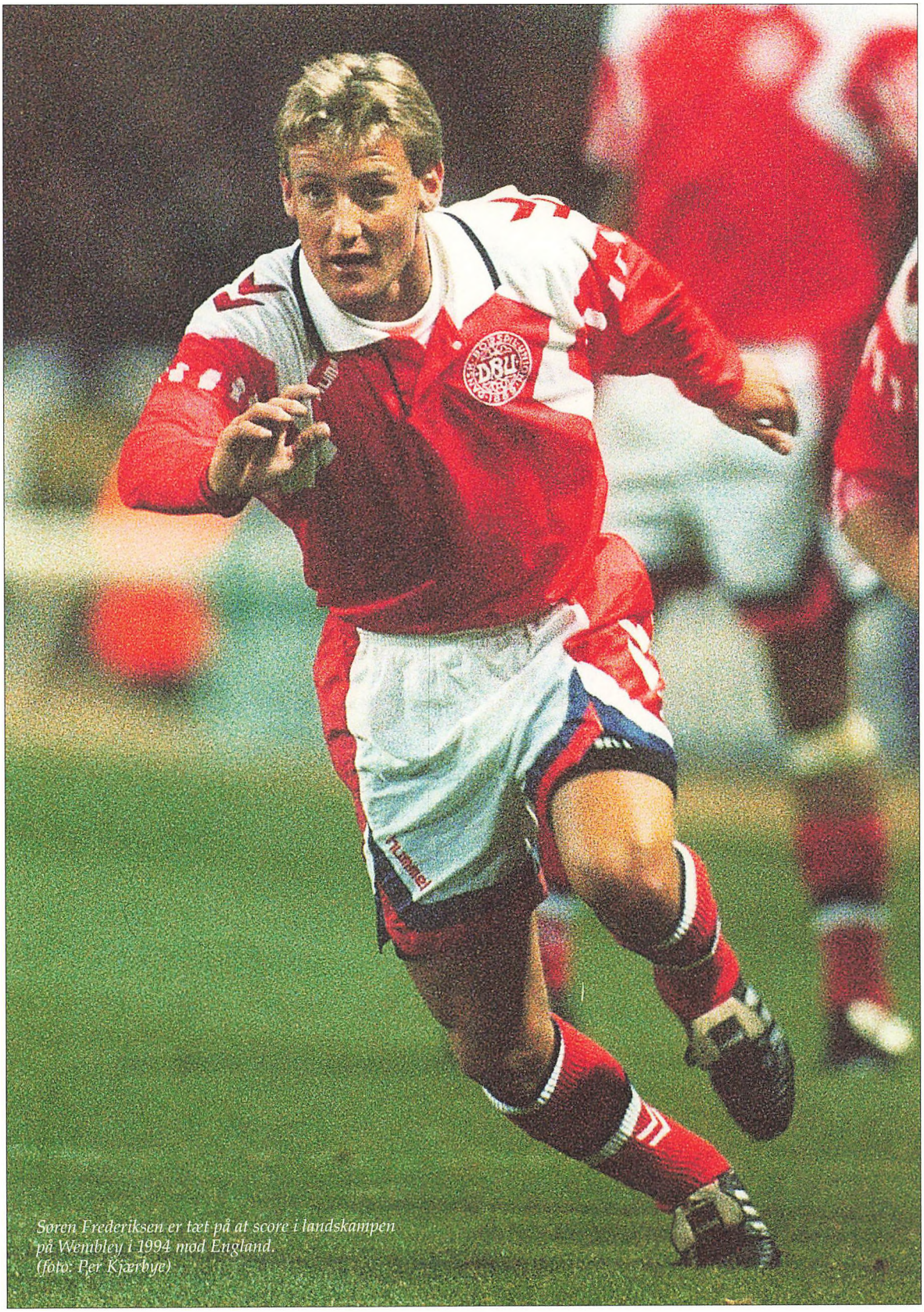

Søren Frederiksen er tæt på at score i landskampen på Wembley i 1994 mod England.
(foto: Per Kjærbye)

repræsentere Jylland på diverse hold. Klubbens kamprekordholder, Erik Bundgaard, var 15 gange på det jyske seriehold, dog uden at blive udtaget til det egentlige jyske hold.
Man skulle helt hen til 60'erne, før det nationale hold blev aktuelt. Det var naturligvis Finn Døssing, der var tæt på det nationale mandskab. Han kom nogle gange på det daværende B-landshold, og som vel nærmest kan sammenlignes med ligalandsholdet, men aldrig på A-landsholdet, heller ikke da han spillede i Dundee United, hvilket nok skyldtes amatørreglen, som gjorde, at professionelle spillere ikke måtte optræde i landsholdstrøjen. Da denne regel blev ophævet i 1971, var Finn Døssing forlængst tilbage i Danmark.
Målmanden Kaj Paulsen opnåede i alt 11 landskampe for Danmark, men det var, mens han spillede for AaB. Han var i øvrigt ikke med til at vinde en eneste, tabte hele 7 af dem, heraf de sidste 5. I den periode, han var med, ja faktisk helt fra september 1969 til april 1971 vandt Danmark ikke en eneste landskamp. Ja, det var heldigvis dengang!
Omkring 1980 kom Jan Bank Olesen med i en enkelt kamp på ligalandsholdet mod Finland, hvor han desværre blev skadet efter kort tids spil.
I de senere år efter indførelsen af betalt fodbold har to gamle VFF'ere fundet vej til landsholdet. De har dog begge været "forklædt" som Silkeborgspillere.
Hans Erfurt, som har spillet i VFF i to omgange, først i midten af 80'erne og siden i 1994/95, blev efter et par succesrige år i Silkeborg udtaget til en landsholdstur til Malta i 1989, hvor han fik sin debut i en kamp mod værtsnationen, som Danmark vandt 2-0. Han fik i alt to landskampe.
Søren Frederiksen debuterede i marts 1994 mod England på Wembley. Han stillede op som Silkeborgspiller, selv om han endnu havde sin debut for klubben til gode. Landsholdsudtagelsen kom efter en flot efterårssæson hos VFF i 1993, hvor det blev til i alt 13 mål. Hele efteråret havde Søren været fast mand på U-21 landsholdet.
Ligesom Søren kom VFF's topscorer i 1994 og 1995, Steffen Højer på U-21 landsholdet med stor succes og spillede alle kampe undtagen en, hvor han var skadet. Hans virkelige gennembrud kom mod Spanien den 10. oktober 1995, hvor han scorede hattrick i en sejr på 5-1 over de senere puljevindere. Steffen er så siden også kommet med på ligalandsholdets tur til Bangkok, og han står med gode kort på hånden til en plads på A-landsholdet inden længe.
Den nye VFF-generation er på vej til ungdomslandsholdet. Jakob Glerup Nielsen og Nichlas Hindsberg optrådte begge på U-20 landsholdet i 1995, og i januar i år deltog de i U-21 landsholdets tur til USA og Chile.
Med den udvikling, der er i VFF i øjeblikket sammenholdt med det faktum, at flere og flere spillere fra den hjemlige turnering kommer på landsholdet, kan det kun være et spørgsmål om tid, førend VFF kan kalde sig ægte landsholdsleverandør!

De store kampe i VFF's historie 2

Et kvalitetsmæssigt højdepunkt i jysk fodbolds historie

15. maj 1927, Randers Stadion, 2.000 tilskuere.
Finalekamp om det jyske mesterskab.

Horsens fS-Viborg FF 3-2 (1-2)
1: 1-0 Svend Aa. Jacobsen
25: 1-1 Gustav Carstensen
42: 1-2 Arnold Thisted
72: 2-2 Carl Jensen
87: 3-2 Carl Jensen

VFF: Aksel Pedersen, Gustav Carstensen, Magnus Sørensen, William Rønning, Valdemar Bodilsen (anf.), Ejnar Bilgrav, Niels Holst, Helmuth Weismose, Arnold Thisted, Casper Nielsen, Axel "Star" Husted.

Helmuth Weismose var med mod Horsens i 1927. Han var på udvalgt jysk hold i 1926 og i 1937.

En af de bedste kampe, et VFF-hold nogensinde har spillet, var den første finalekamp om det jyske mesterskab i 1927. I JBU's jubilæumsskrift i 1950 anføres det, at kampen mellem Horsens og Viborg på Randers Stadion i 1927 "stadig af fodboldelskere betegnes som et kvalitetsmæssigt højdepunkt i jysk fodbolds historie".
VFF havde i de foregående par år ikke rigtig kunnet leve op til det gode spil, som holdet viste, da det blev jysk mester i 1924, men her i 1926/27 var holdet kommet tilbage på rette spor. I første halvleg kørte VFF rundt med Horsens-holdet, men brændte den ene chance efter den anden. Trods Horsens-føring allerede i 1. minut pressede Viborg på, og inden pausen blev det til to scoringer og en fortjent føring. Lige før pausen var Horsens dog ved at udligne, men den stærke målmand Aksel Petersen fik sig frygtløst kastet over bolden og reddet situationen. I anden halvleg fortsatte Viborg med at skabe store chancer, men Horsens-forsvaret holdt stand, og Carl Jensen fik med to mål hevet sejren hjem til Horsens. Det var helt ufortjent - men sådan går det jo ofte i fodbold. 5-1 til Viborg havde været mere rimeligt.
Det havde været en kamp mellem det gule Horsensholds muskuløse spillestil og det blåtrøjede Viborgholds tekniske kampglæde, men hvor VFF havde toppet, stod Horsens midt i sin bedste periode som jysk mester i både 1926 og 1927, og selv klubbens andethold var i mesterrækken i samme periode. Holdets anfører, Svend Hansen, kom på landsholdet i 1931, hvilket var meget sjældent for jyske spillere dengang.
Viborgs chancer for at vende slaget blev ikke større af, at holdets træner begik en kolossal fejl i ugen mellem kampene, idet han lod holdet spille træningskampe såvel tirsdag som torsdag mod henholdsvis Randers og Skive. Det ville nok have været bedre at slappe lidt af, for allerede 10 minutter inde i den anden kamp var Viborg-spillerne helt stive af træthed, og efter 3-0 ved pausen endte den anden finalekamp med hele 11-0 til Horsens over et opgivende Viborg-mandskab. VFF's nuværende træner kunne nok have fortalt lidt om betydningen af restitution!

Om de tidlige år i ungdomsafdelingen

Af Tage Vestergaard

Selv om det efterhånden er rigtig mange år siden, at jeg forlod Viborg og dermed lagde min barndoms- og ungdomsby bag mig, og selv om jeg i mellemtiden - i over 40 år - har været såvel aktiv som leder i OB, må jeg nok alligevel erkende, at VFF har været den fodboldklub, der har stået mit hjerte nærmest, og som jeg i alle årene har fulgt mest intenst i såvel medgang som modgang.

Denne omstændighed skyldes jo nok, at det, som man i opvækstårene og ganske ung oplever som førstegangsforeteelser og dermed noget helt nyt, bundfælder sig langt dybere og huskes bedre end senere hændelser, hvor man er blevet noget mere blasert, betragter mange begivenheder som gentagelser og har andre sideløbende interesser. Alt det i forbindelse med, at jeg i min tid i VFF oplevede et godt sammenhold og kammeratskab og knyttede flere livslange venskaber, der har holdt til den dag i dag, har været grundlaget for, at mine følelser for VFF ikke er svækket i årenes løb. Gammel kærlighed ruster som bekendt aldrig.

Som for så mange andre Viborgdrenge i 30'erne begyndte min fodboldmæssige karriere - bortset fra skolefodbold - faktisk ude i den daværende KFUM's sommerpark på Skivevej, hvor Digterparken nu ligger. Her samlede den legendariske gymnastiklærer Müller nogle drengehold, for hvem han med basis i disse hyggelige og intime omgivelser arrangerede kampe mod hold fra andre omliggende byer og landsbyer. Vi cyklede ud til kampene, klædte om i buskadset og havde det i det hele taget sjovt med de for os knægte nye og usædvanlige oplevelser.

Men en skønne dag blev jeg kontakte af den daværende ungdomsleder i VFF, Heinrich Hollenbach, der opfordrede mig til at komme og spille en træningskamp i klubben, hvor man satsede på at gøre noget mere ved juniorarbejdet. En udtagelseskamp skulle spilles på Eksercerpladsen den følgende søndag formiddag, og jeg var straks fyr og flamme. Jeg sov ikke meget natten før og sprang ud af sengen, da det blev morgen for til min store fortrydelse at konstatere, at det var både frost- og snevejr. Med de bedste forhåbninger fik jeg dog pakket mit fodboldkluns og ilede op til Eksercerpladsen, hvor jeg stående ved vandtårnet kunne skue ud over den dengang store flade med mange fodboldbaner, liggende fuldstændig øde hen, snedækket og vindblæst, uden en eneste levende sjæl. En meget stor skuffelse, og jeg måtte slukøret vende hjem. Nå, men det blev jo snart forår igen, og jeg kom da også hurtigt i gang med juniorfodbold i VFF på et nogenlunde organiseret plan omend under betydelig mere primitive forhold, end man kender i dag. Hele klublivet på de to ugentlige træningsaftener foregik jo på Eksercerpladsen og i det gamle "Sportshuset", der lå lige ved stadionindgangen. Jeg blev rykket op som ynglinge, da jeg stadig var junior, og var i 1940/41 med til at vinde kredsen. I første kamp om JM skulle vi på Viborg Stadion møde AGF med mange senere divisions- og landsholdsspillere, som vi i en glimrende kamp slog 6-3. Finalen blev spillet i Aars mod AaB, som var et fysisk stærkt hold med mange kommende stjerner, og vi blev tromlet ned og tabte hele 8-1, selv om vi havde selvtilliden i orden efter sejren over AGF. Allerede samme efterår var vi fem fra dette ynglingehold, som samme dag fik debut på mesterrækkeholdet i en kamp i Skive, som vi vandt. I foråret 1942 var to af os med til efter omkamp i Herning mod det daværende stærke Holstebrohold at sikre VFF førstepladsen i den jyske mesterrækkes midtkreds. Vi tabte dog finalen om JM mod Chang efter en sløj kamp. Ærgerligt, for med en sejr var vi sikkert blevet placeret i en af de nyoprettede divisioner efter krigen i stedet for at blive i mesterrækken, hvor vi havde svært ved at slå afgørende igennem trods mange glimrende kampe og store sejre, også i pokalturneringen. Vi var noget af et "champag-

VFF's ynglingehold i 1940/41, der tabte finalen i JBU's turnering til AaB: Bagest fra venstre: Aage Jacobsen (leder), Tage Vestergaard, Knud Kærgaard, Hans Helge Christensen, Helge Mønster, Hans Ruggard. I midten: Aksel Rasmussen. Forrest fra venstre: Hugo Krabbe, Fin Graver, Teofil Bach, Christian Lund, Helmuth Nielsen.

nehold" - teknisk velfunderet, men med meget svingende resultater.

I alle årene havde jeg et hav af dejlige fodboldoplevelser med VFF, inden jeg i 1951 forlagde residensen til Odense. Tiden blev to gange afbrudt af militærtjeneste og et halvt års knæskade. Jeg nåede godt og vel 150 turneringskampe for VFF, selv om vi dengang kun spillede 18 turneringskampe, men vi havde også kampe på udvalgte hold mod prominente udenlandske hold, som dengang var meget eftertragtede og tiltrak store tilskuermængder.

Hele fodboldtilværelsen var dengang langt mere primitiv. I slutningen af krigen og i de første år efter foregik mange af vore fodboldrejser, selv til fjerntliggende mål, i en såkaldt Karupvogn, som var en generatordrevet lastbil med en pressening over ladet og en træbænk langs hver side. Det gik jo ikke for stærkt, så vi havde masser af tid til at spille kort og afsynge vore slagsange.

Jeg husker endnu 50 års-jubilæet i 1946, hvor vi på dagen spillede en brandkamp i Frederikshavn og kom hjem til festen med en sejr. Tiderne har nu ændret sig - meget endda. VFF er nu en superligaklub med eget anlæg og professionelle forhold, og jeg kan kun ønske VFF til lykke med de opnåede resultater og med de 100 år, idet jeg håber på fortsat fremgang og god trivsel i årene fremover.

I Danmarksturneringen i 1960 efter adskillige forgæves forsøg

Af Per Andreasen

Jørgen Bonne scorer på straffespark mod FB i 1954 i Viborgs eneste udesejr i kvalifikationsturneringen i disse år.

Selv om VFF ikke kom med i Danmarksturneringen, da den blev oprettet i 1937, er der ingen tvivl om, at viborgenserne mente, at VFF hørte til deroppe, og at det blot ville være et spørgsmål om meget få sæsoner, før klubben røg op i 3. division. Ja, det kunne komme, når det skulle være.

Krigsårene stod på en måde i vejen for disse planer, for turneringen blev afviklet som en nødturnering i disse år, og kun de allerbedste provinshold kom til den afsluttende runde mod de bedste københavnske. På den anden side må man nok også sige, at VFF ikke havde kvaliteterne til at spille sig op blandt de allerbedste i disse år. Godt nok kunne VFF på sine gode dage slå et hvilketsomhelst hold, hvad de da også gjorde, men så kunne det ugen efter blive til nederlag mod et svagt hold.

I 1942 var det tæt på, da VFF blev kredsvinder efter omkamp mod Holstebro, men det blev til nederlag mod Chang, der dermed fik pladsen i Danmarksturneringen. Efter en 2. plads i 1943 blev det til meget sekundære placeringer i de følgende år indtil 1948, men til gengæld blev det ofte til gode resultater i den jyske pokalturnering mod divisionshold.

I 1947/48 var 1. holdet langt om længe med i toppen igen. I julepausen lå det endda på førstepladsen, men for øjnene af 6.300 tilskuere snuppede Herning 1. pladsen ved at vinde 2-0, og VFF endte som nr. 3. Det samme billede tegnede sig i de følgende år. Herning satte sig på 1. pladsen med VFF som nr. 2 eller 3, men hvert år måtte Herning bøje sig i kvalifikationskampene. De var dog også utrolig vanskelige at overvinde, idet kun 1 hold kom i divisionerne - blandt de over 50 hold i den øverste lokale serie.

For at skaffe bedre træningsforhold etablerede man lys på træningsbanerne i 1949, og dette var en medvirkende årsag til, at VFF fra og med 1951/52 skaffede sig fire førstepladser i Jyllandsserien på stribe. Selv om nu to hold kom i divisionerne, lykkedes det dog ikke for VFF at

Robert Andreasen sender et hovedstød på trekantsammenføjningen mod Skive i 1954.

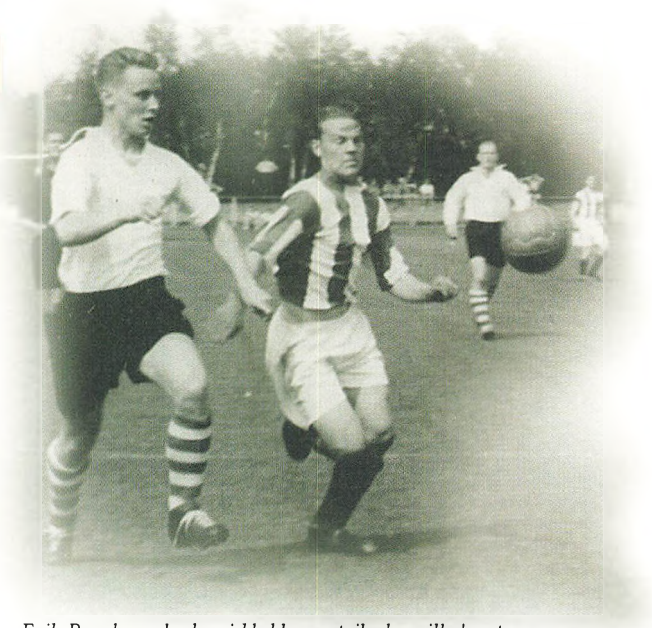

Erik Bundgaard - her i klubbens stribede spilledragt - var en dominerende spiller på holdet fra begyndelsen af 50'erne og var anfører i mange år

lande på de forjættede pladser i kvalifikationsturneringen. Det første år blev det dog til en 3. plads efter Vanløse og Brande, og i kampen om det jyske mesterskab for Jyllandsserievindere slog Viborg Brande 2-0.

I 1952/53 måtte VFF også nøjes med titlen jysk mester for Jyllandsseriehold med sejr over Silkeborg på 4-1. I kvalifikationen blev VFF nr. 6, men kun 3 points efter de øverste fem hold, som alle sluttede lige med 7 points.

Tredje gang blev ikke lykkens gang for VFF i 1953/54. Trods en ny træner i den østrigske kapacitet Walter Presch, og trods denne gang 7 points i kvalifikationen, måtte VFF nøjes med 4. pladsen og finalenederlag om det jyske mesterskab. VFF kunne have sikret sig oprykning ved at slå Lendemark med 2 mål og førte da også 3-1 for så at spille 4-4, og siden blev den sidste kamp også tabt på Bornholm mod Rønne IK. Der burde de sidste 2 points have være hentet.

I 1954/55 indhentede VFF Skive og blev kredsvinder, men det blev til en ny 6. plads i kvalifikationen. Til gengæld fik holdet en succesrig debut i den nystartede landspokalturnering, hvor det blev til 4 sejre, herunder over AaB (2-1) og 1. divisionsholdet Skovshoved (1-0). I kvartfinalen var de senere finalister Aalborg Chang dog for stor en mundfuld, og VFF tabte 3-2.

Først i 1958 kom man i kvalifikationen igen med en 4. plads til følge, men året efter kom så oprykningen til divisionerne for første gang. Kvalifikationsturneringen havde ændret navn til 4. division, og Viborg vandt den efter slutsejr over Holstebro, som kæmpede hårdt med Lendemark om 2. pladsen. Holstebro var 4 mål bedre end Lendemark, men da kampen i Viborg, blev fløjtet af, lød meldingen, at Lendemark førte 7-2, så Holstebroernes humør var på nulpunktet. Det blev dog ændret til jubel, da slutresultatet kun blev 7-4. Imidlertid blev det en kort fornøjelse for HB, for Lendemark vandt en protest mod Nyborg og fik derved det ene point mere, der sikrede oprykning på bekostning af Holstebro.

Helmuth Nielsen var ikke offside mod Skive!

Af Hugo Strunge og Helmuth Nielsen

Viborg Stadion en kold efterårsaften 1995. De grønne mod de gule. Der er stemning på lægterne, særligt når Skive angriber, for adskillige skibonitter er taget til Viborg for at se den seneste udgave af dette klassiske møde mellem to arvefjender, Viborg FF og Skive IK. Undertippede Skive formår i lange perioder af kampen at skabe gode chancer, især til den tidligere VFF'er Christian Lundberg, men til sidst slår Steffen Højer til, og Viborg er videre i pokalturneringen.

Herligt - og passende, at VFF skulle møde Skive her ved indgangen til 100 års-jubilæet, i øvrigt for første gang siden divisionskampene i 1974, hvor det blev 0-0 her på stadion.

Skive IK er jo nok den klub, VFF har mødt flest gange gennem tiderne. Allerede i begyndelsen af dette århundrede mødtes de to klubber i privatkampe eller selvbestaltede pokalkampe, og da de jyske turneringer blev indført, var det altid med VFF og SIK i samme kreds.

Viborg har gennem tiderne været den mest succesfulde af de to klubber, men da mesterrækken blev oprettet i 1922, var det for en gangs skyld

Steffen Højer scorer mod Skive i pokalsejren i 1995 (foto: Flemming Jeppesen)

Skivekampene

Skive, der vandt nordvestkredsen, så VFF måtte blive i A-rækken. Skive blev imidlertid sidst i sin første sæson i mesterrækken, og VFF rykkede så op efter kvalifikationskamp mod Skive.
I de følgende år var Viborg klart stærkere end Skive, som dog igen fik overtaget i Viborgs kriseperiode i 30'erne, hvor det blev til store Skivesejre over Viborg.
Efter krigen var det i Jyllandsserien, at de to hold mødtes gang på gang. Viborg betragtede sig selv som gode nok til 3. division, men alligevel lykkedes det ikke at rykke op før i 1960. Vinderen af Jyllandsserien kom med i en kvalifikationsturnering til Danmarksturneringen, og den afgørende kamp i 1954/55 om at vinde Jyllandsserien og dermed adgangen til kvalifikationsturneringen stod mellem Skive og Viborg på Skive Stadion.
Viborg var blevet vinder af Jyllandsserien de tre foregående år, men havde hver gang tabt kvalifikationskampene, så Skive mente, at det nu var deres tur til at komme med i kvalifikationsturneringen. De havde ført turneringen hele året og lå da også klart bedst før kampen, idet de var

Viborgs centerforward Helmuth Nielsen scorer til 3-1 i kampen mod Skive i 1955.

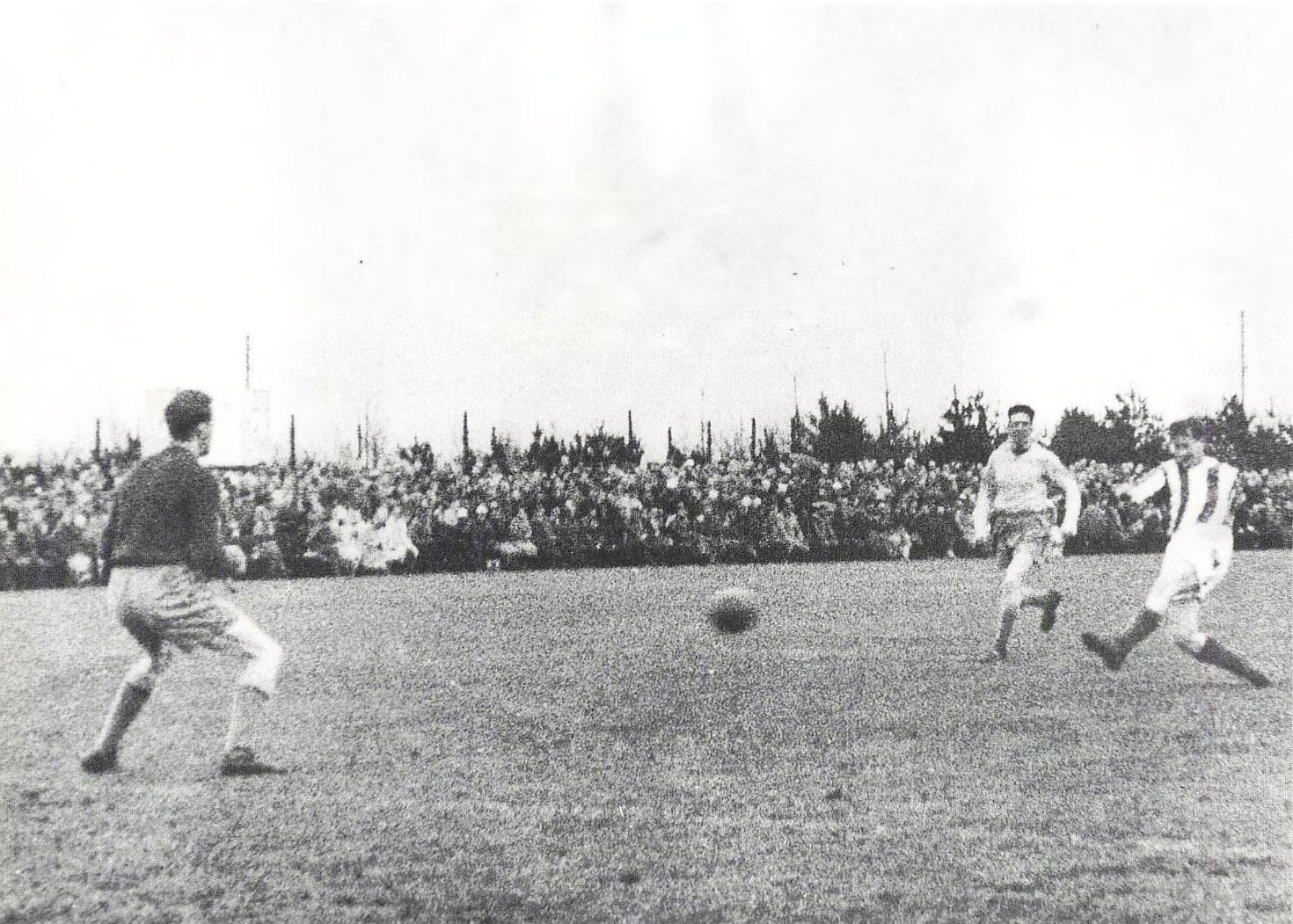

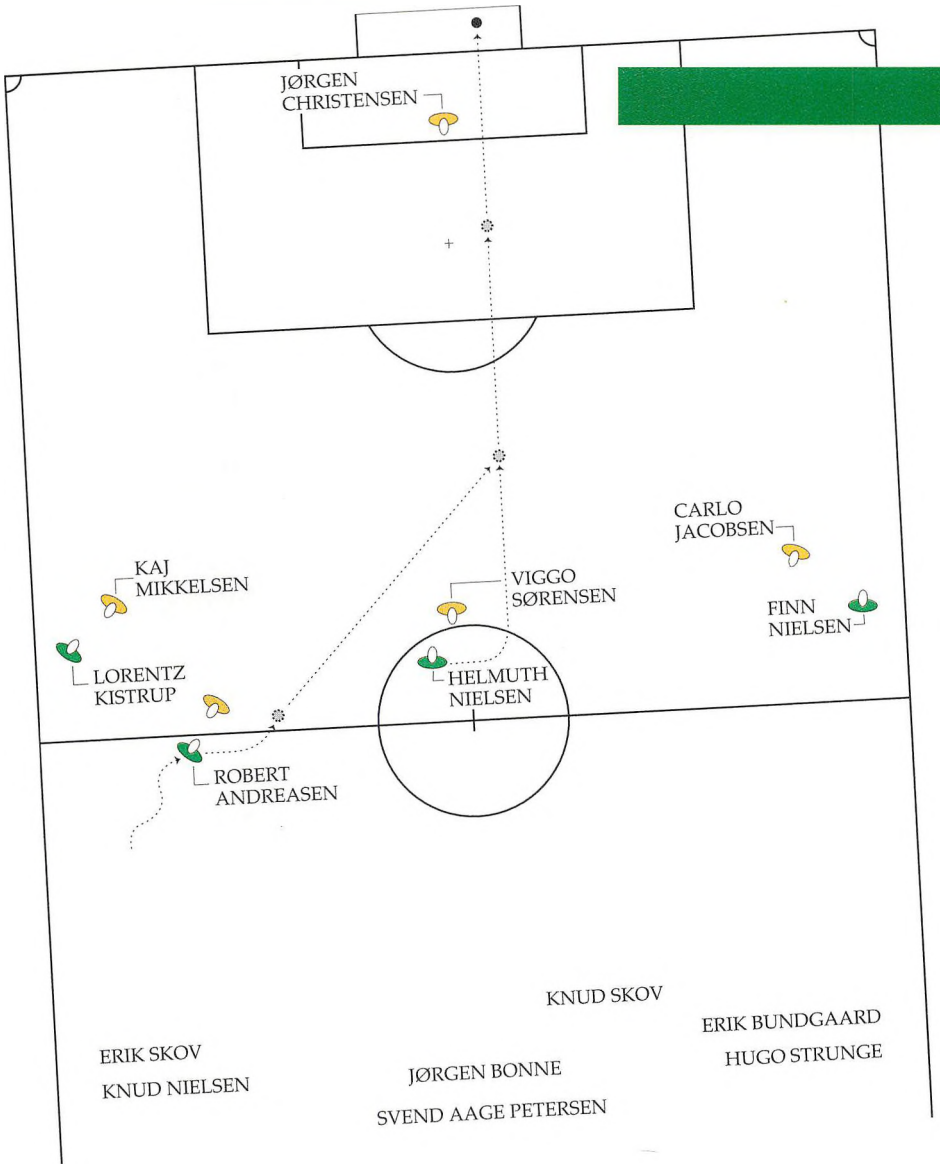

Helmuth Nielsens egen skitse over målet i 1954, der beviser, at han ikke var offside.

to points foran VFF, men da kampen i Viborg var sluttet uafgjort, ville VFF med en sejr rykke op på indbyrdes kampe.

10.000 tilskuere - ny rekord - var på plads på Skive Stadion, og det larmende publikum kunne følge et Skivepres i begyndelsen af kampen, som Viborgs Lorentz Kistrup imidlertid besvarede med et præcist indlæg til Robert Andreasen og føring til VFF. Inden pausen udlignede Skive, men Viborg kom igen foran på et straffesparksmål af Finn Nielsen, efter at Skives centerhalf havde brugt hånden. Kort efter kom VFF på 3-1 på et særdeles omdiskuteret mål. Robert Andreasen driblede rundt ved venstre midterlinje og stak pludselig bolden gennem forsvaret. Helmuth Nielsen var hurtigst, løb fra Skivespillerne og placerede bolden i nettet med venstrebenet. Skive mente, at Helmuth var offside, men han var simpelt hen bare hurtigere end forsvaret, som i øvrigt nærmest blev stående, da Helmuth havde frit løb. Dermed var kampen afgjort, selv om Skive fik et mål til sidst. For fjerde år i træk var Viborg i kvalifikationsturneringen. Viborg kom dog først i Danmarksturneringen i 1960 og spillede der indtil 1971. Det år rykkede Skive op og indtog således igen rollen som storebror i et par år, indtil Viborg kom tilbage i 1974. Det år spillede klubberne i samme division for sidste gang til dato, idet Skive måtte rykke ned i Danmarksserien.

De store kampe i VFF's historie 3

En af de bedste af hans 421 førsteholdskampe

29. november 1959.
Viborg Stadion, 7.000 tilskuere.
Oprykningskamp i 4. division.

Viborg FF - Holstebro 4-2 (2-1)
7: 0-1 Hans Andersen
30: 1-1 Finn Døssing
38: 2-1 Helge Larsen
76: 3-1 Finn Døssing
85: 4-1 Finn Poulsen
89: 4-2 Arne Dyremose

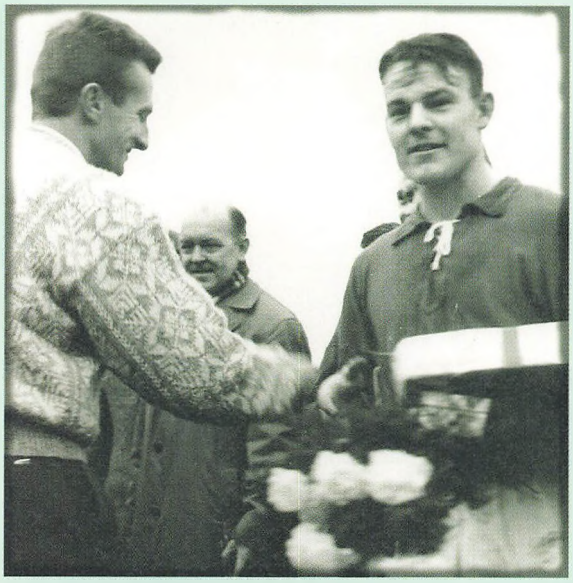

Bager Svend Erik Schmidt overrækker prøver på sin faglige kunnen - hjemmebagte medaljer - til Erik Bundgaard ved oprykningen i 1961.

VFF: Egon Nielsen, Leif Plougmann, Knud Nielsen, Erik Bundgaard, Egon Madsen, Finn Poulsen, Regnar Sørensen, Helge Larsen, Finn Døssing, Knud Schou, Robert Andreasen.

Erik Bundgaard er den spiller, der har spillet flest førsteholdskampe for VFF gennem tiderne. Det blev til i alt 421 kampe i løbet af 16 sæsoner for den sympatiske og arbejdsomme fløjhalfback, der var anfører for holdet i den store periode omkring 1960 med oprykning til såvel 3. som 2. division og jysk pokalsejr.
Da Erik Bundgaard i jubilæumsskriftet i 1971 blev bedt om at fortælle, hvilken kamp han syntes var den bedste, han havde været med i, valgte han blandt en række kampe oprykningskampen fra 4. division i 1959 mod Holstebro. Det var i den kamp, VFF for første gang sikrede sig oprykning til de rigtige divisioner.
Som stillingen var forud for kampen, kunne det ende med oprykning til både Viborg og Holstebro. Selv med et beskedent nederlag kunne Holstebro rykke med op, da de havde en bedre målscore end Lendemark.
Holstebro var bedst i starten af kampen og bragte sig foran 1-0 kort inde i kampen. Det varede et kvarter, før Viborgs spillere havde smidt nervøsiteten væk og fik det sædvanlige angrebsspil til at fungere. Viborg var det hold i alle divisionerne, som havde scoret flest mål, og målscoringen kom da også i gang omkring den halve time, da Døssing scorede på Regnar Sørensens fine forarbejde. VFF havde forinden været tæt på efter frispark, men Bundgaard skød desværre over.
Kampen blev spillet i et højt tempo, som Viborg viste sig at være bedst til. Det blev til flotte scoringer, især den fjerde, hvor Finn Døssing sendte et præcist frispark til Finn Poulsen, som let kunne score. Viborg ramte desuden overliggeren i begyndelsen af 2. halvleg.
Erik Bundgaard var kampens bedste spiller. Han overkom det utroligste på midten af banen, bredte spillet ud på fløjene og var en afgørende brik i VFF's sejr.
Det var også med Erik Bundgaard som anfører, at VFF to år senere kom i 2. division med sejr over Lyngby på 5-2 på udebane.
Senere blev Erik Bundgaard en succesrig træner for VFF's førstehold først i 1977 til 1979, hvor han bl.a. var træner for det hold, som rykkede op fra 3. division i 1978, og siden i 1984.

Elevatorturen slutter i 1. division

Af Per Andreasen

Med oprykningen til 3. division i 1960 indledtes en ny stor periode i VFF's historie. Det var nemlig lykkedes for den finske træner Kaarlo Niilonen at få skabt et homogent og seværdigt hold, som havde styrke i begge ender af banen. I målet havde man en af de bedste VFF-målmænd gennem tiderne Svend Aage "Svenner" Pedersen, og i centrum på holdet stod kamprekordholderen Erik Bundgaard, som var utrættelig i det defensive og ofte også var med fremme for at score. Holdet var mest scorende af alle hold i divisionerne i 1959, hvilket det 18 år gamle angrebstalent, Finn Døssing havde en stor andel i. I den første sæson massakrerede holdet blandt andre B 1921 med 8-0 her og 10-0 på Falster, men alligevel blev det kun til en 7. plads.

Allerede året efter røg holdet dog videre op i systemet med en sikker førsteplads 5 points foran Horsens. Samme år blev den jyske pokal vundet for første gang efter omkamp mod AGF. Så stor var selvtilliden, at mange regnede VFF som favoritter i 2. division i 1962, og selv om det ikke holdt stik, var der dog ikke langt til oprykningen. Havde vi bare slået B 1901 her i Viborg i stedet for at tabe 0-3, havde oprykningen været en kendsgerning. Så tæt var det faktisk på, at VFF havde kunnet kalde sig 1. divisionshold i 1963.

Nu blev det i stedet kun til yderligere fire sæsoner i 2. division, før Viborg desværre måtte indløse returbillet til 3. division. Nedrykningen kom ikke som nogen overraskelse med den afgang, klubben havde set. Bl.a. var Finn Døssing blevet solgt til Skotland, og flere andre var rejst eller holdt op.

Opholdet i 3. division varede også 5 sæsoner, og desværre gik det igen den forkerte vej for VFF i 1971. Der havde ellers været rimelige sæsoner sidst i 60'erne, hvor VFF især i 1969 viste flotte

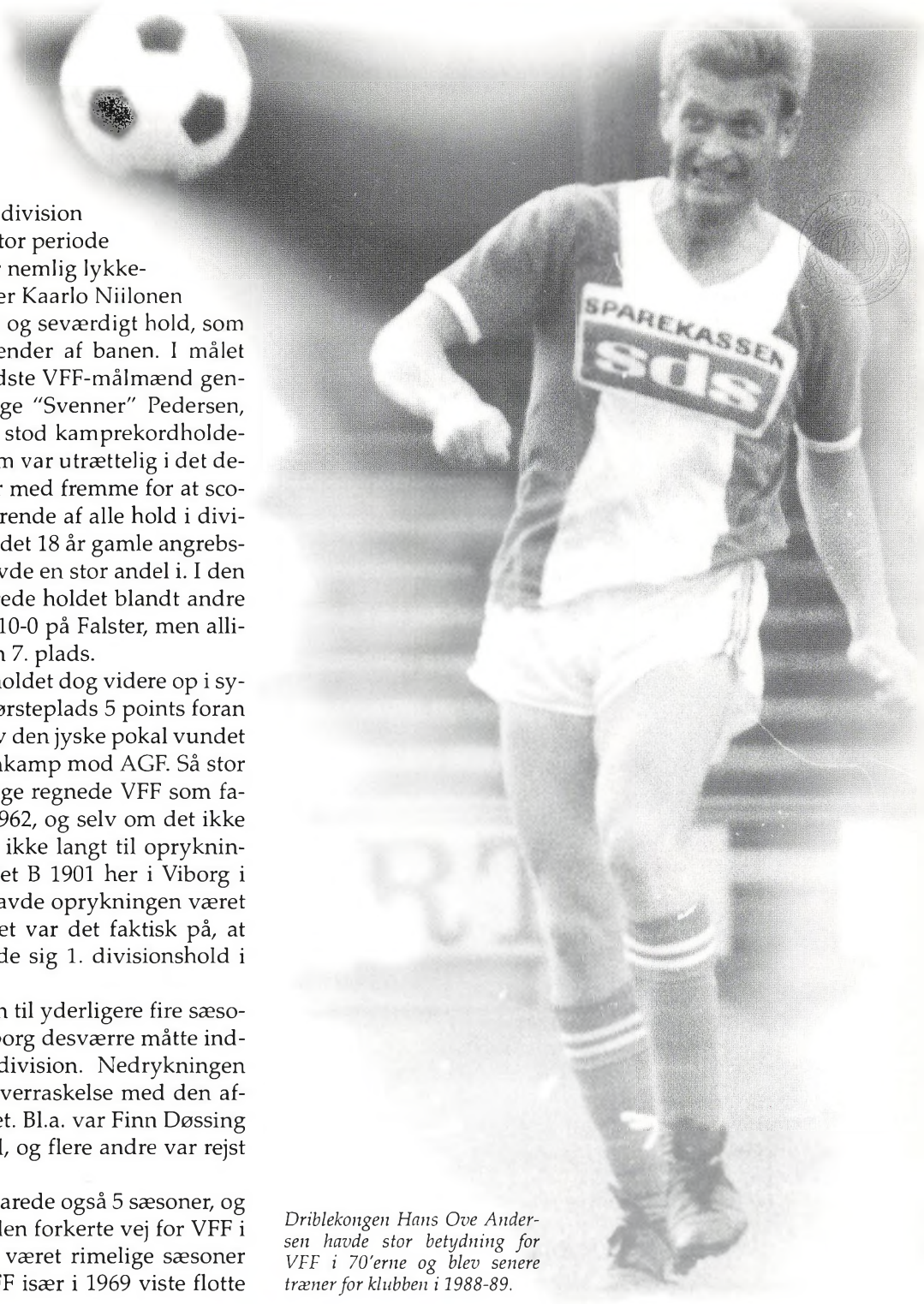

Driblekongen Hans Ove Andersen havde stor betydning for VFF i 70'erne og blev senere træner for klubben i 1988-89.

takter. Fra en beskeden 7. plads vandrede holdet med en lang række sejre op på en komfortabel 2. plads. Fuglebakken sad desværre sikkert på den enlige oprykningsplads, men VFF formåede dog at banke oprykkerne på Aarhus Stadion med 6-3. Hugo Andersen scorede 2 mål, og Søren Ditlev Pedersen 3. Sidstnævnte, der senere kom til B 1909 og AGF, kan som nok den ene-

Succesholdet 1978-80 har scoret. Fra venstre ses Poul Jensen, Karsten Christiansen, Mogens Jacobsen, Jørgen Pedersen (liggende), Jan Sørensen, Leif Laigaard og Kaj Hansen (bagest).

ste i VFF's historie bryste sig af at være 3. generation af 1. holdsspillere i VFF. Hans far, Olaf, spillede på 1. holdet fra 1937 til 1948, og hans bedstefar, Peter, var med i klubbens allertidligste periode.

Det lykkedes ikke at rykke op i den første sæson i Danmarksserien i 1972, men året efter kunne Finn Døssing på sine gamle fodbolddage glæde sig over at slutte karrieren med klubbens oprykning til 3. division vest med de to kampe om DM i Danmarksserien mod Gladsaxe/Hero (4-3) og Ballerup (0-1).

De følgende år hørte VFF absolut til den bløde mellemvare i 3. division. Bevares, holdet lå ikke til nedrykning, men der var ikke skyggen af oprykningsmulighed heller. Først med indførelsen af betalt fodbold i Danmark i 1978 kom den vending, der gav Viborg FF skubbet mod toppen af dansk fodbold.

Forskellige klubber brugte forskellige strategier, da der var blevet mulighed for betalt fodbold. Klubber som HIK, Kolding, Herfølge og Herning var eksempler på klubber, der satsede ensidigt med pengebeløb til kendte spillere fra andre klubber. Nogle fik noget ud af denne strategi, men de fleste fiasko.

Viborg FF's ledelse viste sig virkelig at forstå, hvordan de nye forhold skulle tackles. Som en af få klubber valgte man at bibeholde sin stab af folk med divisionserfaring og brugte i stedet pengene til at indkøbe nogle af de gode seriespillere, som fandtes i omegnsklubberne. Det skulle vise sig at blive en stor succes for Viborg. Nogle af disse seriespillere, især Karsten Christiansen og Jørgen Pedersen, fik næsten stjernestatus og blev meget afgørende faktorer på holdet, der skaffede klubben to oprykninger i 1978 og 1980.

I 1978 blev det til oprykning i tæt kamp med Herning, der besejrede Viborg 1-0 hjemme i en af de sidste vigtige kampe, men alligevel sluttede 1 point efter Viborg, som kom op sammen med Herfølge og Roskilde.

Efter et år i midten af 2. division kom VFF så for første gang i 1. division med den flotte 1. plads i 2. division i 1980. Efter en dårlig start var der egentlig ingen slinger i valsen, og Viborg var klar til at bide skeer med de allerstørste klubber i dansk fodbold.

◀ *Svend Aage "Svenner" Pedersen var en af klubbens bedste målmænd gennem tiderne. Han spillede ca. 350 kampe på førsteholdet.*

De store kampe i VFF's historie 4

Da Aage Eltons sikrede VFF omkamp på stadion

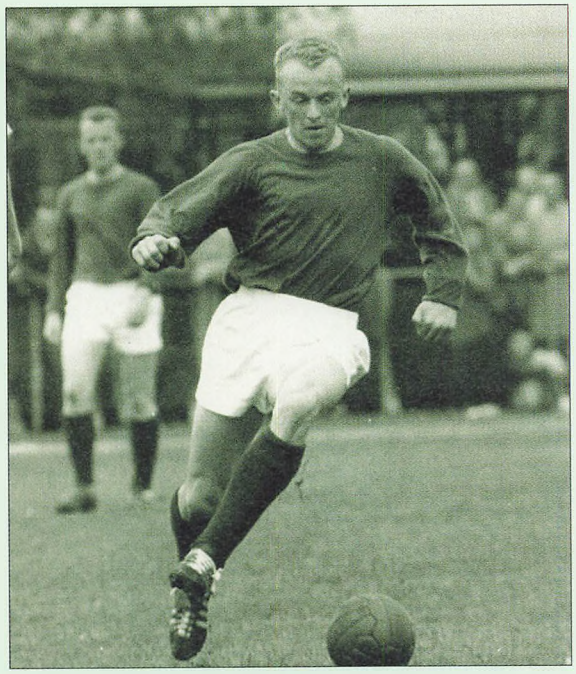

Viborgs hurtige højre wing Poul Andersen, storebror til Hans Ove, scorede til 4-2 i den jyske pokalfinale.

3. dec. 1961, Viborg Stadion, 3.400 tilskuere.
Finale i Jydsk Pokalturnering.

Viborg FF - AGF 7-2 (1-1)
16: 0-1 Preben Plagborg
31: 1-1 Finn Døssing
50: 1-2 Ove Sørensen
51: 2-2 Finn Døssing
55: 3-2 Finn Døssing
60: 4-2 Poul Andersen
66: 5-2 Finn Døssing
70: 6-2 Finn Døssing
90: 7-2 John Olesen

VFF: Svend Aa. Pedersen, Sven Mogensen, Finn Bertel, Erik Bundgaard, Egon Madsen, Finn Poulsen, Poul Andersen, Helge Larsen, Finn Døssing, Finn Andersen, John Olesen.

Jydsk Pokalturnering blev oprettet i 1940 som en af JBU uafhængig turnering med deltagelse af klubberne fra Jyllandsserien (mesterrækken) og opefter. Tidligere havde JBU haft en pokalturnering fra 1924 og 8 år frem som de øvrige lokalunioner. Det var først i 1953, at den nuværende Landspokalturnering (Giro Cup) blev oprettet.
I 1961 var VFF nået til finalen og skulle møde AGF, som ni gange tidligere havde været i finalen, men tabt hver eneste gang. AGF spillede i 1. division, VFF i 3.
Finalekampen blev spillet den 5. november. Inden kampen blev fløjtet op, foreslog VFF's formand, Aage Eltons, AGF's formand, Søren Nielsen, at der skulle spilles en ny kamp i Viborg, hvis det blev uafgjort. Det gik han - med et overbærende smil - gerne med til. For ham var der vist ingen tvivl om udfaldet.
Kampen endte imidlertid 0-0. De 4.500 tilskuere var skuffede over det lokale hold med en ineffektiv Aage Rou Jensen i spidsen, som ugen forinden havde spillet så godt som lige op med det stærke tyske hold Werder Bremen i Europa Cuppen.
Den ny kamp blev spillet den 3. december på Viborg Stadion. Her mødte AGF et 2. divisionshold, idet VFF i mellemtiden var rykket op. Kampen endte med en kanonsejr på 7-2 til Viborg, og det siger sig selv, at der var vild jubel på tilskuerpladserne.
Finn Døssing spillede en af sit livs bedste kampe, scorede fem mål, havde 85 % af æren for de to sidste mål og blev fortjent båret fra banen i guldstol bagefter. Tre gange timede han sit hovedstød bedre end 1. divisionsforsvarerne fra AGF og kunne heade bolden i nettet. Kampen endte i øvrigt i et forrygende snevejr.
VFF's ledere kunne derefter på Pokalturneringens årsmøde med stolthed holde traditionerne i hævd og som vinderklub byde de øvrige klubber på solbærrom til de traditionelle pandekager.

Herlige søndag eftermiddage på stadion

Af Henning Fryd Christensen

Man siger, at der aldrig sker noget på stadion. Jeg vil dog vove denne påstand: Der er sket noget på Viborg Stadion. Jeg tror også nok, at jeg ved, hvad folk mener, når de siger, at der ikke sker noget. Det er de aktiviteter, der foregår før kampen, i pausen og efter kampen. Jeg har nu aldrig haft behov for at blive underholdt, ud over det jeg er kommet for, nemlig for at se fodbold og allerhelst at se Viborg FF vinde. Det jeg betragter som den sekundære underholdning, er de forskellige venner og bekendte, som jeg livligt har diskuteret spillet med. Og efter kampen har min far ringet, hvis han en sjælden gang ikke har været på stadion: Hva' så, hvordan gik det?, Hvem lavede mål?, Var der mange deroppe?, Så skulle jeg alligevel være gået derop!

Det var jo min far, som slæbte mig med på stadion første gang, jeg var vel 7 år på det tidspunkt, og der er naturligvis ikke meget tilbage i erindringen, men et par ting kan jeg huske. Vi spillede mod Hvidovre og der var to med på Hvidovres hold med det samme fornavn, og det var målmanden Leif Nielsen og centerforwarden Leif Sørensen, men vi havde Finn Døssing, og det var bl.a. derfor vi vandt 4-2. Jeg tror også, den gamle tribune var der dengang.

Dengang spillede man søndag kl. 13.30, og der var altid ca. 2.500 tilskuere til kampene. Det passede altsammen meget godt dengang, man spiste søndagsmiddag kl. 12.00 og i hele opgangen, ja på hele vejen lugtede det af flæskesteg, sovs og kartofler, og når så min far havde pløjet søndagsavisen igennem, passede det meget godt med, at min mor begyndte at spørge til, om vi ikke snart skulle på stadion, ikke fordi hun var bange for, at vi skulle miste det første fløjt, men nok mere fordi hun så vidste, at hun nu havde ca. 2 timers fred og ro, hvor hun koncentreret kunne prøve at få løst den store kryds og tværs.

Jeg fik da også et anerkendende nik, da jeg for et par dage siden fortalte min far, at jeg skulle være med til at lave Jubilæumsskriftet. - Så husk lige at få noget med om den kamp med Horsens! Jo, den kan jeg godt huske, eller også er det fordi han har fortalt mig det så mange gange. Horsens havde jo dengang ham Max Møller på mål, og han var vist nok også på landsholdet. Han manglede i hvert fald ikke selvtillid, eller som de voksne sagde - Han var en blærerøv. Horsens havde også en anden spiller med den dag, som senere blev professionel, Bent Schmidt Hansen. Det bedste der kunne ske den søndag skete. På et tidspunkt i første halvleg havde Max Møller lige kastet bolden langt ud til backen Svend Petersen, han nåede imidlertid aldrig at få kontrol over den, før vores venstre innerwing, Finn Poulsen, med et hårdt spark bankede bolden lige op i øverste venstre målhjørne, og efter min fars udsagn var det vel 40-50 meter fra mål (jeg synes nu den afstand er blevet større med årene). I anden halvleg scorede vores centerforward, Bjarne Fuks, to mål og så vandt vi 3-0. Efter kampen jagtede jeg autografer, jeg skulle have Max Møllers, og da han stod og skrev, var der en af hans holdkammerater der sagde: - Du skulle da have taget den første, Max, - Åh, hold da op, sådan en er der da ingen der tager. Det fortalte jeg far, da vi kom hjem, og så grinede han, indtil min mor bad ham om at klappe i.

Nu om dage er der desværre langt imellem, at der er 2.500 tilskuere på stadion, også selv om vi nu ligger i den bedste række. Der er jo flere ting at vælge imellem. Dengang havde kun nogle få et fjernsyn, nu kan man få så mange kanaler, at man kan se fodbold i TV hele weekenden, hvis det er det man vil. Men spørg ikke mig, hvad jeg skal lave søndag eftermiddag, hvis Viborg FF spiller på stadion - og hvis de skal på udebane, kan man jo bare køre sig en søndagstur.

Finn Døssing scorer mod AaB i 5-2 sejren på Viborg Stadion.

4 mål på 14 minutter gjorde det af med AaB

23. april 1962.
Aalborg Stadion, 7.400 tilskuere.
2. divisionskamp.

VFF: Hans Bjerre, Sven Mogensen, Leif Plougmann, Erik Bundgaard, Egon Madsen, Finn Poulsen, Poul Andersen, Helge Larsen, Finn Døssing, Finn Andersen, John Olesen.

AaB vandt i 1962 2. division med en suveræn margin på 4 points til nr. 2 og sikrede sig oprykning til 1. Det var i samme sæson, at VFF debuterede i 2. division med en 4. plads. Trods AaB's oprykning og på trods af et gammelt AaB-kompleks slog VFF dem 5-2 i begge årets kampe.
Første kamp var tidligt i foråret, hvor holdene mødtes i årets første kamp på Aalborg Stadion. Her viste AaB det bedste spil, dominerede faktisk overalt på banen, men kunne ikke få bolden i kassen, selv om de havde chancer til 10 mål.
Da AaB havde forsøgt sig gennem en halv times tid uden held, var det ligesom pusten gik af dem, og inden spillerne kunne gå til teen, havde Døssing og Poul Andersen puttet 4 ganske heldige mål ind bag den senere Viborgmålmand Kaj Paulsen. Først efter en forsvarsfejl af Heine Hald, så med et akavet skud af Poul Andersen og et overraskende langskud fra Døssing, og sluttelig blev et skud fra højre side rettet af.

AaB-Viborg FF 2-5 (0-4)
30: 0-1 Finn Døssing
35: 0-2 Poul Andersen
39: 0-3 Finn Døssing
44: 0-4 Poul Andersen
58: 1-4 Kjeld Thorst
75: 2-4 Ole Søndergaard
89: 2-5 Finn Døssing

Viborg var i gevaldigt skydehumør, og AaB kunne ikke finde ud af, at Døssing vagabonderede fra den ene side til den anden. I den anden ende tog Egon Madsen fuldstændig pynten af Kjeld Thorst trods hans mål efter pausen.
AaB's træner var Kaarlo Niilonen, som havde trænet VFF fra 1958-1960, og han kunne bagefter konstatere, at Viborg havde spillet præcis, som han havde lært dem at spille!
Efter kampen mod Viborg begyndte AaB marchen mod førstepladsen i 2. division, vandt de næste ni kampe i træk, og da AaB om efteråret kom til Viborg Stadion for at spille returkamp, var nordjyderne ikke mindre end 6 points foran nr. 2. Alligevel gentog de grønne sejren på to straffesparksmål af Egon Madsen, to mål af Erik Bundgaard og det mål af Finn Døssing, som ses ovenfor. Det varede herefter et stykke tid, før nogen talte om AaB-kompleks igen!

Solgte mig selv med 4 mål i lukket kamp

af Finn Døssing

I november 1964 blev jeg kontaktet af B1913's træner Jack Johnson, som spurgte, om jeg var interesseret i at komme til Skotland og spille professionel fodbold. Jeg skulle i første omgang kun fortælle ham, om jeg havde lyst, og det havde jeg.

Den skotske klub, Dundee United havde henvendt sig, og ugen efter skulle jeg spille prøvekamp. Det foregik for lukkede døre, for ingen måtte vide, hvad der foregik. På det store stadion med plads til 30.000 tilskuere var der 22 spillere, 1 dommer, 2 linjevogtere, 4 direktører og en manager. Det hold, jeg spillede på, vandt 4-0, og jeg scorede alle 4 mål, så den kontrakt var hjemme. Kontrakten blev til uden advokat - en gentleman-agreement, kaldte manageren det - men jeg ville have det på skrift. Kontrakten måtte jeg så selv skrive på hotelværelset. Det tog en nat, men jeg fik det, som jeg ville have det. Den gjaldt 3 år, og det blev en periode i mit liv, som jeg aldrig glemmer, og som jeg den dag i dag har meget glæde af.

Det var selvfølgelig en helt anden tilværelse, jeg gik ind til. Der var ikke mange danske spillere i udlandet, så det var lidt af en sensation, at en lidt upåagtet spiller fra den danske 2. division blev professionel spiller i Dundee United FC.

Det daglige træningsarbejde var hårdt. Før sæsonen gik ind, trænede vi 2 x 2 timer hver dag 5 dage om ugen og spillede så kamp lørdag. Når turneringen var i gang, trænede vi kun en gang om dagen, men spillede så også tit om onsdagen.

Træningen var arbejdet, mens kronen på værket var kampene, hvor vi skulle vise, at skotternes penge var givet godt ud. Alle spillere var fuldtidsprofessionelle, så det var vigtigt at vinde kampene, for ellers var der ingen bonus.

På holdet var der andre skandinaver. Mogens Berg fra B 1909, Lennart Wing og Örjan Persson fra Sverige, og Finn Seemann fra Norge, der desværre senere omkom i en bilulykke.

Finn Døssing har stadig den skotske rekord ved at score i 13 kampe i træk

Jeg har været med til at spille mange store kampe, både for VFF, Dundee United og senere for AaB, da jeg kom hjem. De kampe, jeg husker bedst, var nok i 1966, da United i Europa Cuppen først slog Barcelona 2-1 ude og 2-0 hjemme, og derefter slog Juventus 1-0 hjemme, men tabte 1-3 ude.

Det skotske samfund var på den tid helt anderledes end det danske. Skotterne var efter dansk standard fattige. De havde deres pubs og deres fodbold. Det var en livsstil for dem, og deres klub levede og åndede de for. Jeg kan huske nogle små ting. Mælkemanden solgte vore bestillingssedler, og folks søndagsudflugter gik tit forbi, hvor vi boede, og på gaden stoppede folk tit op og snakkede.

Her næsten 30 år efter, at jeg stoppede i Dundee United FC, mødes vi stadig væk to gange om året med Mogens Berg og vore svenske venner Wing og Persson, ligesom vi hvert år har besøg fra vore venner i Skotland.

Jeg spillede i alt 101 kampe for Dundee United og scorede 80 mål. For VFF spillede jeg i to perioder og nåede 350 kampe, mens jeg også spillede 37 kampe for AaB. Det er således med mange minder fra en lang fodboldkarriere, at jeg som evig grøn ønsker hjertelig til lykke med de 100 år.

Klubbens unge bygger damefodbolden op

af Aage Eltons (1970-71)
og Carsten Hansen (1977-1986)

Ungdomsafdelingen og forældreforeningen afholdt efter sæsonen 1969 et afslutningsstævne, hvor et hold håndboldpiger på 15-16 år mødte op. Det blev starten på damefodbolden i VFF, som nu så fornemt her i jubilæumsåret foreløbig er kulmineret med oprykning til 1. division.
Flere af disse håndboldpiger havde en vis tilknytning til VFF som døtre af fodboldledere, og flere havde spillet indendørs fodbold i Viborg Fag- og Firmasport. Det var den københavnske klub Feminas store internationale resultater, der havde skabt interessen for damefodbold også her i Viborg, og pigerne havde henvendt sig til den daværende ungdomsudvalgsformand Knud Heine Hessel, der sammen med sin kollega i udvalget Arthur Hansen tog ideen op og fik den godkendt i bestyrelsen.
Damernes første kamp blev spillet den 18. august 1970 i Herning mod Herning IK, som havde spillet fodbold i 3 år. Rutinen gjorde sig gældende, og Herning vandt 6-2. VFF's hold bestod af følgende spillere: Jytte Andersen, Anne-Mette Eltons, Helga W. Nielsen, Anne Frølund, Susanne Froberg, Birgit Søndergaard, Inge Kristensen, Lisbeth Ingvartsen, Lene Mygind Petersen, Liss Kristensen og Mette Bach Nielsen samt reserverne Bente Hansen og Linda Haugaard. Træner var ynglingespilleren Erik Petersen og holdleder Elsebeth Pughgaard.
Allerede året efter gik holdet fra sejr til sejr, men i den afgørende kamp om retten til at møde vinderen af østkredsen i finalen tabte holdet 2-6 efter forlænget spilletid til det dengang stærke hold Billum. VFF havde kun tabt en kamp i turneringen og sluttede med en målscore på 81-1.

Oprykkere til Jyllandsserien i 1984: Bagest fra venstre Solveig Mogensen, Helle Kruse, Lone Smidt-Jensen, Miriam Deisting, Ulla Greve, Gitte Kjøge. Forrest fra venstre: Hanne Smidt-Jensen, Lone Faurholdt, Gitte Christensen, Helle Laustsen, Lene Nørup Christensen, Kirsten Jørgensen. ▶

V F F J U B I L Æ U M 1 0 0 Å R

Damefodbold 1970-1986

Damefodbold 1970-1986

Damefodbold 1970-1986

På daværende tidspunkt var damefodbold endnu ikke optaget under DBU, men havde sin egen union, hvis formand var en tidligere VFF-leder, Kristian Jensen (Kræn Mariager). Han havde startet Sportskiosken i Gravene, men flyttede senere til Skovlunde.

De følgende år gik damefodbolden støt og roligt fremad, men som ofte indtræffer der en krise på et tidspunkt - en "syvårskrise". 1977 blev lige præcis et lavpunkt i dameafdelingen. Nyhedens interesse var ligesom forstummet, og afdelingen kunne ikke stille med et seniorhold.

Heldigvis blev et udmærket damejuniorhold så basis for en lang periode med fremgang. Dette år rykkede stort set hele juniorholdet op som seniorer og blev meldt til i serie 2. Efter et lidt omtumlet forår kom tingene ind i lidt fastere rammer, da Carsten Hansen kom hjem fra England og overtog holdet, der var blevet holdt sammen af holdleder Edith "Ditte" Carstensen. Stille og roligt kom der gang i seniorafdelingen, samtidig med at der blev arbejdet godt på ungdomssiden. Udviklingen i slutningen af 70'erne og begyndelsen af 80'erne viste, hvor stor betydning ungdomsarbejdet har for seniorafdelingen.

Fremgangen førte i 1980 til oprykning til serie 1. 14 kampe og 14 sejre talte sit tydelige sprog, og det gode ungdomsarbejde medførte, at det i 1983 var muligt at mønstre to seniorhold. Andetholdet blev årets opmuntring med oprykning til serie 1 med et ungt, talentfuldt hold, og samme år tog datidens "hademodstander", Mammen sig af oprykningen til Jyllandsserien efter et nærmest traumatisk oprykningsdrama på bane 4, hvor VFF tabte med 1-0 efter overvægt i spil og brændt straffespark.

Revanchen kom året efter, hvor oprykningen til Jyllandsserien blev sikret trods tabet af 3 stamspillere efter foråret. Den fornødne magtdemonstration blev vist med syv klare sejre i træk og afgørelse mod Hammerum igen på bane 4 og igen med brændt straffe ved 1-1, men sejren blev på 4-1, og oprykningen var så godt som sikret.

En glædelig ting ved oprykningen var, at holdet bestod af en stor stamme af spillere af egen avl. Nogle af spillerne blev meget prominente figurer i damefodbolden i VFF. Blandt disse kommer man ikke udenom Solveig Mogensen, ikke blot en behagelig person, men også en fremragende og yderst stabil spiller, som har tjent VFF meget trofast. Hertil hører naturligvis også Hanne Smidt-Jensen, der udover spillemæssige kvaliteter har ydet en stor indsats som leder.

Da 2. holdet i serie 1 bestod af mange unge spillere, var der ved indgangen til 1985 god grund til at tro på en fin fremtid for damefodbolden i VFF, men så let kom det ikke til at gå. Man kan finde mange årsager til dette. Damefodbold har rundt om i landet - og gør det stadig - alt for ofte været hængt op på ganske få personer. Således har det også været i VFF, og det er ikke kun et gode, at der er folk, der "brænder" for sagen. Ofte - og ganske givet tilfældet her - sker der det, at der ikke er folk nok til at tage over, når de pågældende rejser. Det skete i 70'erne og igen midt i 80'erne og hænger naturligvis også sammen med den opbakning, man får generelt i klubberne. Damefodbold bliver tålt, men ikke meget mere. Gradvist - med en enkelt prekær sag om vore ungdomshold i starten af 80'erne - blev tilstandene for damefodbold lidt bedre, ligesom man vel kan sige, at damefodbold heldigvis nu er fuldt ud accepteret.

Op i 1. division for første gang

af Per Andreasen

En solid stamme af unge og gamle spillere og en succesrig træner udefra, krydret med et par fornuftige nyindkøb. Det var recepten, da VFF i 1980 for første gang sikrede sig oprykning til landets fornemste række, den daværende 1. division.

Siden har VFF jo flere gange spillet i den bedste række, men forud for oprykningen i 1980 var det blot en ønskedrøm, at klubben skulle tage imod så store klubber som Vejle, KB og AGF på Viborg Stadion, i hvert fald når det drejede sig om divsionskampe.

Grundlaget for oprykningen blev skabt med indførelsen af betalt fodbold i Danmark i 1978. Modsat flere andre klubber valgte VFF, der da lå i 3. division, at satse på nogle gode spillere fra omkringliggende serieklubber, da der blev mulighed for at indføre en slags professionelle tilstande, og man hentede spillere som f. eks. Karsten Christiansen i Ulbjerg, Jørgen Pedersen i Mønsted og Leif Laigaard i Højslev. Det blev straks til oprykning til 2. division, og i den følgende sæson stabiliserede holdet sig i denne række.

Ny træner i klubben i 1980 var Svend Hugger, som i sine to seneste klubber havde skaffet oprykning, først med Ikast fS i 1977 og siden Herning Fremad året efter.

Forud for sæsonen 1980 var forventningerne måske nok ikke til oprykning, men det var bestemt med optimisme, at man så den nye sæson i møde. Ledelsen havde med heldig hånd sikret Per Nielsens tilbagekomst fra AGF, og med i købet var kommet sweeperen Kurt Ross, som i løbet af sæsonen skulle vise sig at få så stor betydning for oprykningen. Desuden havde Hugger fundet den unge målmand Jens Krogh i Silkeborg, ligesom Kurt Larsen var kommet fra Skive.

Desuden faldt en appelsin i klubbens turban, da den omflakkende midtbanespiller Ejvind Christiansen, der sidst havde spillet i Herning Fremad, overraskende dukkede op til suppen på Kirkebækvej, og det lykkedes med lidt besvær for ledelsen at blive enig med Ejvind Christiansen om en kontrakt for den kommende sæson, hvad man bestemt ikke kom til at fortryde.

Det var ellers ikke den bedste start, VFF fik på

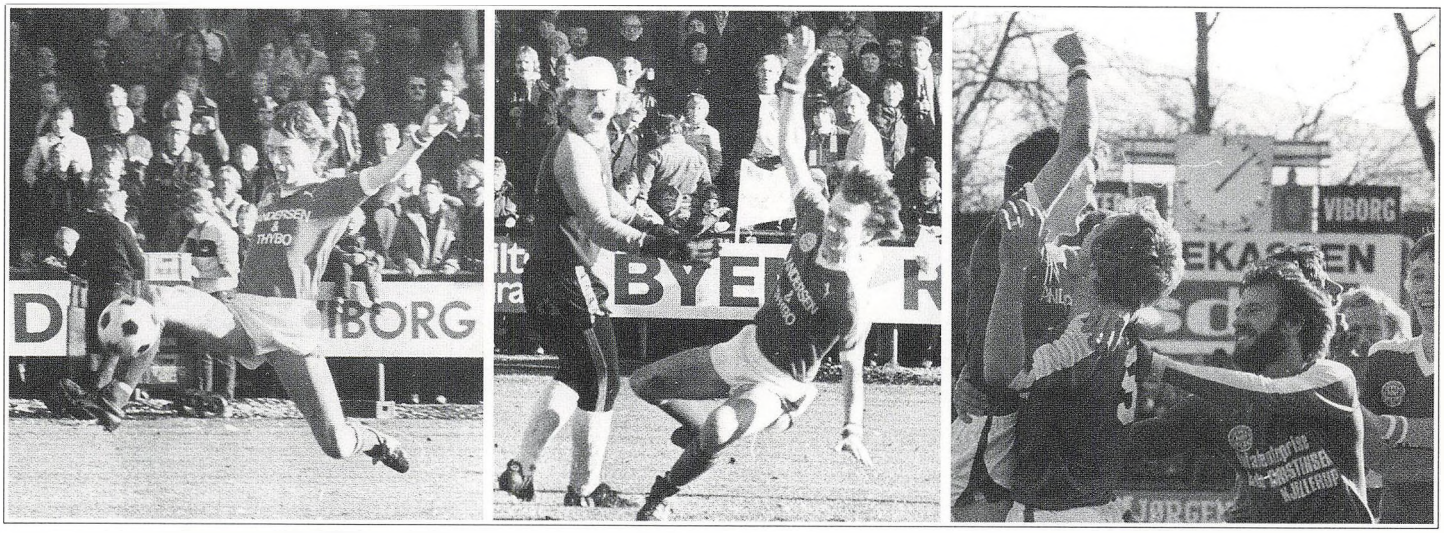

Mogens Jacobsen sikrer VFF oprykningen med målet mod Vanløse.

Oprykning til 1. division i 1980

oprykningssæsonen og da slet ikke i træningskampene. I den såkaldte Carlsberg Grand Prix-turnering blev det til næsten lutter nederlag. Specielt forsvaret var usikkert og lukkede gerne 3-4 mål ind, og angrebsmæssigt syntes holdet at sætte sin lid til John Broes evner fra straffesparkspletten.

I premierekampen i 2. division fortsatte rækken af nederlag. Modstanderen var nedrykkerne fra Skovbakken, som vandt 2-1 på to mål af Lars Lundkvist.

Allerede i den anden kamp kom holdets første sejr imidlertid - mod B 1909, og herefter gik holdet, bortset fra en enkelt kikser mod B 1901, fra sejr til sejr og op på førstepladsen i divisionen, og holdet begyndte at vise flot fodboldspil.

Kampen mod Helsingør en lun søndag eftermiddag i maj viste spil af virkelig høj klasse, men desværre kun i en halvleg. Få af de tilskuere, som var til stede, har glemt den præstation, holdet ydede i første halvleg, hvor Helsingør blev udspillet på kryds og tværs. VFF kunne gå til pausen med en sikker føring på 3-0, og John Broe havde endda for anden hjemmekamp i

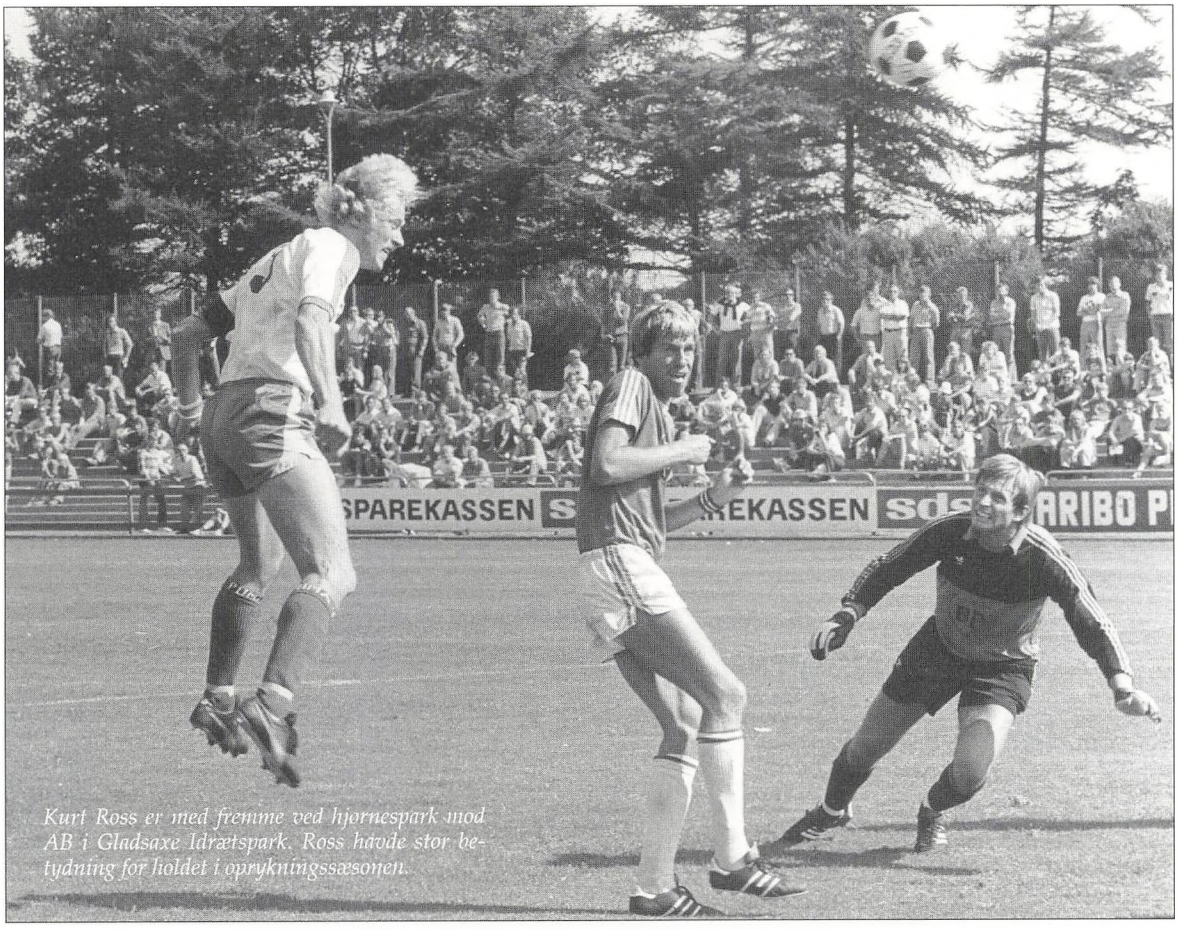

Kurt Ross er med fremme ved hjørnespark mod AB i Gladsaxe Idrætspark. Ross havde stor betydning for holdet i oprykningssæsonen.

træk brændt et straffespark. Mange spekulerede i pausen på, hvor mange mål det ville lykkes VFF at sparke ind bag den sikkert demoraliserede Helsingør-målmand i 2. halvleg, men det skulle gå helt anderledes. Viborg tog for let på tingene, og inden længe havde Helsingør udlignet til 3-3. Så foretog Svend Hugger en heldig disposition, idet han indskiftede den nytilkomne forsvarsspiller Orla Jensen, og denne strøg kort efter til baglinjen og serverede bolden præcist til Karsten Christiansens hoved, hvorved begge points blev i Viborg.

Sæsonen bød på to flotte forestillinger af det klassiske møde med Randers Freja, som var begyndt sin nedtur fra toppen af dansk fodbold. En aftenkamp i juni samlede 7.500 tilskuere på Viborg Stadion, hvor holdene efter nervøst spil delte points i en målløs kamp, som blev ramt af et voldsomt tordenvejr, og i efteråret var der hele 8.316 til stede på Randers Stadion, hvor holdene igen delte. Denne gang 2-2 på Randersmål af Per og Kim Røntved, mens begge Viborgs blev scoret af Mogens Jeppesen.

Ugen inden det andet møde med Randers Freja havde Viborg spillet efterårets pragtkamp på Viborg Stadion. Modstanderen var Brøndby, som måtte vente til året efter med at rykke op i toppen af dansk fodbold. Den første kamp derovre var endt med Brøndby-sejr på 2-1, og Brøndby var et af de hold, der virkelig truede med at nå oprykningspladserne, så det var en af de svære kampe for Viborg. Starten på kampen dokumenterede dette. Allerede efter to minutter førte Brøndby efter en misforståelse i VFF-forsvaret, og selv om Viborg overtog spillet og fik flere oplagte målchancer, syntes det denne gang ikke at ville lykkes for holdet. Brøndby havde desuden en velspillende sidste skanse i den tidligere VFF-målmand, Jørgen Paulsen. Trods uturen blev Ejvind Christiansen ved med at servere den ene chance efter den anden for angriberne, og efter 32 minutter fik Viborg udlignet, da Jan Sørensen fyrede kanonen af fra 30 meter, og bolden fik ekstra fart af et regnvådt græstæppe. Så var tonen slået an for alvor, og mål af Mogens Jacobsen før og Ejvind Christiansen efter pausen gjorde sagen klar. Mogens Jacobsen røg med frem i angrebet og blev spillet fri af Poul Jensen, mens Ejvind Christiansen snød Brøndbys offsidefælde ved at drible gennem forsvaret, forbi den liggende Jørgen Paulsen og til sidst puffe bolden i det tomme mål. Det fjerde mål på denne jubelaften for Viborg var af endnu højere klasse. Poul Jensen så - næsten ved midterlinjen - at Jørgen Paulsen var gået lidt frem fra sit mål, og løftede utageligt bolden ned i nettet bag ham til tilskuernes udelte fornøjelse.

Efter den sejr var det vanskeligt at se, hvordan Viborg skulle kunne stoppes på vejen mod 1. division, men lidt spænding skulle der næsten naturligt til bl.a. med hjemmenederlag til Frederikshavn, før oprykningen blev endeligt sikret hjemme over Vanløse den 9. november. Det var meget passende Mogens Jacobsen, der sikrede oprykningen. Mogens havde i mere end 200 kampe spillet højre back, men blev i oprykningssæsonen for første gang set i en mere offensiv rolle som en slags wingback, og hans hårde skud gav ofte bonus i sæsonen. Oprykningsmålet scorede han dog fra få meters afstand efter en pasning fra fløjen.

Ugen efter tabte holdet i Herfølge og trak derved det sjællandske landsbyhold med op i den bedste række sammen med B 1901, men førstepladsen var i hus. Holdet blev fejret på behørig vis og blev bl.a. modtaget i byrådssalen, hvor borgmester O. Th. Nielsen karakteriserede oprykningen som den største idrætspræstation i Viborgs 1000 årige-historie, og det var nok rigtigt.

Korte ophold i den bedste række

af Per Andreasen

Debutsæsonen i 1. division i 1981 blev ikke rigtig noget at prale af for VFF. Faktisk havde ingen klubber nogensinde fået så få points som 15 i 30 kampe i den bedste række som Viborg. KFUM København havde dog engang fået 11 points, men kun i 22 kampe, så det kunne jo gå lige op med Viborgs pointhøst.

Det startede så godt med sejren over OB, men holdet havde nok ikke rigtig styrken og erfaringen til at spille med i toppen af divisionen. Viborg satsede på egne spillere og spillere udefra uden 1. divisionserfaring. Vel kun Kurt Ross og Per Nielsen havde tidligere optrådt i den bedste række, og det var altså ikke nok.

Året efter hed det så igen 2. division, og det blev heller ikke en let sæson for VFF. Det er nok ofte sådan, at modstanderne gerne vil slå en nedrykker, og det viste sig, at VFF ofte var til at slå. Midt i sæsonen lå klubben faktisk betragteligt tæt på nedrykningspladserne, men på en ihærdig indsats til sidst blev det til en 9. plads og nogle gode kampe i pokalturneringen.

I 1983 fik klubben en god start, og fortsættelsen af pokalturneringen var meget tæt på at give VFF den første finaleplads nogensinde i Landspokalturneringen. Det blev dog forpurret af det lavere placerede hold fra B 1901, som vandt 4-0 i Nykøbing og kun tabte 0-1 i Viborg i de to semifinaler. Det blev startskuddet til en dårlig periode i turneringen, og ligesom i de følgende år måtte man nøjes med en midterplacering. Hjemme gik det meget godt med kun 2 nederlag, men ind imellem spillede holdet meget dårligt ude, bl. a. to 0-6-nederlag til Kastrup og KB.

Året efter var det landsbyklubben fra Ulbjergs tur til at få succes i pokalturneringen, idet klubben bl. a. slog topholdet i 2. division AB ud af turneringen. Ugen efter var AB i Viborg, og VFF gjorde det også af med akademikerne med hele 3-0 og en Peter Bo i hopla. Også i denne sæson var der gode kampe, men helhedsindtrykket var noget gråt. Det svingede simpelt hen for meget.

I 1986 fik Ole Skov sit helt store gennembrud efter at have taget et langt tilløb i klubben. Han scorede næsten halvdelen af holdets mål, og med sejrsmålet til 1-0 mod Jens Krogh i Silkeborgmålet, var han også ved at være med til at rykke Silkeborg ned i 3. division. SIF fik dog reddet skærene til sidst, og allerede året efter

Den elegante højrekantspiller Allan Reese kom til VFF fra AGF. (foto: Jens Frandsen).

Viborgs topscorer Heine Fernandez var en af mange, der forlod VFF til fordel for Silkeborg (foto: Hanne Juel).

vandt Silkeborg så 2. division og var klar til oprykning.
Med Silkeborgs oprykning til 1. division oplevede VFF en historie, som desværre gentog sig nogle gange i disse år. Silkeborg fik nemlig lov til at købe Viborgs bedste spiller Ole Skov, ligesom AGF havde haft held til det samme et par år i forvejen, da Thomas Andersen var den bedste Viborgspiller.
Siden gentog det sig med Poul Jensen, Heine Fernandez, Henrik Kastbjerg, Jakob Kjeldbjerg, Allan Reese og Søren Frederiksen, der alle rejste til Silkeborg på tidspunkter, hvor de havde nået et meget højt niveau og mere eller mindre havde stjernestatus på Viborgholdet, og med deres afgang mistede Viborg hver gang en meget vigtig brik på holdet. Det betød naturligvis, at det var utrolig vanskeligt for VFF at bygge et hold af virkelig klasse op.
Den eneste gang i denne periode, hvor det lykkedes at skabe et stærkt og godt sammenspillet hold, var i 1989, hvor det blev til oprykning til 1. division sammen med KB, som på sidste spilledag stjal Viborgs førsteplads, men oprykningen var en kendsgerning efter 3-2 i Hvidovre ugen forinden. Trods oprykningen måtte Viborg imidlertid sige farvel til Heine Fernandez, men der blev denne gang købt ind med erfarne folk såsom Allan Reese, Jan Lauridsen og Thomas Andersen fra AGF til at supplere den allerede indkøbte århusianer Karsten Christensen. Også denne gang måtte Viborg dog forlade den bedste række efter kun en enkelt sæson med 14 points i 26 kampe.

De store kampe i VFF's historie 6

Selv Ricardo var imponeret af det nye 1. divisionshold

5. april 1981.
Viborg Stadion, 4.240 tilskuere.
1. divisionskamp.

Viborg FF-OB 2-1 (2-0)
5: 1-0 Karsten Christiansen
8: 2-0 Jan Bank Olesen
88: 2-1 Allan Hansen (st)

VFF: Jens Krogh, Mogens Jacobsen, Kurt Ross, John Broe, Benny Andersen, Poul Jensen, Kurt Larsen, Per Nielsen, Jan Bank Olesen, Søren Kristensen, Karsten Christiansen, Mogens Jeppesen, Ejvind Christiansen

En af kampens bedste spillere, Karsten Christiansen, dribler her forbi en OB forsvarer (foto: Torben Stroyer).

Viborgs første kamp i den bedste række i Danmark nogensinde blev spillet den 5. april 1981 på Viborg Stadion. Modstanderen var OB.
Efter den imponerende oprykning i 1980 havde Viborg forbedret sin trup med indkøb af tre spillere fra Randers Freja, Benny Andersen, Søren Kristensen og Henrik Brogaard. Desværre gik det galt for Henrik Brogaard allerede lørdagen inden debuten, da han på Danmarksserieholdet brækkede foden to steder.
De to andre nye var med mod OB, og særligt Benny Andersen fik fornem kritik efter kampen og var en klar forstærkning af forsvaret. Skæbnen ville, at Benny Andersen tidligt i sæsonen blev sat ud af spillet på samme måde som Brogaard. I sæsonens ottende kamp brækkede han skinnebenet mod Vejle i 3-3-kampen på Viborg Stadion, og kort efter at han havde fået comeback, var uheldet ude igen med en ny langvarig skadespause til følge.
Men tilbage til debutkampen: Sikke en chokstart, VFF gav de tidligere mestre. Allerede efter fem minutter blev det 1-0. Viborg fik et tvivlsomt frispark nogle meter uden for feltet, som Lars Høgh boksede væk. Bolden landede lige ude hos Mogens Jacobsen, der straks ekspederede bolden ind i feltet igen, hvor Karsten Christiansen var hurtigst og sparkede bolden i nettet. Tre minutter senere var Karsten Christiansen i oplæggerens rolle, og Jan Bank - tilbage efter et års pause - helflugtede flot bolden ind på hans præcise aflevering.
Selv om OB overtog spillet, kom Viborgs sejr egentlig aldrig i fare. Som OB's træner, Richard Møller Nielsen, udtalte efter kampen, gik VFF frisk til sagen og udstrålede en enorm energi og sejrsvilje. Holdet ville simpelt hen for alt i verden slippe godt fra dette første møde med toppen af dansk fodbold.
Fortsættelsen blev dog knap så lykkelig for Viborgholdet. Efter OB-kampen blev det til en del nederlag i træk - især mod sjællandske modstandere - og efter 2-6 i parken mod KB og 1-3 i Køge, røg VFF ned på sidstepladsen.
VFF sluttede otte points fra tredjesidstepladsen, så nedrykningen var nok ikke helt ufortjent. Til gengæld blev det til en samlet sejr over OB, for i Odense klarede VFF 2-2!

VFF'ere fra fire verdensdele

Af Troels Bech

Omend klubben endnu ikke har deltaget i nogen af de store europæiske fodboldturneringer, så kan man dog med en vis ret kalde VFF en international klub. Ikke færre end ni udenlandske spillere har trukket i den grønne trøje på Viborgs divisionshold.

Den første var Ryszard Kowenicki, som kom til klubben i 1981, da holdet lå til nedrykning fra 1. division. Han spillede de sidste 8 kampe og scorede 4 mål, men nedrykningen kunne ikke undgås. Skønt Ryszard allerede da var 33 år, var hans absolutte varemærke fight og en 100 %-indsats. Medspillere fortæller, at han bragte en helt anden mentalitet med sig ind i en trup af fyraftensproffer. Som Per Nielsen siger: "Ryszard spillede videre, selv om bolden var ude mellem træerne!" Denne mentalitet havde han tilegnet sig som statsprofessionel i den polske storklub Widzew Lodz og 2 år i engelske Oldham Athletic.

Ryszard nåede at spille næsten alle pladser på VFF-holdet, inden han stoppede med en alvorlig akillesseneskade i en kamp i Odense i sensommeren 1983. Året efter var han træner i Nakskov, men vendte tilbage til Viborg i 1985 og hjalp til på 2. holdet. Fra 1986-1988 var han træner i Søndermarken, og han kom tilbage til VFF som assistent for Peter Rudbæk i 1990. Den dag i dag har Ryszard sin gang i klubben.

Da den hidtidige 1. holds-målmand, Jens Krogh, ikke stod til rådighed for VFF fra sommeren 1983, hentede man i England Stephen Short. Den tidligere Leicester City-spiller betegnes af tidligere medspillere som en lidt lille, men god målmand, der desværre blev alvorligt skadet, hvorfor hans ophold i Danmark kun strakte sig over efterårssæsonen i 1983.

En anden udenlandsk spiller med en meget kort optræden på VFF's 1. hold var Essay Faye fra Gambia. Han blev hentet til klubben i 1985 på privat initiativ af en lokal forretningsmand og nåede at gøre væsentligt større indtryk under

Thailandske Vorawan Chitavanich, bedre kendt som Pam. (foto. Hanne Juel)

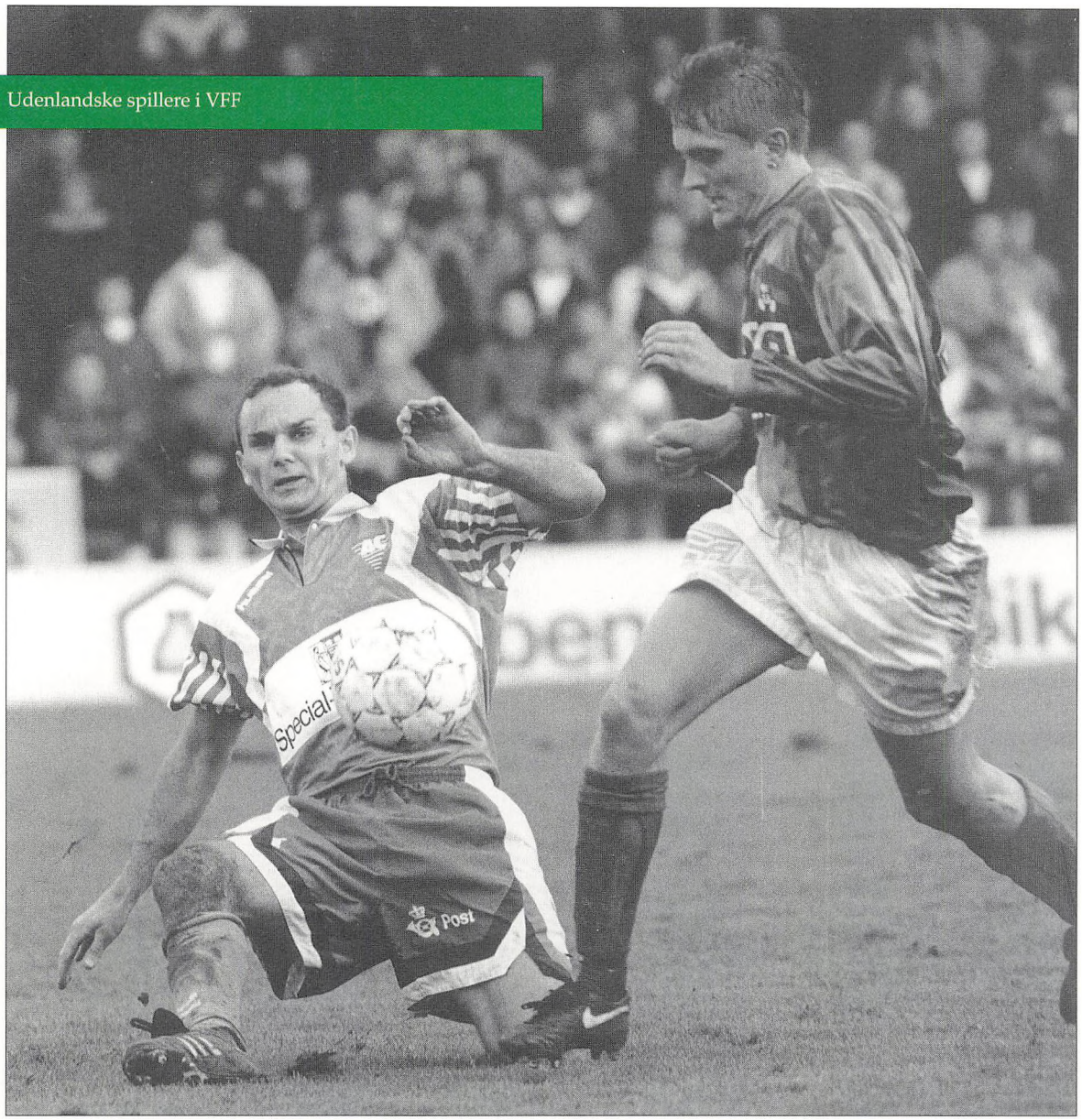

Kontroversielle Grzegorz Wiezik, som Viborg fik fra Silkeborg (foto: Jens Frandsen).

træning end i kamp. Han spillede kun 1 kamp - scorede alligevel 1 mål - men under træning var han så meget om sig, at det meste af datidens hold kom i slagsmål med ham. Efter sæsonen 1985 fulgte han med forretningsmanden til Herning.

To uger før sæsonen 1988 gik i gang blev Vorawan Chitavanich, bedre kendt som Pam, hentet til klubben af træner Hans Ove Andersen. Pam havde i efteråret 1987 forladt Thailand for at spille i Frederikshavn, men de rykkede ud af 3. division og måtte ikke længere have kontraktspillere, hvorfor Pam, der kun havde arbejdstilladelse til fodbold, stod uden job. Med økonomiske garantier fra AC Kraner/Hydraulics, Midtjysk Reservedelslager og Købmand Frost blev det muligt for VFF at sprænge lønbudgettet på ca. en halv million om året - til hele truppen forstås - og Viborg var blevet en attraktion rigere. Pam var en teknisk stærk og uselvisk spiller, der deltog mest, når holdet havde fået fat i bolden. At Pam besad en sand fodboldhjerne, beskriver Hans Ove Andersen således: "På trods af sit sparsomme engelsk var han altid

den første til at forstå øvelserne på træningsbanen."
At hans talenter rakte ud over fodboldbanen, bevidner tidligere holdkammerater, der fortæller om en kamp på Okson Park, hvor holdlederen gerådede i håndgemæng. Straks kom Pam til undsætning og gav prøver på den thaiboksning, han også var uddannet træner i. Da det alligevel ikke helt kunne lukke munden på det fynske publikum, fandt han en flaske, som han slog over, og således bevæbnet blev der lidt mere ro omkring ham.
Pam blev i VFF sæsonen 1989 og noget af 1990, inden han vendte tilbage til Thailand, for hvem han har spillet 180 landskampe! Derovre rangeres han angiveligt på højde med Pele.
Den anden polak i VFF var Grzegorz Wiezik. Han flygtede ud af Polen med efterfølgende repressalier fra det polske sikkerhedspoliti og kom først til FC Kaiserslautern og siden til Silkeborg IF, hvor han blev hentet til af den senere VFF-træner, Viggo Jensen. Hos konkurrenten 30 km syd for Viborg viste han sig straks fra ankomsten i sommeren 1991 som en af den nye superligas absolutte topspillere, men før næste sæson brækkede han benet med et halvt års pause til følge. Da det efterfølgende kneb for ham at finde fordums takter i Silkeborg-trøjen, skiftede han til VFF fra sommeren 1993 og et halvt år frem, hvorefter han i beskedne rammer har spillet i en sydtysk 4.-5. liga-klub. Tilbage i det midtjyske bliver dog mindet om en målfarlig midtbanespiller med en teknisk kunnen ud over det sædvanlige, og siden benbruddet har følgende sætning hængt alle os omkring ham i ørerne: "Nächste Woche bin ich hunderdprozentig fit!"
I den indeværende sæson har Viborg benyttet hele fire udenlandske spillere. Blandt dem har Stephen Lowe klart haft den længste karriere i VFF af alle udenlandske spillere. Stephen har været ankermand på Viborgholdet siden 1987 og har kæmpet sig tilbage på holdet, selv om han et par gange er blevet vraget til fordel for yngre kræfter. Han startede sin professionelle karriere i Aston Villa, hvor han fik rigtig kontrakt i sit andet læreår. I en reserveholdskamp mod naboklubben Wolverhampton Wanderes, blev Wolves så begejstrede for Stephen, at de straks købte ham, og i tiden hos Wolves nåede han 9 U-landskampe for England. Hans første klub i Danmark var Vejle Boldklub, og han kom til VFF via Herning Fremad.
Heller ikke Graham Easter kom til VFF direkte fra England. Hans springbrædt var såvel Finland som Norge. Graham var lærling i Manche-

Stephen Lowe er den udenlandske spiller, der har spillet flest kampe for VFF (foto: Jens Frandsen).

ster City, men kom siden til West Bromwich Albion, hvor han fik et år som prof. Efter ophold i Crewe Alexandra og Preston North End spillede han et halvt år i Finland, kom tilbage til den engelske Vauxhall Conference League og fik så nogle år i Norge. Dels i Järv og dels i Larvik, begge steder med Ole Skouboe som træner. Siden 1993 har Graham scoret mål og spredt godt humør omkring sig i den grønne trøje.

Den tredje østeuropæer kom til klubben umiddelbart før denne sæson. Det var Risto Kalaste, som er 24 år og estisk landsholdsspiller. Han kom som 16-årig til Tallinn Sport, som var den store estiske klub i sovjettiden. Den lå i den sovjettiske 2. division. Som ungdomsspiller fik holdet lov til at rejse til udlandet, fordi man anså spillerne for at være for unge til at hoppe af. I 1989 fik udsigten til russisk militærtjeneste Risto til at rejse til Sverige, og han spillede i tre år for Gunnilse IS, Göteborg. Under opholdet her blev Sovjetunionen opløst, og han kunne vende hjem til en professionel tilværelse i Flora Tallinn. Efter endnu et ophold i Sverige kom Risto herefter til VFF, hvor han har vist sine evner både som sweeper og på midtbanen. Han lægger ikke skjul på, at ambitionerne rækker til en tilværelse i et endnu større fodboldland end Danmark.

Den sidste udlænding i VFF blev desværre et kort amerikansk visit af Mike Burns, som forlod VFF i vinterpausen for at være med til at starte MLS, den nye amerikanske liga, hvor han har kontrakt med en af de forventede storklubber, New England Revolution - i øvrigt bl. a. sammen med Alexis Lalas og med Frank Stapleton som manager. Mike er født i New England og voksede op i Marlborough. Han er den eneste amerikanske spiller, som har repræsenteret USA ved alle de store internationale mesterskaber: U 17-VM, U 20-VM, OL i Barcelona (anfører) og VM i 1994. Han var også anfører på USA's vinderhold ved de panamerikanske mesterskaber i 1991. Han spillede især højre back, men også på midtbanen hos VFF og blev en efterhånden særdeles værdifuld spiller for holdet. Især i det defensive, hvor han måske var den bedste højre back i hele Superligaen. Mike blev lejet til klubben efter en stribe nederlag i sæsonåbningen, og langsomt, men sikkert kravlede holdet herefter op i tabellen.

Som denne gennemgang viser, har VFF været en af foregangsklubberne i Danmark, når det drejede sig om at hente udenlandske spillere til, og klubben har også i langt de fleste tilfælde haft stor succes med det. Nu har Bosman-sagen åbnet endnu mere for udlændinge, så denne tendens stopper næppe.

Den amerikanske landsholdsspiller Mike Burns repræsenterede VFF i efteråret 1995 (foto: Flemming Jeppesen).

VFF og iagttageren, dommeren og naboen

Af Jens Chr. Lund

Det glæder mig på denne plads som tidligere dommer og nuværende nabo at få lejlighed til at sende et stort og velmenende tillykke med jubilæet til alle i VFF.

Mit kendskab til Viborgs fodboldliv går helt tilbage til mine tidligste drengeår i Thy. Jeg var som barn utrolig interesseret i sport og især i fodbold. Egne evner var bestemt ikke til elitefodbold, så det blev mere de teoretiske studier af resultater, træningsteorier og fodboldlove, der fik min store interesse.

Jeg husker, at jeg i de gamle Hvem Hvad Hvor især bemærkede mig Viborgs flotte resultater i jysk fodbold uden dengang at vide, at jeg senere ville ende i denne by.

Der var noget ved Viborg. Også billedet fra fælleden syd for kasernen med det meget specielle omklædningsrum har sat sig på min nethinde. Beklageligvis er det nu forsvundet fra jordens overflade.

Rent fysisk mødte jeg imidlertid aldrig VFF, mens jeg spillede i Thisted. Til gengæld mødte jeg så meget oftere VFF's spillere, trænere og ledere i den rolle, der i mange år blev min absolutte hobby, nemlig som fodbolddommer.

I de første år var det VFF's ungdomshold og breddeholdene. Senere rykkede jeg op i rækkerne og dømte derfor også VFF's divisionshold. Jeg husker i den forbindelse primært to kampe.

Den ene var kampen VFF-OKS, som jeg dømte kort efter, at vi blev flyttet til Sjælland fra Viborg i 1979. Jeg havde ikke været medlem af VFF før 1979, så jeg havde ingen betænkelighed med at acceptere at dømme kampen. Det rystede mig dog lidt, at den lokale avis med relativt store overskrifter nævnte, at en tidligere viborgdreng skulle dømme kampen i Viborg. Til OKS' ros skal nævnes, at de ikke satte spørgsmålstegn ved min neutralitet - heller ikke selv om jeg dømte straffespark til VFF i slutningen af kampen, hvorfor VFF vandt 2-1.

Ud over dette husker jeg et par andre situationer. En meget velfortjent advarsel til en kendt polskfødt VFF'er blev fotokollagen i avisen, og senere i kampen faldt jeg lige så lang, jeg var.

Senere dømte jeg B 1901-VFF i Nykøbing F. Også her startede opladningen lidt atypisk. Da jeg kom, var VFF'erne ankommet. En daværende VFF'er, Lars Ole Carstensen, stod sammen med B 1901's træner Kurt Nielsen og tilkendegav højlydt sin begejstring over, at kampen skulle dømmes af en Viborgdommer. Til Kurts ros tog han det med et stort smil. Jeg var dog knap så begejstret.

Ud over disse kampe er det nok de mange oldboyskampe, der står klarest i min erindring.

Jeg mener, at mine mange oplevelser sammen med VFF har givet mig et godt grundlag for at vurdere VFF's holdning til fodbolddommere. Jeg må konkludere, at klubben har den holdning til dommere, at dommere er en nødvendighed. Der er ikke og har aldrig været den store opbakning til disse sorte personer. Omklædningsfaciliteter, modtagelse af dommere og dommernes sikkerhed, når de forlader banen, kan og bør forbedres til gavn for alle parter.

En anden ting, jeg som topdommer var overrasket over, men dog også lidt imponeret over, var, at der i toppen af dansk fodbold var et helt VFF-hold i de andre topklubber, Silkeborg, Herfølge, KB, Randers, AGF osv. Det var altid rart at kunne drøfte Viborgforhold efter kampene, men det er næppe udviklende for topfodbold i Viborg, hvis denne situation fortsætter. De bedste VFF'ere skal blive i VFF. Ellers får vi aldrig det absolutte tophold.

Der skal ingen tvivl være om, at på trods af manglerne i VFF var det altid den klub, der stod mig nærmest.

Det kom til udtryk, da jeg sluttede. Jeg malede et (forfærdeligt) maleri, som min fløjte, mine kort og min mønt blev klistret på. Efter megen turbulens, da ingen reelt ønskede dette kunstværk, har maleriet nu sin plads i Klub 96. Jeg er

Jens Chr. Lund uddeler en advarsel på Viborg Stadion. Naturligvis ikke til en Viborgspiller! (foto: Claus Starup).

som den eneste person glad for dette.
Efter min aktive dommerperiode har jeg fornyet mit kendskab til VFF, idet jeg nu som chef for Prinsens Livregiment er nabo til stadion. Der skal ingen tvivl være om, at Livregimentet gerne vil have et godt naboskab til VFF. Vi har stillet parkeringspladser til rådighed under superligakampene, vi har accepteret "Brøndbyporten" fra kaserne, så udeholdets tilskuere kan komme til kamp uden at skulle sammenblandes med de desværre alt for få VFF-fans. Vi vil også gerne fortsat stille bane og hal til rådighed, når det kniber med pladsen og vejret. Fra Prinsens Livregiment skal lyde et stort tillykke og et tilbud om fortsat godt naboskab.
Afslutningsvis vil jeg personlig håbe alt godt for VFF i de næste 100 år. Jeg håber, at klubben bliver i toppen af dansk fodbold på alle fronter. Jeg ønsker alle ledere, trænere og spillere de bedste betingelser for udøvelse af deres hobby og for nogles vedkommende deres arbejde. Endelig håber jeg, at hele byen vil bakke denne klub op, så vi fortsat kan være stolte af jeres indsats. Hjertelig tillykke!

Ingen elite uden bredde, ingen bredde uden elite

Af Per Jensby

Siden 1986, hvor VFF rundede 90 år, er der sket meget for ungdomsfodbolden. Året 1986 var også det år, hvor jeg blev træner i VFF's juniorafdeling. Det er typisk, ikke bare for en klub som VFF, at nye trænere og ledere enten har spillet i klubben, hvilket var tilfældet for mit vedkommende, eller er forældre, der er blevet overtalt til at varetage et job som træner eller leder. I mit tilfælde var det Svend Erik Schmidt, der på det tidspunkt var formand i juniorafdelingen, der fik mig i gang. Dengang var der 4 hold i juniorafdelingen og mere end 50 spillere.

I tiden siden da har fodbolden i VFF og andre klubber måttet konstatere faldende børnetal i ungdomsårgangene og flere fritids- og idrætstilbud til børn og unge. TV har fx. en stor betydning for, hvad børn og unge interesserer sig for i fritiden. Er der hold eller idrætsudøvere, der klarer sig godt, smitter det også hurtigt af på ungdommens interesser. Man kan bare nævne landsholdets EM-triumf i 1992, damelandsholdet og VHK's damer i håndbold eller Bjarne Riis' bedrifter i Tour de France.

Ungdomsudvalget består af formanden for de

VFF's ungdomsudvalg i 1996. Bagest fra venstre Gert Kristensen (formand for drengeafd.), Henning Sørensen (formand for lilleputafd.), Ib Frederiksen (formand for miniput-/mikroafd.). Forrest fra venstre Per Jensby (formand), Hans Damsgaard (formand for ynglingeafd.) og Freddy Sørensen (formand for juniorafd.) (foto: Photovision).

enkelte afdelinger og en ungdomsformand, der også sidder i amatørbestyrelsen. Ungdomsudvalget har mange opgaver og fungerer som bindeled mellem bestyrelsen og de enkelte afdelinger i ungdomsafdelingen. En af opgaverne er at finde trænere og ledere til vore ungdomshold, hvor det er et princip, at der enten skal være en træner og en holdleder eller 2 trænere til et hold. I de senere år er det blevet indført, at der er 2 trænere omkring 1. holdene. Dette skyldes, at der bliver mere tid til at dygtiggøre den enkelte spiller, ligesom det letter arbejdet med at følge andre spillere og hold.

Der har i mange år været brugt en del tid på administrative og økonomiske forhold, så det indimellem føles som om, der bliver for lidt tid til det rent sportslige. Det er derfor glædeligt, at der i VFF er ungdomsledere, som her i 1996 for første gang har fået arrangeret et indendørsstævne, som gerne skulle blive en årligt tilbagevendende begivenhed.

Her i 1996 er samarbejdet mellem de enkelte afdelinger blevet lagt i mere faste rammer for at styrke den sportslige side i ungdomsafdelingen. Trænerne for 1. holdene i de afdelinger, hvor der spilles 11 mands-fodbold, mødes en gang om måneden for at drøfte og diskutere emner på tværs af afdelingerne. Formålet er blandt andet at sørge for, at vore spillere får en god og udbytterig fodboldopdragelse. En fodboldopdragelse, der kan bygges videre på i seniorafdelingen.

Ordene "ingen elite uden bredde, og ingen bredde uden elite" har været hørt før. Ikke desto mindre er de velegnede til at beskrive, hvad VFF gerne vil kunne tilbyde børn og unge. Uanset graden af den enkelte spillers ambitioner, evner og lyst er det vigtigt, at VFF har et hold til den enkelte spiller. VFF er i den situation, at vi er den klub i Viborg og omegn, som har de højest rangerende ungdomshold, der spiller i junior- og ynglingedivisionerne. Det er imidlertid altid afgørende, at der fokuseres på den enkelte spillers fodboldmæssige udvikling i forhold til evner, ambitioner og lyst. Man skal ligeledes være opmærksom på de krav, man stiller til børn og unge, når man taler om henholdsvis elite- og breddefodbold.

Ungdomsafdelingen har forventninger om at fortsætte den positive udvikling, som vi er inde i. Der gøres et stort arbejde i ungdomsafdelingen af de mange trænere, ledere og udvalgsmedlemmer, som får mange glæder og oplevelser i samværet med børn og unge, og det er vigtigt, at der hele tiden bliver arbejdet for at skabe så gode rammer som muligt for vore mange trænere og ledere, at det bliver en endnu større glæde for vore spillere at spille fodbold uanset alder og niveau.

Et ønske i fremtiden er, at der bliver en større grad af samarbejde på det sportslige område mellem VFF og klubberne i Viborg og omegn. Der findes mange eksempler på, at klubberne i større grad kan hjælpe hinanden.

◀ *Jubelbilleder fra 1993, da VFF's ynglinge 2. division sikrede sig det danske mesterskab for første gang i klubbens historie. Hele ungdomsafdelingen blev hædret med Darling-trofæet i 1981.*

De store kampe i VFF's historie 7

180 minutter fra at komme i Europa Cuppen

13. april 1983.
Viborg Stadion, 4.592 tilskuere.
Landspokalturneringen, kvartfinale.

Viborg FF-Ikast fS 2-1 (0-0)
efter forlænget spilletid
48: 0-1 Mogens Jørgensen
67: 1-1 Torben Møller
92: 2-1 Stefan Gerber (sm)

VFF: Jens Krogh, Torben Møller, Kurt Larsen, Thomas Andersen, Mogens Jacobsen, Per Nielsen, Thomas Bendix, Poul Jensen, Ryan Otkjær, Ole Skov (62' Per Vestergaard), Hans Erfurt (81' Per Baadsgaard).

Viborgs Mogens Jacobsen i en hovedstødsduel med Ikasts Torben Christensen. (foto: Ole Lind).

VFF's flotteste sejr over arvefjenden i moderne tid, Ikast fS, kom i kvartfinalen i Landspokalturneringen i 1983, det år, hvor Viborg var så tæt på at komme i Europa Cuppen.
Det var i semifinalen, at de to hold mødtes en onsdag aften på Viborg Stadion. VFF havde ellers ikke haft let ved at komme så langt. Serieholdet Kalundborg havde i 1. runde tvunget VFF ud i forlænget spilletid, og i 3. runde måtte der straffespark til, før Glostrup IC bøjede sig.
Ikast var lige netop inde i den bedste periode nogensinde i klubbens historie. De lå i 1. division - der var den bedste række dengang - og havde vundet de to første kampe og vandt også de tre næste trods nederlaget mod VFF, hvorefter Ikast efter 5 runder var 4 points foran nr. 2, Viborg derimod var midterhold i 2. division.
Ikast dominerede i starten og kunne have ført ved halvleg, men kom først foran lige efter pausen. Midt i halvlegen udlignede Viborg. Sæsondebutanten Poul Jensen skruede præcist et hjørnespark ind til Torben Møller, som headede i nettet bag Y-landsholdsmålmanden Mogens Krogh. I den resterende del af kampen pressede VFF voldsomt. Per Nielsen skød fra tæt hold, Bendix headede, og Otkjær ramte langt udefra overliggeren, men Ikast red stormen af, indtil backen Stefan Gerber 2 minutter inde i omkampen skruede bolden i en blød bue over Mogens Krogh.
Dermed var en fortjent sejr til Viborg en kendsgerning, men i semifinalen kom holdet ned på jorden igen, da bundholdet B 1901 vandt en misvisende stor sejr på 4-0 i Nykøbing, mens Viborg måtte nøjes med 1-0 på et Hans Erfurt-mål i returkampen. Så det blev falstringerne, der snuppede pladsen i Europa Cuppen, som stod til disposition, da finalemodstanderen var mestrene fra OB.
Det skulle senere vise sig at blive en økonomisk katastrofe for 01'erne at komme i Europa, for de trak de russiske pokalvindere, Traktor Donetsk, som ikke havde den store interesse tilskuermæssigt i Nykøbing, men til gengæld var dyre at besøge, og holdet røg ud i 1. runde med et ordentligt hul i pengekassen til følge.

Ambitionerne om 1. division bliver opfyldt

Af Hanne Smidt-Jensen og Svend Erik Schmidt

I 1987 fik dameafdelingen Hans Jensen som træner for 1. holdet, som på daværende tidspunkt spillede i serie 1. Det blev starten til en utrolig god periode for damefodbolden i VFF, som nu foreløbig er kulmineret med oprykningen til 1. division her i 1996.

Hans havde i mange år trænet ungdomshold i VFF, og det krævede nogen overtalelse at få ham til at prøve at træne damer. Det gik over al forventning, idet holdet formåede at vinde kredsen og dermed oprykning til Jyllandsserien.

Generalforsamlingen i VFF i januar 1988 blev skelsættende for dameafdelingen. Damerne havde indtil da været en del af ungdomsafdelingen, men stillede nu forslag om at blive en del af seniorafdelingen. Begrundelsen var, at damernes placering i klubben skulle afspejle VFF's ambitioner for damefodbold i Midtjylland. Det var også dameafdelingens opfattelse, at det med den opnåede placering i Jyllandsserien ville være muligt at opnå sponsorstøtte, som ville kunne bedre holdets arbejdsvilkår.

Dameafdelingen havde underrettet generalforsamlingens ordstyrer, Aage Eltons, så han kunne forelægge afdelingens ønsker, og uden nogen kommentarer blev forslaget herefter vedtaget. Siden har det vist sig at være den helt rigti-

Oprykkere til 1. division i 1995: Bagest fra venstre Henning M. Nielsen (træner), Else Nielsen (holdleder), Astrid Borch, Hanne Smidt-Jensen, Aase Overgaard, Anne-Mette Sørensen, Ulla Vognsen, Charlotte Nielsen, Pia Jensen (anfører), Anne Sofie Hardis. Forrest fra venstre: Else Mogensen, Merete Søndermølle, Bettina Jensen, Karina Mikkelsen, Tina Søndergaard, Pernille Vestergaard, Jeanette Gerning, Charlotte Sprange.

Oprykkere til serie 2 i 1990: Bagest fra venstre John Rahbek (træner), Lene Brokholm Madsen, Anne Britt Petersen, Betina Pedersen, Gitte Godthaab Lyngsø, Lotte Jensen, Tina Jensen, Anne Kirstine Fjeldsø, Tove Olesen, Poul Jacobsen (holdleder). Forrest fra venstre: Rikke Andersen, Bente Nørremark Nielsen, Gitte Jensen, Lise Rasmussen, Jane Madsen, Winni Thomsen, Connie Nygaard Thomsen.

ge beslutning for såvel dameafdelingen som for VFF.

Det medførte, at Svend Erik Schmidt kom i bestyrelsen for damerne, og tillige har Keld Christensen og Hanne Smidt-Jensen været valgt af dameafdelingen, så man må vel sige, at damerne har været godt repræsenteret i bestyrelsen med 3 valgt af 8 mulige.

I 1988 overtog Carsten Selberg det nyoprykkede hold. Vi havde 3 gode år sammen med Carsten, men det ville ikke rigtig lykkes for os at rykke op. Vi blev nr. 4 i 1988 og 1989 og nr. 2 i 1990. Oprykker til Danmarksserien i 1990 var Mejrup, så det er lidt pudsigt, at det netop bliver dem, vi afløser i 1. division i 1996. Det år fik vi tilgang af den fra håndbold nok så bekendte Anja Andersen, som også er en fremragende fodboldspiller. Hun spillede hele foråret, indtil håndbolden igen fik overtaget, og var helt sikkert et friskt bekendtskab.

Fra 1991 blev Bjarne Nielsen træner for 1. holdet. Han havde tidligere trænet Frederiks, som vi har haft mange tætte opgør mod, så han var klar over, hvad han gik ind til. Ambitionerne var nu helt klart at rykke op i Danmarksserien, men igen blev vi snydt. Vi blev kun nr. 2, og Lemvig rykkede op.

I 1992 skete det endelig. Vi var modsat tidligere år kommet i sydkredsen, og det var åbenbart en ekstra motivation for spillerne. Det blev til oprykning og også til jysk mesterskab. Samtidig rykkede 2. holdet op i serie 1, så der var stor op-

VFF slog Sundby i 1995 og fik dermed adgang til at møde Mejrup om oprykning til 1. division. (foto: Flemming Jeppesen).

timisme inden 1993, hvor vi dog sluttede på 4. pladsen. 2. holdet formåede endnu engang at rykke op, denne gang i Jyllandsserien.

I 1994 blev Henning M. Nielsen ansat som træner for 1. holdet. Det krævede nogen overtalelse, men heldigvis ville hans kone, Else, så gerne være holdleder. Rent sportsligt startede sæsonen meget dårligt med mange dumme nederlag, men midt i forårssæsonen vendte billedet, og holdet sluttede på 4. pladsen.

Endelig i 1995 kunne vi så fejre oprykningen til 1. division. Det har hele tiden været klubbens målsætning, at damerne skulle spille i 1. division ved 100 års-jubilæet, men der skulle en nervepirrende afslutning til med straffesparkskonkurrence mod Mejrup i den sidste kamp, før vi kunne fejre oprykningen.

Nu ser vi frem til et spændende år i 1. division, hvor vi forhåbentlig kan bevise, at det er der, vi hører til. Også 2. holdet har været en meget stor oplevelse, hele vejen fra serie 3 til Jyllandsserien. Der har været mange gode trænere og holdledere, og alle har kæmpet for damefodbolden i VFF, så det lover godt for damerne i VFF her i jubilæumsåret.

Den største sensation i Superligaens historie

6. oktober 1995.
Viborg Stadion, 4.923 tilskuere.
Coca-Cola Superligaen.

Viborg-AaB 4-0 (0-0)
56: 1-0 Steffen Højer
66: 2-0 Søren Frederiksen
86: 3-0 Risto Kalaste
88: 4-0 Steffen Højer

VFF: Stephen Lowe, Jesper Stüker, Martin Nielsen, Dennis Hansen, Morten Jensen, Ralf Pedersen, Thomas Poulsen, Risto Kalaste (86' Jesper Schau), Jakob Glerup Nielsen (81' Leif Nielsen), Steffen Højer, Søren Frederiksen.

Stephen Lowe gjorde comeback i kampen mod AaB og havde stor andel i Viborgs sejr. Her griber han ind foran Erik Bo Andersen (foto: Jens Frandsen).

Sæsonen 1995/96 startede ikke så godt for VFF. Mildest talt. Fem nederlag i lige så mange kampe, og humøret var på nulpunktet.
Det midterste af de fem nederlag kom i Aalborg, og det var en ren massakre af Viborg-holdet, som slet ikke fandt sine egne ben, mens nordjyderne spadserede det ene mål efter det andet ind. 8-1 var måske nok for meget, men klasseforskel var der den lørdag i Aalborg.
Heldigvis fik VFF skik på spillet i den kommende tid, og da den omvendte kamp skulle spilles i Viborg, lå holdet endelig over stregen.
AaB's storfavoritter startede bedst og producerede nogle giftige chancer. Stephen Lowe var tilbage i målet efter otte kampe ude og var tydeligt tændt og ekstremt hurtig i sine reflekser, hans allerbedste våben, så selv om Erik Bo kom på skudhold fra to meters afstand, kunne Lowe afværge. En helt igennem imponerende indsats af Lowe i 1. halvleg. I 2. halvleg viste han sjældent noget, men det var ikke hans skyld. Tværtimod havde de grønne forsvarsspillere totalt sat sig på landsholdsduoen og Jens Madsen.

Efter pausen overtog Viborg spillet i medvinden, og et mønsterangreb efter godt 10 minutter gav kasse. Thomas Poulsen afleverede ud til Søren Frederiksen, som selv kom i scoringsposition, men i stedet for at skyde på en 95 %-chance, valgte han at centre på tværs til en 100 %-chance for Højer, som da heller ikke svigtede tilliden. Lidt efter kunne Gill ret svagt ikke holde et højt indlæg, som i stedet faldt ned for fødderne af Søren Frederiksen, der let kunne øge til 2-0.
Koncentrationen lyste herefter ud af Viborgspillerne, mens AaB'erne forekom tyngede af Champions League-eventyret, og i de sidste 10 minutter lykkedes det for VFF at fordoble sejren. Først driblede Steffen Højer bolden hen til Risto, der fladt og diagonalt skød den ind bag Gill, og kort efter afleverede Ristos afløser, Jesper Schau, perfekt til Højer, som kunne hovedstøde ind gennem en tyndt besat AaB-bagkæde.

Nødvendig vedligeholdelse og økonomisk sanering

Af N. Biskjær, formand

Efteråret 1991 blev skelsættende i klubbens nyeste historie. En forhandlingsrunde med Fritids- og Kulturudvalget resulterede i en ændring af sportsstrukturen i Viborg. DSI skulle ikke længere forestå driften af anlæg med kun en idrætsgren. Dette betød, at fra årsskiftet 1991/92 overtog VFF selv driften af anlægget på Kirkebækvej. Opgaven var ikke let for bestyrerparret, Else og Erik Bonde. Flere års forsømmelighed havde mærket klubhuset, således at man det første driftsår måtte udskifte defekte vinduer, installere nyt ventilationssystem i baderum samt gennemrenovere lysanlægget på træningsbanerne, så de opfyldte stærkstrømsreglementets krav. Det sidste afstedkommet af en kedelig ulykke på et andet anlæg. Hertil kom, at kantinens køkkenfaciliteter var i en sådan stand, at en lukning truede. En kommunal bevilling bevirkede, at der i foråret 1993 blev nyopført to omklædningsrum samt foretaget en gennemgribende renovering og ombygning af køkkenet. Sommeren 1994 opsagde Else Bonde forpagtningsaftalen, og som ny kantineforpagter ansattes Solveig Christensen.

På det sportslige område gik det imidlertid fint. 1992 blev divisionsholdet under træner Peter Rudbæk nr. 2 i 1. division og rykkede efter forårsturneringen 1993 for første gang op i Superligaen. Imidlertid havde AGF fået øje på Peters kvalifikationer, og fra efteråret 1993 forlod han klubben. Som ny træner ansattes Roald Poulsen. Der var dog forud for disse begivenheder visse mørke skyer, som først skulle fjernes.

Økonomien i den professionelle afdeling gjorde det nødvendigt at gennemføre en gældssanering. Dette resulterede i en ekstraordinær generalforsamling i december 1992, vist nok den første i klubbens historie. Saneringen blev gennemført, og Roald Poulsen overtog sommeren 1993 et hold i Superligaen. 4-4-2-systemet i offensiv udgave blev indført, og holdet leverede angrebsfodbold både på hjemmebane og udebane. Efter tre runder lå VFF sensationelt i spidsen, og en enig sportspresse uddelte mange roser til holdet. Desværre kunne denne stilling ikke holdes, og holdet måtte atter rykke ned i 1. division. Holdets topscorer, Søren Frederiksen blev solgt til Silkeborg for den hidtil største transfersum mellem danske klubber. Opbygningen af et nyt hold med indkøb af flere unge spillere begyndte. Cheftræner Roald Poulsen forlod klubben efter at være blevet tilbudt stillingen som cheftræner for Zambias nye landshold. Det skete den 3. oktober 1994, hvorefter hjælpetræner Ole Skouboe overtog posten for resten af året. Han blev afløst af Viggo Jensen januar 1995.

Sideløbende med disse begivenheder blev moderklubbens økonomi stille og roligt forringet, og bedre blev det ikke, at klubbens bankoaktiviteter skulle flytte i nye omgivelser ved Tinghallen. Huslejen steg med en deraf afledt ind-

I begyndelsen af 90'erne var Michael Hansen anfører for VFF. Her i kamp med Ove Hansen fra Ikast (foto: Jens Frandsen).

komstnedgang. Overskuddet fra Støtteforeningens spilleklub i Jernbanegade faldt ligeledes, så der var nok at tage fat på. Udviklingen var fuldt forudsigelig og direkte afledt af den tidligere omtalte driftsovertagelse af klubanlægget. Mod slutningen af 1995 var driftsøkonomien så belastet, at eneste redning var en henvendelse til borgmester Carl Anker Jensen.

Sportsligt gik 1995 strålende og blev et af klubbens bedste år nogensinde. Divisionsholdet spillede i forårsturneringen i kvalifikationsligaen og rykkede i sommeren 1995 atter i Superligaen - nu omdøbt til "Coca-Cola Superligaen". Cheftræner Viggo Jensen meddelte få uger før efterårets turneringsstart, at han ønskede sig frigjort fra sin kontrakt for at tiltræde trænerjobbet i OB. Gode råd var nu dyre - det er svært at finde en kvalificeret træner med så kort varsel. Heldigvis lykkedes det at overtale Ove Christensen til at forlade Fortuna Hjørring, selv om

Lufttur til træner Peter Rudbæk efter oprykningen til et halvt år i Superligaen i juni 1993 (foto: Lars Holm).

Viborg flittige midtbanespiller Claus Struck - nu AGF - dribler uden om AaB's Henrik Rasmussen (foto: Jens Frandsen).

de havde vundet danmarksmesterskabet i damefodbold. Troels Bech var samtidig med Viggo Jensens ansættelse tiltrådt som assisterende træner, og sammen med Ove Christensen påbegyndtes forberedelserne til klubbens anden sæson i Superligaen. Resultaterne udeblev ikke, og holdet afsluttede efterårssæsonen på en flot 8. plads.

Hertil kom så, at U-23-holdet vandt Spar Cup-turneringen med en flot sejr over FCK på Brøndby Stadion. Såvel ynglinge- som junior 1. divisionsholdene sluttede højt i rækken, og sidst, men ikke mindst, rykkede damernes danmarksseriehold for første gang i klubbens historie op i divisionsrækkerne.

Den sportslige succes var således i hus til jubilæumsårets start. Den økonomiske situation blev også hen ad vejen løst, idet talrige forhandlinger med respektive kommunale myndigheder resulterede i en løsningsmodel, som vil bringe klubben restitueret gennem 1996 og kommende år. At der desuden blev aftalt en længe tiltrængt renovering af klubanlæggets ældste omklædningsrum samt flytning af vaskefaciliteterne til nye og godkendte omgivelser, var en ekstra jubilæumsgave.

Klubbens organisation var ikke blevet ændret gennem utallige år. Den seneste udvikling med stedse stigende krav til effektivisering kunne den gamle organisation ikke honorere, og 1996 vil derfor blive året, hvor den gamle fodsportsforening efter en tiltrængt foryngelseskur vil kunne se fremtiden og de næste 100 år trygt i møde.

Afslutningen af denne den allernyeste historie skal ske på vanlig vis med ordene: "Der er således stadig liv i den gamle klub! Vi Fortsætter Fremad..."

Fanclubben skaber stemning på stadion

Af Jette Jakobsen og Anni Albeck Hansen

I maj 1993 tog nogle unge mennesker initiativet til at starte en fanclub for VFF. Opbakningen var lige fra starten overvældende, og fanclubben skabte stemning, da VFF røg op i Superligaen, og overlevede heldigvis, da holdet efter kun et halvt år rutsjede ned igen.

På generalforsamlingen i juni 1994 tiltrådte en helt ny bestyrelse med en så usædvanlig sammensætning som 4 piger og 1 dreng. Som følge af nedrykningen kom den ny bestyrelse naturligvis på noget af en opgave, men med hårdt arbejde lykkedes det at bevare en god medlemsskare, og fanclubben er nu godt etableret og kan desuden glæde sig over, at klubben overvintrer i den fornemste række.

Fanclubbens forhold til spillerne bliver bedre og bedre, som tiden går. En spiller, som fanclubben føler virkelig forsøger at interessere sig for fanclubben, er Steffen Højer, der altid spørger, om fanclubben har planlagt noget specielt til næste kamp. Når kampene er færdigspillet, er spillerne også ved at være gode til at sige tak for kampen til fanclubben. Én spiller kan man i hvert fald regne med hver gang, og det er Martin Nielsen, men især Dennis Hansen, Jakob Glerup Nielsen og Graham Easter er også ret gode til det. Spillerne er også blevet gode til at komme ned for at snakke med os på det faste tilholdssted "Målet".

Fanclubben kårer efter hver kamp dagens VFF'er, og efter hver halvsæson tælles stemmerne sammen, så halvsæsonens bedste VFF'er kan kåres. Indtil videre er det blevet Graham Easter (efteråret 1994), Stephen Lowe (forår 1995) og Thomas Poulsen (efteråret 1995).

Der er jo efterhånden ved at være mange fanclubber i Danmark, og den fanclub, vi har som forbillede, er Brøndby Support. Ligesom vor fanclub lider den ikke af "resultatsyge". De synger og hopper i 90 minutter og giver deres spillere opbakning hele kampen igennem uanset stillingen. Deres forhold til spillerne er overvældende godt, og de har bestemte ritualer, de går igennem før hver kamp - supportere og spillere imellem. Alt dette er kun en drøm for vor fanclub.

Da fanclubben startede, havde VFF en turtle som maskot, men vi syntes ikke, at en turtle's image passede på VFF, så derfor har vi valgt en krokodille, som både kan bide fra sig og være "tam". Disse egenskaber passer på VFF-holdet.

Den kamp, vi husker bedst, er hjemmekampen mod Brøndby i efteråret 1995 - en af de berømte/berygtede fredagskampe. På "Målet" solgte vi souvenirs fra 2 timer før kampstart og 1 time før på stadion. Der var 4.000 tilskuere på stadion, og stemningen var lige fra starten forrygende.

Vi havde utroligt nok svært ved at høre Brøndbys supportere. Kampen blev næsten en sejr for VFF, da vi vendte 0-2 til 2-2, og den entusiastiske stemning, som det gav, fortsatte bagefter på "Målet", hvor også nogle af Brøndbys supportere havde fundet ned og festede med! Senere dukkede alle spillere, trænere og ledere samt VFF's bestyrelse op for at hilse på.

Til udekampene bliver folk rystet godt sammen i bussen, så der er stemningen næsten altid højere end hjemme, selv om der er færre med. Vi mindes Peter Rudbæks bemærkning om tilskuerne på Viborg Stadion: "Hvor er manden med nøglerne til tilskuernes håndjern?", men stemningen er dog heldigvis blevet langt bedre end i hans tid.

Fanclubben er medlem af SFF, Superligaklubbernes Fanclub-Forening. På SFF's møder diskuteres etik og moral blandt supportere, og SFF har nedsat et udvalg med bl. a. DBU og Divisionsforeningen for at forsøge at finde ud af, hvordan man kan komme urostifterne og tilskuervolden til livs. I SFF er det indført, at en repræsentant fra hjemmeholdets fanclub skal tage imod den tilrejsende fanclub, hvorved vi håber at skabe en god og positiv stemning fra kamp-

start. Vi har desuden lavet en årlig fodboldturnering for fanclubbens medlemmer.
En stor del af vores aktiviteter består i at arrangere ture til udekampene. Det har kostet 20 kr. pr. kamp i Jylland og 100 kr. til Sjælland i denne sæson, da vi har fundet sponsorer til at betale en del af busomkostningerne.
Desuden står vi for salg af souvenirs og forsøger på forskellige måder at holde kontakt til VFF.
Vi håber, at fanclubben vil vokse sig endnu større i de kommende år og være med til at skabe en god stemning på Viborg Stadion. Vor fanclub er måske ikke den største og bedste (endnu), men vi følger holdet i tykt og tyndt. Til lykke med de 100 år!

Juhu for en fanclub! Siden 1993 har fanclubben skabt liv på stadion (foto: Jens Frandsen).

Debut på U-20 mod Sydafrika

Af Nichlas Rask Hindsberg

Viborg FF kan endnu ikke bryste sig af at have fået en spiller på A-landsholdet.
Blandt de nuværende spillere er vi dog flere, som har været på diverse ungdomslandshold. Steffen Højer har endda været topscorer på U-21, og han er nu på ligalandsholdet.
I efteråret blev Jakob Glerup Nielsen og jeg udtaget til U-20-holdet. Jeg havde egentlig indstillet mig på, at sæsonen var slut, da jeg fik brev fra DBU om udtagelsen. Det er klart, at jeg havde håbet at komme med til kampen mod Sydafrika i Holland, men jeg vidste, det ville blive svært, selv om flere etablerede spillere ikke skulle med pga. udsatte Coca-Cola Superliga-kampe.
Vi tog afsted fra Karup tirsdag aften, hvor vi blev indlogeret på Hotel Imperial i København. Der var ikke tid til andet end lige at hilse på et par spillere og så hoppe under dynen. Der var i hvert fald ikke sparet på noget fra DBU's side, for Hotel Imperial er meget flot og stort, og der var også stil over det ved morgenbordet. Det er ikke hver dag, man drikker mælk fra sølvkander. Efter et solidt morgenmåltid gik turen til Kastrup Lufthavn, hvor resten af spillerne ventede. Atmosfæren var meget afslappet, og det var rart at hilse på dem allesammen ved at give hånd. Så føler man sig velkommen.
Desværre var flyet til Amsterdam forsinket, men vi nåede alligevel at træne på en kunststofbane med lys, da vi kom til det center nær Arnhem, hvor vi skulle bo. Træningen blev ledet af Per Andersen, idet den egentlige U-20-træner, Flemming Serritslev først tiltrådte på selve kampdagen, torsdag. Det var en stille og rolig gang træning, hvor jeg alligevel fandt ud af, at jeg skulle starte inde i angrebet sammen med Chris Hermansen fra Esbjerg. Det gav sommerfugle i maven, men også mulighed for at lade mentalt op. Også Jakob Glerup og en tredje debutant, Klaus Jensen, Nyk. Falster skulle starte inde.
Da jeg vågnede torsdag morgen, var jeg meget tændt og opsat på at gøre en god figur. Efter et nærende morgenmåltid var der taktikmøde. Flemming Serritslev var dukket op og ledede mødet og gav os de sidste instruktioner. Jeg skulle ligge lidt mere bredt end Chris Hermansen, som skulle optræde mere inde omkring feltet. Det er en rolle, jeg føler mig godt tilpas med. Jakob Glerup skulle som sædvanlig spille bageste midtbane. Flemming Serritslev sagde til os nye, at vi måtte tage chancen, nu hvor den var kommet. Det var vi vist alle opsatte på.
En time før kampen var jeg virkelig tændt. Det var højst sandsynligt min eneste chance for at vise noget, før U-21-holdet bliver udtaget. Vi fik de rød-hvide spilledragter på. Det var ikke fordi, stadion ligefrem var fyldt til bristepunktet (50 tilskuere), eller fordi banen var særlig god, men alligevel var det dejligt at stå der i den nationale spilledragt. Det viste sig, at dommeren ikke var klar, da kampen skulle i gang. Der gik i hvert fald et kvarter, og så var der ingen linjevogtere. Kampen blev alligevel fløjtet i gang med to sydafrikanske spillere på linjen. Lidt amatøragtigt, selv om det kun var en træningskamp, men det forløb nu udmærket.
De fleste af sydafrikanerne var meget teknisk gode, men de manglede lidt taktisk forståelse. Selv om de var en del mindre end os, var deres springkraft og timing utrolig, og de vandt stort set alt i hovedspillet. Det gav os en del problemer bagude. Jakob var som altid god i hovedspillet, selv om han heller ikke er verdens højeste.
Jeg startede lidt skidt med et par fejlafleveringer, men fik hurtigt styr på spillet. Allerede efter 5-10 minutter følte jeg, at jeg nok skulle få scoret. Det kom også til at holde stik. Jeg modtog bolden liggende på banen, og jeg rejste mig op og skød første gang. Bolden blev rettet af og snød målmanden. 1-0, og jeg var superglad, og min selvtillid steg nogle grader. Et kvarter sene-

Nichlas Hindsberg (bageste række nr. 3 fra venstre) og Jakob Glerup Nielsen (bageste række nr. 6 fra venstre) debuterede på U-20 mod Sydafrika i 1995.

re rykkede Dennis Siim fra AGF til baglinjen og smækkede bolden indover, hvor jeg helt umarkeret kunne springe op og heade i mål. Selv om jeg ikke havde spillet en kamp i lang tid, var jeg ikke længere træt. Målene havde givet fornyede kræfter.

Fra starten af 2. halvleg blev jeg rykket ned på højre midtbane, men efterhånden begyndte trætheden at melde sig, og de sidste 10 minutter kom jeg frem igen, så jeg ikke skulle bruge så mange kræfter. Kampen sluttede med en fortjent sejr. Lederne var meget tilfredse, og jeg fik da også et par rosende ord med på vejen, hvilket jeg også tror Jakob Glerup gjorde. Vi tre debutanter fik den obligatoriske grønne nål og et par ord og klapsalver med på vejen, inden vi igen begav os hjemad mod Danmark og afslutningsfesterne. Sæsonen var slut på en meget positiv måde, og jeg tror, alle glædede sig til at komme hjem til et par ugers ferie, hvor fodbold var noget, man så i TV.

Coca-Cola Superligaholdet i 1995/96

Grundlag for optimisme

Af Per Andreasen

Det er første gang, at VFF kan fejre et jubilæum, mens klubbens bedste hold ligger i den fornemste række.Tre gange før har førsteholdet været i den bedste række, og hver gang er opholdet blevet kortest muligt, nemlig en sæson i 1981 og 1990 og en halvsæson i efteråret 1993. Denne gang ser det derimod ud til at gå bedre. Næsten to tredjedele inde i sæsonen ligger VFF pænt over nedrykningsstregen, og hvad bedre er, placeringen er opnået på trods af en utrolig dårlig start på sæsonen, således at holdet faktisk har flere sejre end nederlag i de sidste 15 kampe. Så god en periode har holdet aldrig oplevet i denne række.

- Der er mange årsager til, at holdet fik en dårlig

Viborgs træner Ove Christensen (foto: Lars Holm).

Steffen Højer i et akrobatisk forsøg i 2-2 kampen mod FCK på Viborg Stadion (foto: Lars Holm).

start på sæsonen, siger træner Ove Christensen. Fysisk var vi ikke i det gear, som de etablerede Superligaklubber var i. Teknisk og taktisk havde vi for lidt at byde på, men især på det mentale plan haltede det. Vi spillede ikke med den oprykningsbegejstring, som et nyoprykket hold skal. Vi var ikke i besiddelse af den selvtillid og det selvværd, som er nødvendigt, og når kampene udviklede sig uheldigt for os, var der for få spillere, der tog ansvar. Gik en eller to spillere ned, gik hele holdet med.

Ove Christensen, som er DBU-instruktør og bl.a. underviser på elitetrænerkurset, kom til VFF som ny træner kort forud for den ny sæson fra Fortuna Hjørring, efter at Viggo Jensen var blevet headhuntet af OB, og han havde ikke særlig lang tid til at arbejde med spillerne inden sæsonen, hvilket selvfølgelig ikke var den bedste optakt. Ud over den fysiske, taktiske og tekniske træning var det imidlertid nødvendigt at have en del tid til at få udbytte af den mentale træning og på at få spillerne til at klare presset i den øverste række.

- I dag er der langt større forskel mellem Superligaen og de næste rækker, end der har været tidligere, siger Ove Christensen, som bl.a. har været træner for Nørresundby Boldklub i 1. og 2. division. Der er et fantastisk pres på spillerne i Superligaen. Kvaliteten er blevet meget bedre, og holdene nærmer sig europæisk niveau. Der er ikke længere samme interesse for 1. division og nedefter, som der var tidligere. I Nr. Sundby havde vi for bare et par år siden 6-700 tilskuere, når det var dårligst. I dag kommer der kun 125, hvorimod der i Superligaen er klart flere tilskuere end tidligere. Det er selvfølgelig en stor inspiration for spillerne, men det er jo også noget, man skal vænne sig til, særligt når det ikke går så godt.

- Det afgørende var imidlertid, at vi fortsatte med at arbejde meget målrettet på træningsbanen i den første svære periode, hvor vi gik fra nederlag til nederlag. Spillerne var i stand til at bearbejde problemerne og tro på, at den linje, vi havde lagt, var den rigtige, selv om resultaterne viste noget andet. De, der har været tæt på holdet i denne periode, ved, at det netop er her, spillerne har ydet deres største indsats: Hvor andre hold måske var slået op i banen, formåede VFF at vinde udviklingen, selv om man var afskrevet af alle.

Sæsonen startede i Parken med en pæn indsats mod FCK. Det blev endda 1-0 i 1. halvleg på et straffe, men med indskiftning i pausen af Michael Johansen vendte københavnerne kampen til en klar sejr på 4-1. Det var ikke en kamp, som VFF forventede at få points i - i modsætning til den næste, hjemmekampen mod Vejle. Trods

Viborg spillede en fantastisk god 2. halvleg mod Brøndby og sikrede sig et værdifuldt point (foto: Flemming Jeppesen).

klar dominans og store chancer til VFF vandt Vejle 2-0.

- Vi var i klar vinderposition i den kamp, siger Ove Christensen, og skulle have vundet. Vi havde mange chancer, men vi var ikke parate til at tage heldet, da det kom. Det er karakteristisk for et hold, som er lidt mentalt nede, at de også er uheldige.

De næste tre kampe gav også klare nederlag. Først nedsablingen på 8-1 i AaB, og derefter blev det også nederlag mod Lyngby (0-2) og OB (1-3). Endelig i den sjette kamp kom holdet så på tavlen mod AGF med 1-1 på hjemmebane.

- 2. halvleg i den 5. kamp mod OB blev lidt af et vendepunkt for holdet, fortæller Ove Christensen. Vi fik mere struktur over tingene, og i 2. halvleg kom Martin Nielsen ind som sweeper og viste, at det var ham, der skulle spille den plads. Han er en af dem, som virkelig har overrasket positivt i sæsonens løb, har levet op til ansvaret og vist, at han er en kompetent og taktisk klog spiller.

- AGF udlignede i den 6. kamp kun et par minutter før tid, og det kunne have fået mange hold til at falde helt sammen, når det heller ikke lykkedes denne gang, men spillerne havde den fornødne styrke og ballast til at klare det og til at blive ved med at tro på det, og næste gang fik vi jo så endelig den første sejr med 2-0 ude over Silkeborg, hvor vi spillede noget af det bedste forsvarsspil, vi overhovedet har gjort. Det var

VFF's hold i Coca-Cola Superligaen 95/96. ▶
Bagest fra venstre: Per Sørensen, Henrik Tønnesen, Jan Larsen, Martin Nielsen, Hans Erfurt, Jimmi Bartholomæussen, Bent Zico Nielsen, Nichlas Hindsberg, Johs. Jørgensen (holdleder). Midterste række: Ove Christensen (træner), Troels Bech (ass. træner), Ralf Pedersen, Peder Henriksen, Leif Nielsen, Søren Frederiksen, Jesper Schau, Dennis Hansen, Thomas Poulsen, Niels Jørgen Hjermind (massør)
Forreste række: Graham Easter, Jesper Stüker, Jakob Glerup Nielsen, Stephen Lowe, Roald Kiilerich, Steffen Højer, Anders Sørensen, Morten Jensen.

V F F J U B I L Æ U M 1 0 0 Å R

Coca-Cola Superligaholdet i 1995/96

Coca-Cola Superligaholdet i 1995/96

VFF var tæt på at slå OB ud af Giro Cuppen, men tabte efter omkamp og straffesparkskonkurrence (foto: Flemming Jeppesen).

meget koncentreret, og vi stod utrolig godt på banen.

Efter hjemmesejr over Herfølge på 2-1 og et stort nederlag på 6-2 i Næstved var der lokalt midtugeopgør mod Ikast, og i et rigtigt 6 points-opgør blev det 3-1, efter at Ikast havde udlignet midt i 2. halvleg. En meget vigtig sejr, da VFF så byttede plads med Ikast i tabellen.

- Allerede to dage efter mødte vi så Brøndby, og det blev en kamp med to meget forskellige halvlege. I første halvleg var Brøndby meget bedre end os, siger Ove Christensen. Vi kunne slet ikke holde dem stangen i vor 4-4-2-formation. I pausen kom Ralf Pedersen og Jesper Schau så ind, og Morten Jensen blev rykket frem i en 3-5-2-formation. Vi begyndte at komme først på boldene og vinde nærkampene, og det endte jo med, at vi faktisk var tæt på at vinde kampen, men vi måtte jo da være tilfredse med de 2-2 efter kampens forløb.

Efter endnu et sjællandsnederlag i Lyngby på 4-0 fik Viborg så revanche mod AaB i en ny god fredagskamp med en flot 4-0 sejr, og i Vejle blev det 3-3, selv om Viborg kun havde 9 minutter til at score de sidste to mål.

- Den efterfølgende kamp mod FCK hjemme blev spillet efter et hårdt program, som inkluderede pokalkampen mod Skive, så vore spillere

var trætte til sidst, og det betød, at vi lukkede FCK ind i kampen, men vi fik et vigtigt point ved at spille 2-2, mener Ove Christensen. Ude mod Brøndby fredagen efter stod vi nok heller ikke distancen fysisk og tabte igen 4-0, og desværre måtte Dennis Hansen gå ud i pausen. Derefter var vi decideret uheldige med kun at få 1-1 i Ikast, selv om vi jo godt på forhånd ville have solgt den for det.

Et svækket Næstved-hold var søndagen efter et let bytte for Viborg, og sydsjællænderne blev spillet ud af banen og besejret 4-0, hvilket Herfølge også blev derovre i 1. halvleg ugen efter, men desværre fik Viborg ikke lukket kampen, så det blev 3-3.

- I efterårets sidste kamp mod Silkeborg viste vi, at vi spillemæssigt kan styre en kamp. I den første halve time kom Silkeborg slet ikke til fadet, men små forsvarsfejl og sort uheld bragte dem i førerposition, og det blev til et 3-0 nederlag. Stephen Lowe blev skadet, og Søren Frederiksen kom på mål, og Søren blev i angrebet erstattet af Jens Jørn Ginnerup, der gjorde det glimrende. Et 3-0 nederlag er selvfølgelig resultatmæssigt ikke en god afslutning på sæsonen, men spillemæssigt var det trods alt til at få øje på den udvikling, holdet har gennemgået siden sæsonstarten.

- I foråret bliver det så uden Mike Burns, men jeg mener, at vi kan lave adskillige gode opstillinger med de forsvarsspillere, vi har, selv uden Burns. Vi kommer selvfølgelig til at savne Mike, også fordi han uden for banen har udstrålet en enorm professionalisme, som har smittet af på de øvrige spillere, slutter Ove Christensen.

I vinterpausen har VFF mistet den del spillere, Henrik Tønnesen, Per Sørensen, Bent Nielsen, Jimmi Bartholomæussen, Jesper Stüker og Hans Erfurt, men der er kommet nye unge spillere med talent til. Fremtiden tegner bestemt lys for VFF's bedste hold. Man har en særdeles kompetent trænerduo i Ove Christensen og Troels Bech, og den stamme, som VFF har i dag, giver virkelig grundlag for optimisme for de kommende år. Det er imidlertid nødvendigt, hvis det skal blive til en fortsat plads i Superligaen, at klubben ikke som tidligere sælger ud af spillerne og hele tiden skal til at bygge nyt op, men i stedet arbejder langsigtet og målrettet med truppen.

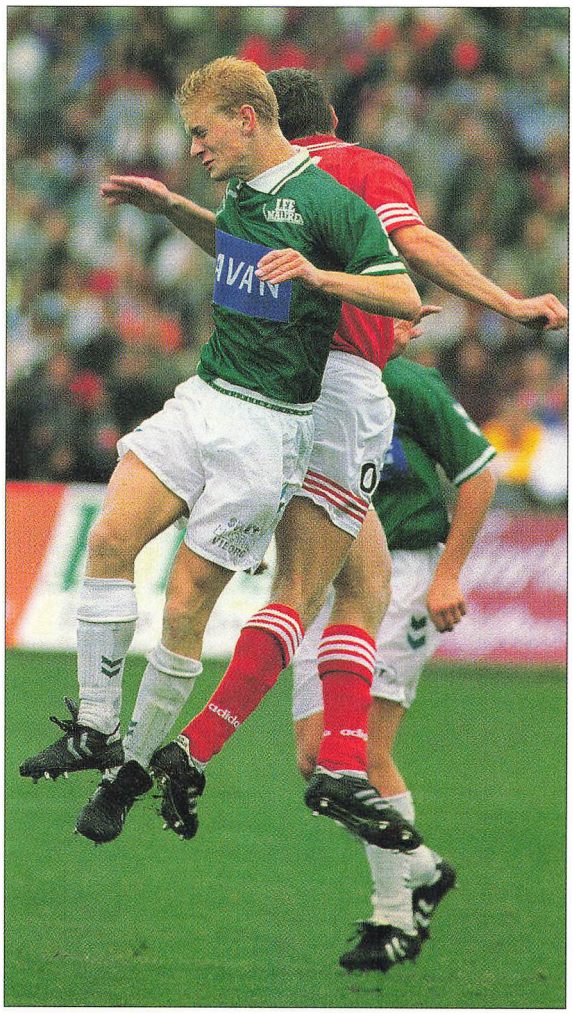

Jakob Glerup Nielsen i duel med en Silkeborg-spiller i 2-0 sejren på Silkeborg Stadion (foto Flemming Jeppesen).

De store kampe i VFF's historie 9

Holdt hovedet koldt og rykkede op trods to gange uafgjort

2. december 1995, kl. 13.00.
Kirkebækvej, bane 1, ca. 200 tilskuere.
Kvalifikationskamp til 1. division, damer.

Viborg FF-Mejrup GU 2-2 (2-1)
22: 1-0 Anne-Mette Sørensen
28: 1-1 Mette Jokumsen
35: 2-1 Ulla Vognsen (st)
88: 2-2 Ditte Lyhne
(VFF vinder på straffespark: 2-3 Jeanette Hofslagara 2-4 Trine Noes 3-4 Ulla Vognsen 4-4 Merete Søndermølle 5-4 Pia Jensen)

Ulla Vognsen i aktion mod Mejrup. Hendes to straffesparksmål fik afgørende betydning for VFF's oprykning.
(foto: Lars Holm).

VFF: Karina Mikkelsen, Merete Søndermølle, Pia Jensen, Aase O. Kristensen (Hanne Smidt-Jensen), Charlotte Sprange, Anne-Mette Sørensen, Tina Søndergaard, Anne Sofie Hardis, Bettina Jensen, Ulla Vognsen, Jeanette Gerning (Pernille Vestergaard)

Der var sjældent set så mange mennesker omkring bane 1 på Kirkebækvej før - slet ikke til en damekamp - og så i det vejr. Råkoldt og blæsende. Kampen skulle egentlig have været spillet lørdagen før, men sne gjorde det umuligt.
Efter de lette sejre over Sundby mødte VFF nu endelig modstand og havde kun ufortjent fået 2-2 i Mejrup i den første kamp. Også her i returmødet sad Mejrup på kampen i starten, men med en fiks frisparkskombination fik VFF åbnet vestjydernes forsvar, så Anne-Mette Sørensen kunne drøne bolden ind.
Inden længe udlignede Mejrup, og to gange dirrede Karina Mikkelsens overligger efter skud fra få meters afstand. Alligevel gik VFF i front igen på et tyndt straffespark, og så var det ikke længere nok for Mejrup at score en gang.
2. halvleg i gang med de tidligere trænere Carsten Hansen og Selberg ivrigt analyserende over for de omkringstående tilskuere. Mejrup stadig med overtaget, men de grønne forsvarede sig godt. Viborgtilskuerne stod formentlig alle og tænkte det samme: Undgå samme afslutning som den første kamp med en sen Mejrup-udligning! Men det skete alligevel. Blot 3 minutter før tid sparkede en Mejrup-reserve bolden højt og flot ind i den fjerneste del af Viborg-målet. Forlænget spilletid.
Ikke rigtig nogen chancer i de 2 x 15 trods godt løbearbejde af Pernille Vestergaard, og Mejrup åbnede straffekonkurrencen bedst med en føring på 2-0, mens min sidekvindes søster brændte sit sidste straffespark nogensinde. VFF'erne holdt dog hovedet koldt, og pludselig begyndte Mejrup-spillerne at blive nervøse, sparkede både ved siden af og ovenover, og Henning M. Nielsen havde placeret sine skytter rigtigt og afsluttede med den koldblodige anfører Pia Jensen, der aldrig havde brændt et straffespark før (men heller ikke skudt nogen!). Hun placerede den yderligt, og så var VFF i 1. division!

STATISTIK

Måle & pokaler

Formænd

Placeringer

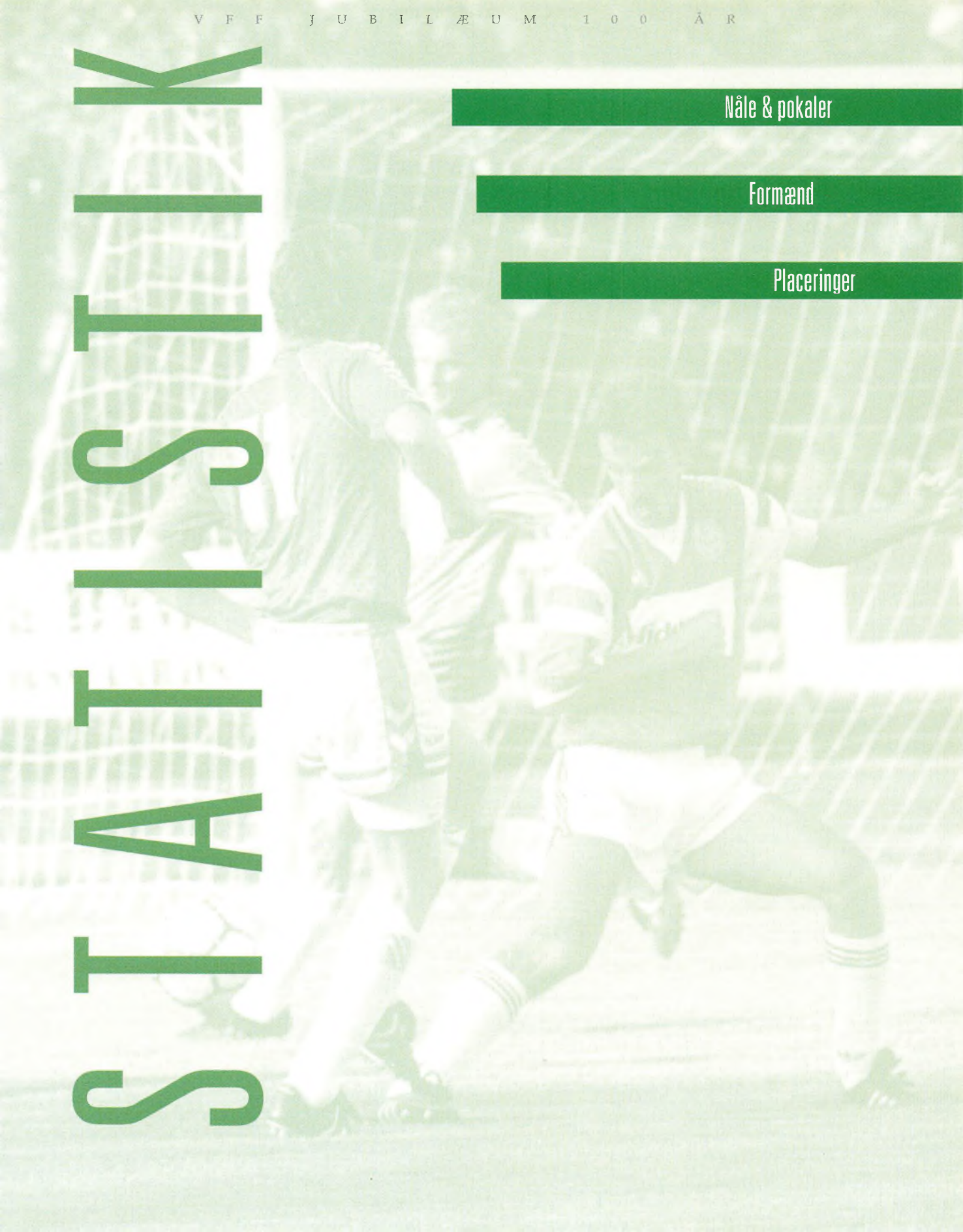

Nåle & pokaler

VFF's æresnål

Følgende har modtaget VFF's æresnål siden 1986:

1986: Jakob Kjeldbjerg, Michael Døssing
1987: Hans Bjerre, Kai L. Rasmussen, Torben Justesen, Kent Andersen, Preben Hermann
1988: Per Ibsen, Leo Jensen
1989: Ole Pretzmann, Svend Erik Schmidt, Erling M. Andersen, Steffen Andersen
1990: Jørgen Enevoldsen, Lars Ibsen, Kjeld M. Jensen
1991: Rune Bach, Torben Sørensen, Steen Lindgaard
1992: Søren Frederiksen, Kurt B. Andersen
1993: Leif Aasten
1995: Steffen Højer

Viborg Bys Elitenål:

1962: Finn Døssing, Egon Madsen, Helge Larsen, Poul Andersen, Erik Bundgaard, Svend Aage Pedersen, Finn Poulsen
1991: Jakob Kjeldbjerg

Viborg Sports Æresnål:

1946: Hermann Brügmann, Viggo Lauridsen, C. M. Nielsen
1952: Kristian Jensen
1953: Svend Aage Ravn
1968: Aage Eltons, Henry Primdahl

Viborg Bys Lederpokal:

1971: Henning Jensen
1985: Einar Kristensen
1991: Peter Aage Andersen

Viborg Sports Juniornål:

1971: Jørgen Poulsen, Erik Pedersen, Stig Poulsen, Carsten Frederiksen, Knud E. Nielsen, Carsten Christiansen, Bent Nørremark, Rasmus Pedersen, Bjørn Laigaard, Gert Kristensen, Gert Skals, Ole Knudsen
1975: Per Brøndum, Keld Jacobsen, Torben Elichfeldt, Søren Sørensen, Jørn Hylleberg, Henrik Bredahl, Steen Rønnow Larsen, John Laustsen, Finn Jepsen, Jan Sørensen, Benny Würtz, Erik Thomsen, Per Stigsen
1990: Simon Lund, Brian Broe Hansen, Henrik Biskjær, Lars Christensen, Thomas Guldbrøn, Thomas Sørensen, Bjarke Østergaard Pedersen, Erik Moesgaard, Morten Lang, Lars Trier Simonsen, Emil Pedersen, Jesper Bech Madsen, Christian S. Bruhn, Henrik Smed, Rune Bach
1992: Morten T. Andersen, Michael Bach, Thomas Andersen, Michael Christensen, Thomas Kristensen, Johan Pedersen, Morten Thysen, Kaare Maagaard Clausen
1994: Jan Dalsgaard, Peter Ravn, Jeppe Jensen, Rene Kjærsgaard, Dan Thomsen, Karsten Krogh, Claus Pedersen, Lars Rosgaard, Jan Larsen, Svend Aage Kristensen, Ulrik Sørensen, Ole Pedersen, Michael Biskjær, Claus Troelsen, Steffen Nielsen.

Formænd gennem tiderne

1896-1898	Peder Olsen
1898-1899	E. Pedersen
1899-1900	E. Laursen
1900-1901	Christian Munkholm
1901-1902	Ingen (bestyrelsen)
1902-1904	Christian Ditlev Pedersen
1904-1907	Peter Ditlev Pedersen
1907-1908	Christian Ditlev Pedersen
1908	Christian Eggers
1908-1909	Carl Dahl
1909	Krenchel
1909-1913	Carl Dahl
1913-1914	Christian Moeslund Petersen
1914-1915	Carl Dahl
1915-1917	Osvald Romar
1917-1919	Carl Dahl
1919-1923	Kristian Jensen
1923	Th. Petersen
1923	Jørgensen
1923-1926	Christian Ejstrup
1926-1928	Gravers Krohn Jensen
1928-1930	Holger Nielsen
1930-1932	August F. Tams
1932-1933	Christian Sørensen
1933-1934	August F. Tams
1934-1935	Jens Østergaard
1935	Octavius Nielsen
1935-1939	Hermann Brügmann
1939-1945	Brynjolf Pedersen
1945-1946	Hermann Brügmann
1946-1949	Octavius Nielsen
1949-1951	Peter Ditlev Pedersen
1951-1956	Svend Aage Ravn
1956-1963	Aage Eltons
1963-1966	Ivan Lauritzen
1966-1976	Aage Eltons
1976-1980	Palle Christensen
1980-1982	Jørgen Bonne
1982-1987	Hans Bjerre
1987-1990	Kjeld M. Jensen
1990-1992	Kurt B. Andersen
1992-	Niels Biskjær

Formænd i professionel afdeling:

1978-1983	Jørgen Bonne
1983-1984	Helmuth Nielsen
1984-1985	Bjarne Schønfeld
1985-1987	Hans Henrik Madsen
1988-1991	Egon Andersen
1991-1993	Ole Anders Petersen
1993-	Kurt Kvist

Viborg FF's placeringer gennem tiderne

År	Række	Plac.	Træner
1907/08	A-rækken		
1908/09	A-rækken		
1909/10	A-rækken		
1910/11	A-rækken		
1911/12	A-rækken		
1912/13	A-rækken		
1913/14	A-rækken		
1914/15	A-rækken	nr. 1	
1915/16	A-rækken		
1916/17	A-rækken		
1917/18	A-rækken	nr. 1	
1918/19	A-rækken	nr. 2	
1919/20	A-rækken	nr. 1	
1920/21	A-rækken	nr. 2	
1921/22	A-rækken*	nr. 2	
1922/23	A-rækken	nr. 1	
1923/24	Mesterrækken	nr. 1	
1924/25	Mesterrækken	nr. 3	
	(Landsfodboldturn.	nr. 4)	
1925/26	Mesterrækken	nr. 3	
1926/27	Mesterrækken	nr. 1	Harald Hansen
1927/28	Mesterrækken	nr. 4	Brown
	(Landsfodboldturn.	nr. 4)	
1928/29	Mesterrækken	nr. 5	
1929/30	Mesterrækken	nr. 6	
1930/31	Mellemrækken	nr. 3	Christensen, Hansen og Axel Holm
1931/32	Mellemrækken	nr. 1	
1932/33	Mesterrækken	nr. 6	Sofus Nielsen
1933/34	Mesterrækken	nr. 5	S. Nielsen/C. Pohl
1934/35	Mesterrækken	nr. 6	Charlie Pohl
1935/36	Mesterrækken	nr. 4	Arnold Thisted
1936/37	Mesterrækken**	nr. 3	Arnold Thisted
1937/38	Serie 1	nr. 4	Valdemar Bodilsen
1938/39	Serie 1	nr. 6	
1939/40	Serie 1	nr. 8	
1940/41	Serie 1***	nr. 3	Emil Asmussen
1941/42	Mesterrækken	nr. 1	Emil Asmussen/ Willy Henriksen
1942/43	Mesterrækken	nr. 2	Willy Henriksen
1943/44	Mesterrækken	nr. 5	Willy Henriksen
1944/45	Mesterrækken	nr. 6	H. Weble/M. Brydorf
	(Nødturnering	nr. 1)	
1945/46	Fri turnering****	nr. 7	Valdemar Bodilsen
1946/47	Jyllandsserien	nr. 8	Valdemar Bodilsen
1947/48	Jyllandsserien	nr. 3	Poul Snedker
1948/49	Jyllandsserien	nr. 2	Poul Snedker
1949/50	Jyllandsserien	nr. 3	Aksel Larsen
1950/51	Jyllandsserien	nr. 2	Svend H. Mønster
1951/52	Jyllandsserien	nr. 1	Svend H. Mønster
1952	(Kvalifikationsturn.	nr. 3)	Svend H. Mønster
1952/53	Jyllandsserien	nr. 1	Svend H. Mønster
1953	(Kvalifikationsturn.	nr. 6)	Svend H. Mønster
1953/54	Jyllandsserien	nr. 1	Walther Presch
1954	(Kvalifikationsturn.	nr. 4)	Walther Presch
1954/55	Jyllandsserien	nr. 1	Harry Albertsen
1955	(Kvalifikationsturn.	nr. 6)	Harry Albertsen
1955/56	Jyllandsserien	nr. 3	Svend H. Mønster
1956/57	Jyllandsserien	nr. 3	Walther Presch
1958	Jyllandsserien	nr. 1	Kaarlo Niilonen
	(Kvalifikationsturn.	nr. 4)	Kaarlo Niilonen
1959	4. division	nr. 1	Kaarlo Niilonen
1960	3. division	nr. 7	Kaarlo Niilonen
1961	3. division	nr. 1	O. Wiborg/L. Nielsen
1962	2. division	nr. 4	Leo Nielsen
1963	2. division	nr. 6	Leo Nielsen
1964	2. division	nr. 4	Rudi Strittich
1965	2. division	nr. 7	Erik Schou
1966	2. division	nr. 11	J. Kovacs/K. Schou
1967	3. division vest	nr. 3	Knud Schou
1968	3. division vest	nr. 6	Knud Schou
1969	3. division vest	nr. 2	Jim Magill
1970	3. division vest	nr. 7	S. Petri/R. Andreasen
1971	3. division vest	nr. 12	Robert Andreasen
1972	Danmarksserien	nr. 10	Kaj Stærk
1973	Danmarksserien	nr. 1	Kaj Stærk
1974	3. division vest	nr. 6	O. Hansen/K. Stærk
1975	3. division	nr. 9	Eduard Bründl
1976	3. division	nr. 11	Bent Martin
1977	3. division	nr. 10	Erik Bundgaard
1978	3. division	nr. 3	Erik Bundgaard
1979	2. division	nr. 7	Erik Bundgaard
1980	2. division	nr. 1	Svend Hugger
1981	1. division	nr. 16	Svend Hugger
1982	2. division	nr. 9	Eduard Bründl
1983	2. division	nr. 9	Eduard Bründl
1984	2. division	nr. 9	Erik Bundgaard
1985	2. division	nr. 7	Jens Tang Olesen
1986	2. division	nr. 7	Jens Tang Olesen
1987	2. division	nr. 5	Jens Tang Olesen
1988	2. division	nr. 6	Hans Ove Andersen
1989	2. division	nr. 2	Hans Ove Andersen
1990	1. division*****	nr. 14	Peter Rudbæk
1991	1. division	nr. 5	Peter Rudbæk
1992	(Kvalifikationsligaen	nr. 3)	Peter Rudbæk
1992	1. division	nr. 2	Peter Rudbæk
1993	(Kvalifikationsligaen	nr. 2)	Peter Rudbæk
1993	Superligaen	nr. 10	Roald Poulsen
1994	(Kvalifikationsligaen	nr. 4)	Roald Poulsen
1994	1. division	nr. 1	R. Poulsen/O. Skouboe
1995	(Kvalifikationsligaen	nr. 3)	Viggo Jensen
1995/96	Superligaen		Ove Christensen

*Mesterrækken oprettes fra og med 1922/23
**Mesterrækken benævnes Serie 1 fra og med 1937/38
***Serie 1 benævnes Mesterrækken igen fra og med 1941/42
****Mesterrækken benævnes Jyllandsserien fra og med 1946/47
*****1. division benævnes Superligaen fra og med 1991

(Turneringer i parentes er kvalifikationsturneringer til f.eks. Danmarksturneringen og Superligaen).

Tak for bidrag fra BG Bank, Unibank, Nykredit
og Viborg Kommune.

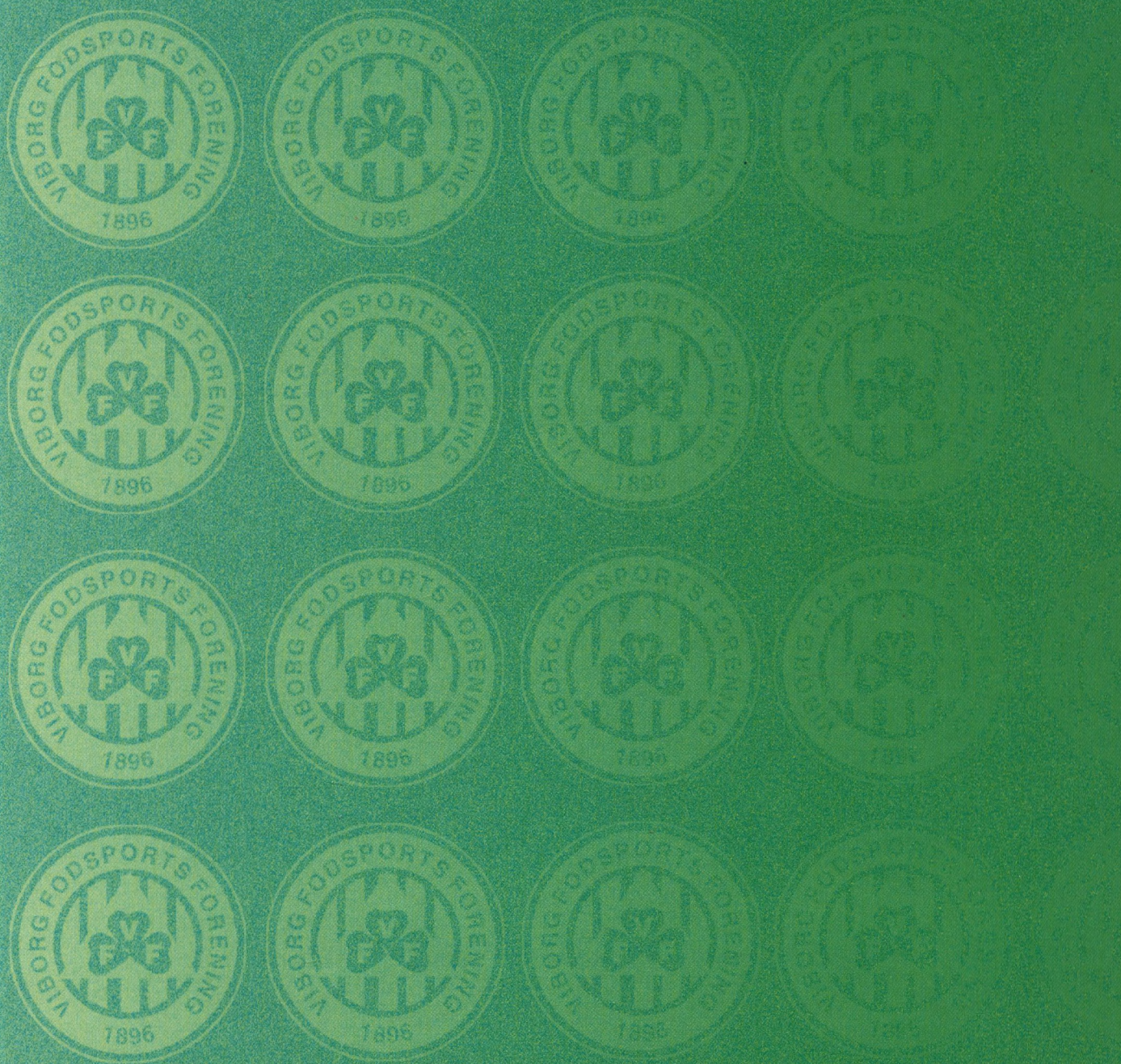
VIBORG FODSPORTS FORENING
1896

JUBILÆUMSBOGEN

1896 100 år 1996